

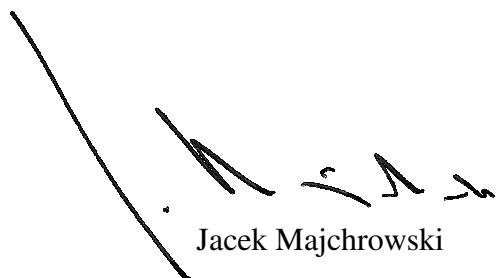
Szanowni Państwo,

Każdy samorząd lokalny funkcjonuje w szerszym kontekście. Wiele kluczowych kwestii zależy od decyzji zapadających poza siedzibami władz lokalnych i poza lokalną społecznością. Wsparcie ze strony reprezentantów władz centralnych jest jednym z istotnych czynników, od których zależy rozwój gminy i poziom życia jej mieszkańców. I dlatego nikt zapewne nie ma wątpliwości, że cel dzisiejszego spotkania dla wszystkich jego uczestników jest wspólny i szalenie istotny: jakość i komfort życia krakowian dziś oraz w przyszłości – zarówno tej najbliższej, jak i wytyczonej wieloletnią perspektywą.

Mam wielką nadzieję, że w Państwa osobach Kraków będzie miał aktywnych ambasadorów naszych planów i palących potrzeb. Wierzę, że spotkanie władz lokalnych z parlamentarzystami pozwoli usprawnić wiele mechanizmów i zapisów prawnych, które wymagają zmiany i przystosowania do aktualnych okoliczności i wymagań jutra.

Przedstawione w niniejszym materiale propozycje zmian odnoszą się do całokształtu działalności Miasta. Obejmują tym samym zarówno zagadnienia o charakterze systemowym, jak i propozycje zmian porządkujących i technicznych. Pozycja w tabeli nie wynika z hierarchicznej doniosłości postulatów, są one bowiem usystematyzowane według właściwości poszczególnych wydziałów i jednostek. Identyfikując zagadnienia wymagające zmian w prawie podjęto jednocześnie próbę sformułowania propozycji legislacyjnych. Szczegółowa treść przepisów może wymagać dalszych modyfikacji, korekt i wyjaśnień. Deklaruję gotowość współpracy, także ze strony podległych mi pracowników, tak aby ewentualnie wprowadzane zmiany mogły jak najlepiej służyć przedstawionym wyżej celom.

W imieniu Krakowa serdecznie Państwu dziękuję za przybycie.

Jacek Majchrowski

Prezydent Miasta Krakowa

Kraków, 8 lutego 2016 r.

Lp.	Nazwa i tytuł aktu prawnego	Wnioskowany przepis do wykreślenia/zmiany/dodania	Komentarz
1.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 5 ust. 5g–5r	Przekazanie szkoły (regulacje niespójne z ustawą o finansach publicznych) – nie stosuje się art. 58 ust. 3–5 – dotacja przekazywana zgodnie z art. 80 ust. 3h. Przekazanie szkoły równoznaczne z likwidacją jednostki organizacyjnej gminy (art. 59 ust. 9), a zawarcie umowy i przejęcie – z ponownym założeniem szkoły. W ustawie o systemie oświaty istnieje jednoznaczny zakaz likwidacji szkoły przez podmiot, który przejął ją do prowadzenia. Brak regulacji dotyczących sytuacji, gdy nowy organ prowadzący zamierza dokonać przekształcenia, połączenia w zespół lub wyłączenia z zespołu.
2.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 7	Umożliwienie zatrudnienia na stanowisku bibliotekarza oraz opiekuna świetlicy osoby niebędącej nauczycielem, posiadającej odpowiednie wykształcenie. Ze względu na inny czas pracy osób zatrudnionych w oparciu o Kodeks pracy szkoła będzie miała większe możliwości zapewnienia niezbędnej opieki uczniom po zajęciach dydaktycznych, jak również w okresie ferii.
3.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 9 ust. 1 pkt 3 lit. d	Proponuje się uchylić przywołaną regulację: likwidacja szkół policealnych poprzez nieprowadzenie naboru. Sytuacja osób dorosłych zamierzających uzyskać inne/dodatkowe kwalifikacje lub zainteresowanych zmianą kwalifikacji zawodowych i specjalistycznych uległa zdecydowanej zmianie po wprowadzeniu w szkołach wyższych możliwości zakończenia trzyletnich studiów tytułem licencjata oraz po wprowadzeniu kursów kwalifikacyjnych. Osoby dorosłe mogą kształcić się w liceach ogólnokształcących dla dorosłych oraz równoległe na kwalifikacyjnych kursach zawodowych, mogą wybrać tylko kurs kwalifikacyjny lub podjąć studia I stopnia. W tej sytuacji likwidacja szkół policealnych nie zuboży oferty edukacyjnej dla dorosłych (kwalifikacje mogą oni uzyskiwać na kursach), a przeznaczana na ten cel subwencja może zostać wykorzystana na poprawę finansowania wybranych zadań oświatowych.

4.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 14 ust. 5a Wykreślenie: „Wysokość opłaty, o której mowa w ust. 5 pkt 1, nie może być wyższa niż 1 zł za godzinę zajęć”.	Przepis niezgodny m.in. z art. 167 Ustawy zasadniczej ustanawiającej zasadę swobody finansowej jednostek samorządu terytorialnego.
5.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Rozdział 2a art. 20a–20zh	Wprowadzenie przepisu umożliwiającego zakwalifikowanie kandydatów w drodze losowania w przypadku uzyskania przez nich tej samej liczby punktów. Kryterium dochodowe, które w założeniach miało szeregować kandydatów z tą samą liczbą punktów za pozostałe kryteria, jest również tzw. kryterium zero-jedynkowym. Organ prowadzący może ustalić kryterium dochodowe i w konsekwencji albo kandydat je spełnia, albo nie. Za spełnianie otrzymuje określoną liczbę punktów, niezależnie, czy dochód na członka rodziny jest niższy od ustalonego kryterium dochodowego o 1 zł czy 100 zł. Tym samym kryterium to nie spowoduje uszeregowania kandydatów o zróżnicowanym dochodzie.
6.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 20t ust. 7–9 Zmiana: „Przewodniczący komisji rekrutacyjnej (...) może zwrócić się do wójta (burmistrza, prezydenta miasta) (...) lub innych instytucji publicznych o udzielenie informacji o okolicznościach zawartych w oświadczeniach”.	Skrócenie drogi weryfikacji oświadczeń składanych w trakcie postępowania rekrutacyjnego, bez pośrednictwa wójta, burmistrza, prezydenta; przewodniczący komisji winien występować bezpośrednio do instytucji publicznych.
7.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 20zc ust. 4 Zmiana: „Listy [zakwalifikowanych i przyjętych] zawierają imiona i nazwiska kandydatów uszeregowane w kolejności alfabetycznej oraz liczbę punktów uzyskanych przez ostatniego zakwalifikowanego kandydata”.	Liczba kandydatów zakwalifikowanych nie może być większa niż liczba wolnych miejsc. Liczba kandydatów, którzy uzyskali tę samą liczbę punktów, może być większa niż liczba wolnych miejsc.
8.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 34a ust. 3 Kompetencje organu prowadzącego	Do sprawowania nadzoru dopisanie kompetencji uczestniczenia w posiedzeniach rady pedagogicznej (art. 33 ust. 3 ppkt 3) – w niektórych sytuacjach jest to konieczność; art. 36a ust. 1 ustawy o systemie oświaty: jeśli kandydat nie jest nauczycielem szkoły, przed formalnym zasięgnięciem opinii rady pedagogicznej powinien zostać tej radzie przedstawiony, by móc się zaprezentować, również odpowiadając na pytania jej członków.
9.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 36a ust. 1a Wprowadzenie: „Dyrektora szkoły lub placówki, jeśli nie jest on zatrudniony w szkole lub placówce, w której wygrał konkurs,	

		zatrudnia organ prowadzący szkołę lub – delegacja do przepisów ogólnych (ustawa o samorządzie gminnym, powiatowym), w przypadku szkół i placówek będących jednostkami organizacyjnymi jednostek samorządu terytorialnego, gdzie czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do dyrektorów jednostek organizacyjnych gminy wykonuje wójt, burmistrz, prezydent”.	
10.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 36 ust. 2a	Brak spójności art. 36 ust. 2a z art. 6a ust. 13 Karty Nauczyciela. Występują sytuacje, w których kandydat niebędący nauczycielem, a posiadający kwalifikacje pedagogiczne przystępuje do konkursu na stanowisko dyrektora szkoły i wygrywa ten konkurs. Formalnie nie jest nauczycielem (a w tej sytuacji nie może sprawować nadzoru pedagogicznego) i formalnie posiada kwalifikacje pedagogiczne (dokonuje ocen pracy zatrudnionych w szkole nauczycieli, co jest elementem nadzoru pedagogicznego).
11.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 36a ust. 5	Obecnie powierzenia dokonuje się nie dłużej niż na okres 10 miesięcy. Propozycja zmiany na 12 miesięcy: ust. 13 mówi o latach szkolnych, jak więc należy traktować „brakujące” 2 miesiące roku kalendarzowego – czy należy je liczyć jako rok szkolny?
12.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 36a ust. 6 „W celu przeprowadzenia konkursu organ prowadzący szkołę lub placówkę powołuje komisję konkursową w składzie: (...)”	Wystarczyłoby, aby organ prowadzący wyznaczył przewodniczącego komisji, który ustalałby skład komisji na podstawie przedstawionych upoważnień od właściwych organów (np. rada pedagogiczna, rada rodziców, związki zawodowe). Konieczność powoływania imiennych składów osobowych powoduje zbędne wydłużenie procedury. Organ prowadzący i tak nie może wskazać do pracy komisji innych osób niż delegowane wymienione w ustawie o systemie oświaty organy, a problemy występują, gdy ze względów losowych wskazana wcześniej osoba nie może uczestniczyć w posiedzeniu, a ze względu na termin konkursu zmiana osoby wymienionej w zarządzeniu wydanym przez wójta, burmistrza, prezydenta, starostę nie jest możliwa w krótkim czasie. Proponuje się, aby przedstawiciel związków zawodowych uczestniczył w pracach komisji jako obserwator, a nie

			członek komisji. Obecność przedstawiciela związku zawodowego z definicji ma gwarantować ochronę praw nauczyciela, a nie wpływać na wynik konkursu.
13.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 38 ust. 1 Dodanie do art. 38 ust. 1 dotyczącego odwołania nauczyciela ze stanowiska kierowniczego zapisów regulujących odwołanie dyrektora na koniec roku szkolnego w przypadku likwidacji lub połączenia szkół w zespół.	Katalog przyczyn odwołania jest zamknięty, nie przewiduje jednak przypadków, kiedy zaistnieje konieczność odwołania dyrektora z końcem roku szkolnego, a nie w jego trakcie, jak to przewiduje pkt 2 ust. 1. Takie przypadki to np. likwidacja szkoły lub połączenie szkół z dniem 1 września. Należy wtedy odwołać dyrektora z końcem roku szkolnego lub wyłonić nowego dyrektora zespołu. Są to bardzo częste sytuacje i brak przepisu ustawowego, na podstawie którego w trybie art. 38 ustawy można odwołać nauczyciela z funkcji dyrektora.
14.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 59 ust. 1 Zawiadomienie o zamiarze likwidacji i przekształcenia szkoły lub placówki	Doprecyzowanie zapisu o sposobie zawiadamiania, tj. ogłoszenia w BIP, na stronie internetowej szkoły oraz wywieszenia informacji na tablicy ogłoszeniowej szkoły. Zawiadomienie listem poleconym powoduje znaczne koszty.
15.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 59 ust. 1 i 7 Dodanie w art. 59 ust. 11: „Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 7 może nastąpić poprzez opublikowanie komunikatu na stronie BIP jednostki samorządu terytorialnego oraz szkoły lub placówki”.	Uzasadnienie: wysokie koszty powiadomień dokonywanych listami poleconymi za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, również w przypadku likwidacji szkół z mocy prawa (zmiana ustawy o systemie oświaty z 19 sierpnia 2011 r. – art. 7). Powiadomienie rodziców o likwidacji placówki z dużym prawdopodobieństwem może okazać się nieskuteczne z powodu trudnego do ostatecznego zdefiniowania pojęcia uczestnika zajęć (czy to tylko uczestnik zajęć stałych, czy również okresowych bądź okazjonalnych).
16.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Ustawa	Uzupełnienie zapisów ustawy w zakresie przetwarzania danych osobowych uczniów.
17.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Potrzeba zmiany zapisów ustawy w zakresie zasad obliczania dotacji: Proponuje się, aby zapisy art. 80 ust. 1 i art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty zmienić w sposób pozwalający na ustalenie wysokości wydatków bieżących ponoszonych na prowadzenie przedszkoli w zależności od rodzaju przedszkola/oddziału przedszkolnego. Proponuje się zlikwidowanie finansowania kształcenia osób	Art. 80 ust. 1 i art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty nie różnicują przedszkoli na ogólnodostępne, integracyjne, specjalne. Jednostki samorządu terytorialnego prowadzą również przedszkola ogólnodostępne z oddziałami integracyjnymi, specjalnymi (art. 3 ustawy o systemie oświaty). Ta różnorodność powinna znaleźć odzwierciedlenie w różnicowaniu wysokości dotacji. Obecnie obowiązujące regulacje powodują, że przy ustalaniu wydatków bieżących łączone są wszystkie

		<p>dorostych albo zastąpienie dotychczasowego finansowania na wzór kwalifikacyjnych kursów zawodowych, o którym mowa w art. 80 i 90 ust. 8–9 ustawy o systemie oświaty (tj. wypłacanie dotacji po zdanych egzaminie). Proponuje się przyjęcie nowego rozwiązania dotyczącego frekwencji powyżej 50% (obecnie nie niższa niż 50%), powoduje również, że jednostka samorządu terytorialnego dokonuje niejako „przedpłaty”, co jest sprzeczne z zasadami finansów publicznych.</p> <p>Proponuje się zmianę zasady naliczania dotacji na uczniów, którzy realizują roczne przygotowanie przedszkolne / obowiązek szkolny / obowiązek nauki poza przedszkolem/szkołą. Uczniowie ci nie uczestniczą w zajęciach organizowanych przez przedszkole/szkołę, jedynie przystępują do egzaminów klasyfikacyjnych organizowanych przez szkołę. Bardzo często zdarza się, szkoła pobiera dotację na ucznia, który przebywa poza granicami naszego kraju.</p>	<p>możliwe rodzaje przedszkoli (rozdziały 80103 + 80104 + 80105) i ustalona kwota jest średnią na ucznia. Takie wyliczenie kosztów jest niesprawiedliwe społecznie i niegospodarne, jako że podnosi wysokość wydatków bieżących na ucznia pełnosprawnego, tym bardziej że organ prowadzący przedszkole niesamorządowe otrzymuje na każdego ucznia posiadającego orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego dotację w wysokości nie niższej niż wynikająca z odpowiednich wag części oświatowej subwencji ogólnej.</p> <p>Dotowanie szkoły niepublicznej dla młodzieży w przypadku przeniesienia przez organ prowadzący siedziby szkoły z jednej jednostki samorządu terytorialnego do innej. Skoro dotacja zależna jest od subwencji, to należy w wyżej opisanej sytuacji usankcjonować obowiązek przekazania stosownej części subwencji pomiędzy gminami, tak by kontynuacja dotowania była zachowana bez toczenia dyskusji pomiędzy organem prowadzącym i gminą (poprzednią lub następną).</p>
18.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	Art. 90 ust. 1g	Art. 14 ust. 4 ustawy o systemie oświaty mówi o zapewnieniu warunków przez gminę, natomiast art. 90 ust. 1g mówi o zapewnieniu przez gminę miejsca korzystania z wychowania przedszkolnego). Rekomenduje się ujednolicone sformułowanie mówiące o zapewnieniu warunków rozumianym jako wpisywanie przedszkoli niepublicznych do ewidencji oraz ich dotowanie, jak również wydawanie zezwoleń na funkcjonowanie przedszkoli publicznych i ich dotowanie.
19.	Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty	<p>Potrzeba zmiany zapisów ustawy ze względu na konieczność zdefiniowania niektórych pojęć:</p> <p>Proponuje się, aby w ustawie zawarta była definicja pojęcia „rodzaj szkoły”.</p> <p>Proponuje się, aby do art. 80 i art. 90 ustawy o systemie oświaty dopisać dodatkowy ustęp na wzór ust. 4g, dający Ministrowi Edukacji Narodowej i Ministrowi Finansów delegację do ustalania w rozporządzeniu definicji i rodzajów wydatków bieżących, które należy uwzględnić przy udzielaniu i wykorzystaniu dotacji.</p>	<p>1. W związku z tym, iż w art. 80 i art. 90 ustawy o systemie oświaty ustala zasady obliczania dotacji poprzez uwzględnienie „typu i rodzaju szkoły” konieczna jest definicja rodzaju szkoły.</p> <p>2. Istnieje problem z interpretacją wyrażenia użytego w art. 80 ustawy o systemie oświaty „wydatki bieżące przewidziane, ponoszone na ucznia” – wielu komentatorów zauważa sprzeczność w zestawieniu tych wyrazów ponieważ: przewidziane = zaplanowane, ponoszone = wykonane.</p> <p>3. Istnieje problem z interpretacją wyrażenia użytego</p>

			<p>w art. 90 ustawy o systemie oświaty: „wydatki bieżące ustalone, ponoszone na ucznia” – wielu komentatorów zauważa sprzeczność w zestawieniu tych wyrazów; ustalone = zaplanowane, ponoszone = wykonane.</p> <p>4. Należy również jednoznacznie wskazać, jakie rozdziały klasyfikacji budżetowej należy uwzględnić, ustalając wydatki ponoszone na uczniów przedszkola/szkoły danego typu i rodzaju. Brak jednoznacznej definicji wydatków bieżących powoduje obecnie rozbieżne interpretacje jednostek samorządu terytorialnego, regionalnych izb obrachunkowych, MEN oraz wojewódzkich sądów administracyjnych.</p>
20.	Ustawa z dnia 29 grudnia 2015 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw	<ol style="list-style-type: none"> 1) Art. 5 ust. 6aa znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 1 noweli do ustawy) 2) Art. 14a ust. 2a znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 3 noweli do ustawy) 3) Art. 17 ust. 7 znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 7 noweli do ustawy) 4) Art. 58 ust. 3 znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 11 noweli do ustawy) 5) Art. 59 ust. 2 znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 12 noweli do ustawy) 6) Art. 62 ust. 3 znowelizowanej ustawy o systemie oświaty (art. 1 pkt 13 noweli do ustawy) 	<p>Nowelizacja ta stanowi ograniczenie przysługującego organom jednostek samorządu terytorialnego dotychczas prawa do samodzielnego zarządzania bazą lokalową przeznaczoną na prowadzenie przedszkoli, szkół, placówek oraz kształtowania sieci publicznych przedszkoli i szkół. Należy zadać pytanie, czy było to konieczne, zwłaszcza w przypadku propozycji opiniowania przez kuratora ustalania planu sieci publicznych przedszkoli i szkół, skoro jednostki samorządu terytorialnego, planując sieć, muszą być racjonalne i pamiętać, że przekroczenie odległości, o których mowa odpowiednio w:</p> <p>art. 14a ust. 2 ustawy o systemie oświaty, art. 17 ust. 2 ustawy o systemie oświaty, wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów dowozu. Ten sam argument organizacji dowozu można podnieść w przypadku opinii, o której mowa w art. 1 pkt 12 noweli do ustawy. Podnieść też należy pytanie, kto ma wystąpić do kuratora o opinię, o której mowa w art. 1 pkt 11 noweli do ustawy: organ jednostki samorządu terytorialnego, której zadaniem jest prowadzenie szkół lub placówek publicznych danego typu, czy osoba prawna inna niż jednostka samorządu terytorialnego lub osoba fizyczna chcące założyć szkołę lub placówkę publiczną. Może taka regulacja powinna zostać ujęta w art. 58 ust. 4 ustawy o systemie oświaty i sformułowana w ten sposób, że pozytywna opinia kuratora oświaty powinna być dołączona do składanego wniosku o udzielenie zezwolenia.</p>

			<p>W tym miejscu można nadto wskazać brak konsekwencji w traktowaniu przedmiotowych opinii, bo o ile co do opinii, o której mowa w art. 59 ust. 2 znowelizowanej ustawy o systemie oświaty, przewidziano, że jest ona wydawana w formie postanowienia, które jest zaskarżalne (art. 59 ust. 2c znowelizowanej ustawy o systemie oświaty), tak w przypadku pozostałych można powiedzieć, że mają one charakter ostateczny, gdyż nie przysługuje żaden środek odwoławczy od nich. Nie jest też powiedziane, w jakiej formie te opinie mają być wydawane.</p> <p>Ponieważ ustawodawca pochylił się nad treścią art. 59 ustawy o systemie oświaty, zadać można pytanie, czy nie jest zasadne określenie na poziomie ustawy, czym jest przekształcenie szkoły lub placówki, o którym jest mowa w art. 59 ust. 6 ustawy o systemie oświaty, a to z racji treści wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 marca 2014 r., sygn. akt I OSK 3045/13. Czy przykładowo rzeczywiście przeniesienie siedziby szkoły lub placówki stanowi przekształcenie czy też może odbyć się jednak w trybie zmiany sieci.</p> <p>Ponieważ przepisy ostatniej nowelizacji ustawy o systemie oświaty wejdą w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia za wyjątkiem m.in. art. 1 pkt 3 lit. a noweli do ustawy dotyczącego sieci prowadzonych przez gminę publicznych przedszkoli (art. 20 pkt 3 nowelizacji) należy:</p> <ul style="list-style-type: none"> – pytać, czy ustalając w nowelizacji, że oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych mają funkcjonować do dnia 31 sierpnia 2019 r., nie zapomniano równocześnie o zmianie daty, o której mowa w art. 37 noweli do ustawy o systemie oświaty zawartej w ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 357) z 31 sierpnia 2016 r. na 31 sierpnia 2019 r. – pytać, czy uchwała rady gminy, o której mowa w art. 14a ust. 1 ustawy o systemie oświaty o sieci, nie powinna uwzględniać do 31 sierpnia 2019 r. (zamiast do 31 sierpnia 2016 r.) również oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych; – postulować, aby przepis art. 17 noweli do ustawy obowiązywał najwcześniej od 1 września 2016 r., ponieważ
--	--	--	--

			<p>wiele samorządów prowadzi obecnie proces likwidacji szkół lub placówek wg obowiązujących przepisów. Utrzymanie przepisu art. 17 noweli do ustawy zniweczy prace, których przebieg jest projektowany z datą graniczną: ostatni dzień lutego 2016 r.;</p> <p>– postulować, że realizacja zmian w zakresie przekształcenia 6-letnich szkół podstawowych w szkoły 8-letnie (prawdopodobnie w roku szkolnym 2017/2018) spowoduje, iż gminy, zapewniając miejsca w szkołach podstawowych dodatkowych dwóm rocznikom (klasy VII i VIII), nie będą w stanie w budynkach, w których prowadzone są szkoły podstawowe, wygospodarować miejsc na prowadzenie oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych (w Krakowie to ponad 1,5 tys. miejsc w oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych).</p>
21.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	<p>Art. 27 ust. 3</p> <p>Zmiana:</p> <p>„Rejestr zawiera co najmniej:</p> <p>1) nazwę lub imię i nazwisko oraz siedzibę lub adres podmiotu prowadzącego żłobek lub klub dziecięcy;</p> <p>2) numer NIP i REGON podmiotu prowadzącego żłobek lub klub dziecięcy;</p> <p>3) miejsce prowadzenia żłobka lub klubu dziecięcego;</p> <p>4) liczbę miejsc w żłobku lub klubie dziecięcym”.</p>	<p>Zamieszczany na stronach BIP rejestr niepublicznych żłobków i klubów dziecięcych stanowi bazę danych, która jest często wykorzystywana przez rodziców szukających odpowiedniej placówki.</p> <p>Zamknięty wykaz informacji, które ma zawierać rejestr, powoduje, że organ rejestrujący nie może dodać do rejestru dodatkowych danych żłobka lub klubu dziecięcego, które byłyby pomocne rodzicom, np. numer telefonu do żłobka, e-mail, adres strony internetowej.</p>
22.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	<p>Art. 36 ust. 1</p> <p>Zmiana: „Dziennym opiekunem jest osoba fizyczna zatrudniana przez podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1, na podstawie umowy o pracę albo umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia”.</p>	<p>Wydaje się, że ograniczenie podmiotów mogących zatrudniać dziennego opiekuna jedynie do gminy oraz osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej z wyłączeniem osób fizycznych nie jest uzasadnione.</p> <p>Skoro zgodnie z art. 8 ust. 2 osoby fizyczne mogą tworzyć i prowadzić żłobki oraz kluby dziecięce, to uzasadnione jest stworzenie im możliwości zatrudniania dziennych opiekunów.</p>
23.	Ustawa z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3	<p>Art. 60</p> <p>Pierwsza proponowana zmiana (uszczegóławiająca zapis):</p> <p>„1. Podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2 i 3, prowadzące żłobek lub klub dziecięcy, lub zatrudniające dziennych opiekunów, mogą otrzymać na każde dziecko objęte</p>	<p>Pierwsza proponowana zmiana:</p> <p>To zmiana precyzyjną. Ponieważ gmina nie może sama sobie udzielić dotacji, w propozycji zmiany po art. 8 ust. 1 dodano pkt 2 i 3 precyzyjną, że dotacje od gminy mogą</p>

		<p>opieką w żłobku lub klubie dziecięcym, lub przez dziennego opiekuna dotację celową z budżetu gminy.</p> <p>2. Wysokość i zasady ustalania oraz rozliczania dotacji celowej, o której mowa w ust. 1, określa rada gminy w drodze uchwały”.</p> <p>Druga propozycja zmiany (całkowicie zmieniająca formę udzielania dotacji):</p> <p>„1. Podmioty, o których mowa w art. 8 ust. 1, prowadzące żłobek lub klub dziecięcy, lub zatrudniające dziennych opiekunów otrzymują z gminy dotację do prowadzonych miejsc opieki:</p> <p>2. Udzielanie przez gminę dotacji o której mowa w ust. 1 stanowi zadanie z zakresu administracji rządowej zlecone gminie.</p> <p>3. Minister właściwy do spraw rodziny określi w drodze rozporządzenia wysokość i zasady ustalania oraz rozliczania dotacji”.</p>	<p>otrzymać jedynie osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjnych nieposiadające osobowości prawnej.</p> <p>Druga propozycja zmiany (całkowicie zmieniająca formę udzielania dotacji):</p> <p>Zmiana w miejsce dotacji celowej, która może być udzielana (lub nie) przez gminę, wprowadza obligatoryjne udzielenie dotacji dla zarejestrowanych żłobków, klubów dziecięcych i dziennych opiekunów. Udzielanie dotacji byłoby zadaniem z zakresu administracji rządowej zleconym gminie.</p> <p>Wprowadzenie takiej zmiany spowodowałoby wprowadzenie na terenie kraju jednolitej procedury udzielania dotacji podmiotom prowadzącym opiekę nad dziećmi w wieku do lat 3, zmniejszając w sposób ciągły (wieloletni) wysokość opłat ponoszonych przez rodziców.</p> <p>W obecnej sytuacji prawnej gmina nie musi takiej dotacji udzielać. Od sytuacji finansowej gminy (dotacja jest pokrywana z budżetu gminy) zależy, czy dotacja jest udzielana i w jakiej wysokości. Powoduje to znaczne rozbieżności w kosztach, jakie ponoszą rodzice za korzystanie z instytucjonalnych form opieki nad dziećmi w poszczególnych gminach. Co więcej w związku z tym, że gminy udzielają dotacji na dany rok budżetowy, rodzic, zapisując dziecko do żłobka, nie ma gwarancji, że opłaty za korzystanie z placówki (w przypadku zaprzestania udzielania dotacji przez gminę) nie zostaną podwyższone z miesiąca na miesiąc o 30–50% (średnio 300–500 zł).</p>
24.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	<p>Dodanie np. art. 2a: „Wyłączenie stosowania ustawy dotyczy także osób prowadzących zajęcia sportowe w placówkach oświatowo-wychowawczych posiadających kwalifikacje zawodowe wynikające z ustawy o sporcie”.</p>	<p>Zmiana sposobu zatrudniania osób prowadzących zajęcia sportowo-rekreacyjne w placówkach oświatowo-wychowawczych może obniżyć dla samorządu koszty funkcjonowania tych placówek lub zwiększy liczbę godzin zajęć dla dzieci i młodzieży.</p>
25.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	<p>Art. 6 ust. 4</p> <p>Skala ocen:</p> <p>Proponuje się ustalenie skali ocen: negatywna, dobra, bardzo dobra, wyróżniająca.</p>	<p>Zróżnicowanie oceny pracy nauczycieli wpłynie na zwiększenie jej funkcji motywacyjnej i informacyjnej.</p>

26.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 9b ust. 3 i 3a Terminy organizowania egzaminów i wydania decyzji w sprawie uzyskania stopnia awansu	Postępowanie egzaminacyjne nie powinno być organizowane w okresie przerwy wakacyjnej nauczycieli. Większość uczestników postępowania: dyrektorzy szkół, eksperci oraz wnioskodawcy są nauczycielami i przebywają na urlopie wypoczynkowym. Powoduje to często trudności w zorganizowaniu posiedzenia komisji. Dodatkowo dyrektorzy szkół wnioskują o urlopy uzupełniające za dni, w których uczestniczą w posiedzeniach tych komisji. Powinno odbywać się rocznie jedna sesja egzaminacyjna poza okresem ferii szkolnych.
27.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 9g Powoływanie komisji egzaminacyjnych	Analogicznie jak w komentarzu dot. art. 36a ust. 6 ustawy o systemie oświaty: propozycja, aby przedstawiciel związków zawodowych uczestniczył w pracach komisji jako obserwator, a nie członek komisji. Obecność przedstawiciela związku zawodowego z definicji ma gwarantować ochronę praw nauczyciela, a nie wpływać na wynik egzaminu.
28.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 10, 18, 19, 20 i 23 Zatrudnianie i zwalnianie dyrektorów szkół	Umożliwienie organowi prowadzącemu (w rozumieniu art. 9d ppkt 2) nawiązania w imieniu szkoły stosunku pracy lub przeniesienia w przypadku nauczycieli niezatrudnionych w danej szkole, którym planowane jest powierzenie stanowiska dyrektora szkoły w trybie art. 36a ustawy o systemie oświaty, oraz rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem będącym dyrektorem.
29.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 20 ust. 8 Zatrudnianie nauczyciela pozostającego w stanie nieczynnym z zachowaniem prawa do wynagrodzenia z tytułu pozostawania w stanie nieczynnym	Propozycja usunięcia tej regulacji. Taki sposób wypłacania wynagrodzenia nauczycielowi pozostaje w sprzeczności z art. 44 ust. 3 pkt 1 lit. a ustawy o finansach publicznych: wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów.
30.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 42 ust. 3 lp. 1–2	Ujednolicenie pensum na poziomie 25 godzin pozwoli na lepszą organizację pracy przedszkoli i oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Art. 6 ust. 1 ustawy o systemie oświaty ustala wymiar bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki na poziomie co najmniej 5 godzin dziennie bez względu na wiek dzieci. Oznacza to, iż nauczyciel pracujący z grupą dzieci 6-letnich powinien realizować 3 godziny ponadwymiarowe, aby zapewniona była realizacja 5 godzin dziennie bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki.

31.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 42 ust. 3	Należy rozważyć wyłączenie z regulacji Karty Nauczyciela nauczycieli wymienionych w tabeli poz. 9 i 10. Uzasadnienie dla takiej propozycji jest następujące: (poz. 9) Jednostki, w których są zatrudnieni ww. nauczyciele, powinny służyć uczniom również w czasie ferii letnich i zimowych. Zasady organizacji zajęć stałych uniemożliwiają nauczycielom wykorzystanie urlopów wypoczynkowych w innych terminach niż czas ferii, a 35-dniowy wymiar urlopu powoduje, że tego typu placówki są praktycznie zamknięte przez jeden miesiąc przerwy wakacyjnej, nie realizując jednego z głównych zadań statutowych: zagospodarowania czasu wolnego dzieci i młodzieży; (poz. 10) Powszechny spadek czytelnictwa powoduje, że powinniśmy zadbać o udostępnienie księgozbiorów szkolnych również w czasie ferii letnich i zimowych – obecnie nie jest to możliwe, ponieważ nauczyciele realizujący swoje zadania w bibliotekach szkolnych pozostają w stosunku pracy w szkole, więc przysługuje im urlop wypoczynkowy w wymiarze odpowiadającym okresowi ferii i w czasie ich trwania (art. 64 ust. 1 KN). Odrębną kwestią pozostaje zupełnie nieadekwatny nagłówek kolumny 2: „Stanowisko – typ (rodzaj) szkoły”, ponieważ biblioteka szkolna nie jest ani typem, ani rodzajem szkoły.
32.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 42 ust. 7 pkt 3 Należy rozważyć zmianę na: „nauczycieli niewymienionych”.	Obowiązujący przepis: „nauczycieli szkół niewymienionych” powoduje różnice w interpretowaniu tej regulacji.
33.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 61 Propozycja uchylecia tej regulacji (prawo do zasiłku na zagospodarowanie)	Zasiłek na zagospodarowanie przysługuje nauczycielowi kontraktowemu w ciągu dwóch lat od podjęcia pierwszej pracy w szkole i stanowi wysokość dwumiesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.
34.	Ustawa z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela	Art. 73 ust. 10	Propozycja orzekania konieczności skorzystania z urlopu dla poratowania zdrowia przez komisję lekarską (choroby zawodowe) – zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 2009 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1367), wypłacanie wynagrodzenia za czas przebywania na urlopie dla poratowania zdrowia przez ZUS.

35.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej	<p>Art. 100 ust. 1 Zmiana: „Kto wbrew obowiązkowi nie prowadzi lokalnej bazy danych SIO lub nie przekazuje danych do bazy danych SIO, podlega wykreśleniu z Rejestru Szkół i Placówek Oświatowych”.</p> <p>Dodanie: „Art. 100 ust. 1a. Kto wbrew obowiązkowi przekazuje dane niezgodne z prawdą podlega karze grzywny”.</p> <p>Art. 101 ust. 1 Zmiana: „Kto wbrew obowiązkowi nie prowadzi baz danych oświatowych, o których mowa w art. 107 ust. 2–4, albo, będąc obowiązany do przekazywania danych do baz danych oświatowych, nie przekazuje tych danych, podlega wykreśleniu z Rejestru Szkół i Placówek Oświatowych”.</p> <p>Dodanie: „Art. 101 ust. 1a. Kto wbrew obowiązkowi przekazuje dane niezgodne z prawdą podlega karze grzywny”.</p>	Wskazana w art. 100 i 101 ustawy o systemie informacji oświatowej kara grzywny, której celem jest wyegzekwowanie przekazywania sprawozdania do Systemu Informacji Oświatowej, w wielu przypadkach nie jest uznawana przez zobligowane do tego podmioty (zwłaszcza prowadzone przez inne niż jednostka samorządu terytorialnego osoby prawne lub fizyczne) za wystarczający powód do wywiązania się z obowiązku nałożonego przez ustawodawcę.
36.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 grudnia 2012 r. w sprawie kryteriów i trybu dokonywania oceny pracy nauczyciela, trybu postępowania odwoławczego oraz składu i sposobu powoływania zespołu oceniającego	§ 9 Skład komisji rozpatrującej wnioski o ponowne ustalenie oceny	Ponownego ustalenie oceny powinny dokonywać te same organy, które dokonały wcześniejszej oceny, ewentualnie dodatkowo uwzględniona powinna być opinia rady rodziców i doradcy metodycznego (opinia rady pedagogicznej i związków zawodowych uwzględniania jest wcześniej).
37.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznej szkoły lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 1 Treść ogłoszenia o konkursie	W ogłoszeniu o konkursie winny być wskazane: termin i miejsce posiedzenia komisji (a przynajmniej możliwość zawarcia w ogłoszeniu takiej informacji). Umożliwiłoby to kandydatom pozyskanie tej informacji z większym wyprzedzeniem. Obecnie przewodniczący informuje o tym kandydatów dopiero po złożeniu przez nich oferty.
38.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznej szkoły lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 4 Kompetencje komisji (analiza formalna dokumentów)	Analiza formalna dokumentów winna być dokonywana przed posiedzeniem komisji przez organ prowadzący. Kandydaci, których oferta nie jest kompletna, powinni być pisemnie wezwani do jej uzupełnienia. Spełnienie przez kandydatów warunków formalnych nie powinno być przedmiotem głosowania, ponieważ nie jest to kwestia

			ocenna, a stwierdzenie obiektywnego faktu. Komisja powinna skupić się wyłącznie nad oceną merytoryczną kandydatów, którzy spełniają warunki formalne.
39.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 8 kwietnia 2010 r. w sprawie regulaminu konkursu na stanowisko dyrektora publicznej szkoły lub publicznej placówki oraz trybu pracy komisji konkursowej	§ 8 ust. 2 Stwierdzenie nieważności konkursu	W § 8 ust. 2 powinien znaleźć się zapis określający termin, do którego uczestnicy postępowania mogą zgłaszać nieprawidłowości, które mogły mieć wpływ na wynik konkursu, np. 7 dni.
40.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 28 sierpnia 2014 r. w sprawie indywidualnego obowiązkowego rocznego przygotowania przedszkolnego dzieci i indywidualnego nauczania dzieci i młodzieży		E-nauczanie: Postuluje się pilne wprowadzenie zmian do obowiązujących w tym zakresie przepisów: wprowadzenie regulacji umożliwiających realizację nauczania indywidualnego w formie e-nauczania na poziomie gimnazjum (uczeń jest wystarczająco dobrze przygotowany, aby w tym wieku realizować obowiązek szkolny w formie e-nauczania i samokształcenia, jeśli stan jego zdrowia uniemożliwia bądź znacznie utrudnia udział w zajęciach) oraz w szkole ponadgimnazjalnej (do szkół ponadgimnazjalnych, zwłaszcza w miastach, uczęszcza również młodzież zamieszkująca na terenie innych powiatów; w sytuacji, gdy taki uczeń otrzyma orzeczenie o potrzebie nauczania indywidualnego, powstają również problemy z organizacją tych zajęć oraz czasowo- i kosztochłonnymi dojazdami nauczycieli do domu ucznia). Występują też sytuacje, gdy podczas choroby nowotworowej i prowadzonego leczenia (chemioterapii) uczeń jest izolowany, aby zapobiec ewentualnej infekcji. W czasie długotrwałej choroby może dojść do problemów ze sklasyfikowaniem, a w konsekwencji promowaniem takiego ucznia, co dodatkowo wpływa niekorzystnie na jego stan zdrowia i samopoczucie.
41.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym	§ 4 Zmiana treści § 4 w części dotyczącej określenia granicy wieku, po przekroczeniu której osoba niepełnosprawna traci możliwość kształcenia się w ramach polskiego systemu oświaty	Dokonując wykładni językowej przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1113), można dojść do wniosku, że szkoły zostały

			<p>pomyślane tylko dla tych osób, które są niepełnosprawne od urodzenia i rozpoczynają naukę od szkoły podstawowej, konsekwentnie przechodząc do kolejnego typu szkoły. Zapewne dla tej kategorii osób granice określone w § 4 rozporządzenia są zakreślone na wystarczającym poziomie. Jednak w wielu przypadkach stosowanie wykładni językowej oznaczać będzie dla osób niepełnosprawnych niemożność korzystania z przysługującego im konstytucyjnego prawa do nauki. Dotyczyć to może osób, które stały się niepełnosprawne (np. utrata wzroku) w trakcie swojej edukacji lub też postanowiły podnieść poziom swojego wykształcenia ogólnego po przekroczeniu granic wiekowych wskazanych w tym rozporządzeniu i kontynuować naukę na studiach wyższych albo zdobyć tytuł zawodowy robotnika wykwalifikowanego lub technika. Zmierając do ustalenia znaczenia przepisów prawa oświatowego dotyczących zakreślonego zagadnienia przy wykorzystaniu wykładni językowej należy dojść do wniosku, że kształt szkolnictwa specjalnego w Polsce nadaje nie Konstytucja RP, nie ustawa o systemie oświaty, ale wydane na podstawie art. 71b ust. 7 pkt 2 ustawy o systemie oświaty rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 24 lipca 2015 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych, niedostosowanych społecznie i zagrożonych niedostosowaniem społecznym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1113), a w szczególności § 4 tego rozporządzenia stanowiący dla osób niepełnosprawnych barierę wieku dla kontynuowania lub rozpoczęcia nauki w szkole. W państwie prawa rozporządzenie nie może być niezgodne z aktem prawnym wyższego rzędu.</p>
42.	Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 21 maja 2001 r. w sprawie ramowych statutów publicznego przedszkola oraz publicznych szkół	Zatwierdzanie arkusza organizacyjnego	Nadanie kompetencji organowi prowadzącemu do ustalenia zasad przygotowania arkusza organizacyjnego, zgodnych m.in. z przyjętymi strategiami oświatowymi, w tym określania limitów etatów, które nie są określone w odrębnych przepisach.
43.	Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	Art. 8 ust. 4 Proponuje się dodanie pkt 7 w brzmieniu: „spieniężonych, w celu rozwiązania trudnej sytuacji życiowej,	Zaproponowane rozszerzenie zapisu ust. 4 pozwoli na uniknięcie sytuacji, w której do dochodu strony znajdującej się w trudnej sytuacji wliczana będzie wartość

	<p>zasobów w wysokości, w jakiej zostają przeznaczone na zaspokajanie niezbędnych potrzeb życiowych rodziny lub strony”.</p> <p>Art. 54 Proponuje się dodać ust. 5 w brzmieniu: „W przypadku osób, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się, że przezwyciężenie trudnej sytuacji życiowej poprzez wykorzystanie własnych uprawnień, zasobów i możliwości, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy, możliwe jest w przypadku posiadania przez tę osobę znacznych zasobów pieniężnych lub nieruchomości znacznej wartości, pozwalających na uzyskanie środków wystarczających na zapewnienie niezbędnego zakresu opieki”.</p> <p>Art. 38 ust. 2 pkt 1 Proponuje się podwyższenie górnej granicy zasiłku okresowego do kwoty 575 zł.</p>	<p>spieniężonego zasobu (np. wartościowe przedmioty, mieszkanie, samochód), przeznaczonego na zaspokojenie jej niezbędnych potrzeb życiowych (np. finansowanie leczenia, spłata zadłużenia czynszowego, zakup mniejszego mieszkania), które nie mogą zostać zaspokojone ze środków pomocy społecznej. Ponadto zgodnie z art. 4 ustawy o pomocy społecznej osoby i rodziny korzystające z pomocy społecznej są obowiązane do współdziałania w rozwiązywaniu ich trudnej sytuacji życiowej. Zatem osoby posiadające zasoby finansowe są zobligowane do ich wykorzystania celem poprawy swojej trudnej sytuacji życiowej. Spieniężenie zasobu i przeznaczenie środków finansowych na zaspokojenie niezbędnej potrzeby życiowej powodują, że strona faktycznie nie dysponuje uzyskaną z tytułu zbycia kwotą. Natomiast wliczenie tej kwoty do dochodu skutkowałoby pozbawieniem osoby prawa do świadczeń pomocy społecznej, pomimo że dochód, którym strona może realnie rozporządzać, nie uległ zmianie. Może to doprowadzić sytuacji, w której osoba najpierw własnym staraniem wyjdzie z trudnej sytuacji życiowej (spłaci zadłużenie) a następnie z uwagi na brak wsparcia ośrodka ponownie popadnie w kłopoty finansowe (niemożność regularnego uiszczania czynszu i ponowne zadłużenie czynszowe).</p> <p>Vide komentarz do zmian w art. 61 poniżej</p> <p>Kwota ta utrzymywana jest na poziomie ustalonym pierwotnym brzmieniem ustawy o pomocy społecznej tzn. 418 zł, podczas gdy w szczególności kwoty kryterium</p>
--	---	--

		<p>Art. 61 Proponuje się zmianę poprzez nadanie nowego brzmienia ust. 2a: „Opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej obowiązkowo wnoszą osoby niewymienione w ust. 2, jeżeli mieszkaniec domu dokonał na ich rzecz nieodpłatnego przysporzenia majątkowego w okresie 5 lat przed wydaniem decyzji kierującej mieszkańca do domu pomocy społecznej”.</p> <p>Proponuje się dodać art. 64b w brzmieniu: „Zmiana decyzji w sprawie opłaty za pobyt w domu pomocy społecznej nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego”.</p> <p>Art. 106 Proponuje się nowe brzmienie ust. 4: „Decyzję administracyjną o przyznaniu lub odmowie przyznania świadczenia z wyjątkiem decyzji o odmowie przyznania biletu kredytowanego oraz decyzji w sprawach cudzoziemców, o których mowa w art. 5a, wydaje się po przeprowadzeniu rodzinnego wywiadu środowiskowego, z zastrzeżeniem ust. 4a”</p> <p>oraz dodanie ust. 4a: „Zmiana decyzji w przypadku zmiany przepisów prawa, zmiany sytuacji dochodowej lub osobistej strony, pobrania nienależnego świadczenia nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego, jeżeli od ostatniego rodzinnego wywiadu środowiskowego nie upłynęło więcej niż 6 miesięcy”.</p>	<p>dochodowego dla osoby samotnie gospodarującej i kryterium dochodowego dla osoby w rodzinie czy maksymalna kwota zasiłku stałego dla osoby samotnie gospodarującej podlegały waloryzacji. Proponuje się kwotę w wysokości określonej z zachowaniem odpowiedniej proporcji do kwoty kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej.</p> <p>Wprowadzenie proponowanego brzmienia art. 61 ust. 2a ma na celu uniknięcie sytuacji, w której osoby obdarowane przez mieszkańców, a niebędące małżonkiem, zstępnymi, czy wstępnymi nie ponoszą odpłatności z pobyt mieszkańca w DPS. Zapis pozwoli na egzekwowanie opłat od osób, które otrzymały nieodpłatne przysporzenie (nieruchomość, cenne rzeczy ruchome), a nie są wprost zobowiązane do ponoszenia opłat za pobyt mieszkańca w DPS. Niejednokrotnie osoby, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 2 ustawy o pomocy społecznej nie są w stanie ponieść opłaty z uwagi na ich sytuację dochodową, a w obecnym stanie prawnym nie istnieje skuteczny sposób wyegzekwowania tej opłaty od innych osób, które otrzymały nieodpłatne przysporzenie majątkowe od mieszkańca. W konsekwencji to gmina jest obciążona kosztem utrzymania mieszkańca.</p> <p>W obecnym stanie prawnym każda zmiana decyzji administracyjnej wydawana na gruncie ustawy o pomocy społecznej musi być poprzedzona rodzinnym wywiadem środowiskowym. Niejednokrotnie zmiana sytuacji dochodowej bądź innej strony następuje z miesiąca na miesiąc, co powoduje obowiązek comiesięcznego przeprowadzania rodzinnych wywiadów środowiskowych, gdy tymczasem dla celów dowodowych w zupełności wystarczające byłoby złożenie przez stronę stosownego oświadczenia. Wprowadzenie proponowanej zmiany jest celowe z punktu widzenia ekonomii procesowej, a także zabezpiecza interesy gminy w przypadku pobrania nienależnych świadczeń. Aktualnie zmiana decyzji w przypadku pobrania nienależnego świadczenia musi być poprzedzona rodzinnym wywiadem</p>
--	--	---	---

		<p>Art. 121 Proponuje się nowe brzmienie ust. 3, 3a i 3c: „Pracownikowi socjalnemu zatrudnionemu w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, do którego obowiązków należy praca socjalna lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, jeżeli przepracował nieprzerwanie i faktycznie co najmniej 5 lat, przysługuje raz na dwa lata dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 10 dni roboczych”.</p> <p>„Pracownikowi socjalnemu zatrudnionemu w pełnym wymiarze czasu pracy w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej, do którego podstawowych obowiązków należy świadczenie pracy socjalnej środowisku lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, przysługuje wypłacany co miesiąc dodatek do wynagrodzenia w wysokości 250 zł. W przypadku zatrudnienia w mniejszym wymiarze czasu pracy dodatek przysługuje w wysokości proporcjonalnej do czasu pracy”.</p> <p>„Pracownikowi socjalnemu, do którego obowiązków należy świadczenie pracy socjalnej lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów środowiskowych poza siedzibą jednostki, przysługuje zwrot kosztów przejazdów z miejsca pracy do miejsc wykonywania przez niego czynności zawodowych w przypadku braku możliwości zapewnienia dojazdu środkami pozostającymi w dyspozycji zatrudniającego go pracodawcy”.</p>	<p>środowiskowym, co wydłuża czas konieczny do wstrzymania świadczeń (zmiana decyzji na niekorzyść strony może nastąpić tylko ze skutkiem <i>ex nunc</i>), a tym samym uszczupla środki gminy.</p> <p>Zmiany proponowane w art. 121 usuwają trudności we wdrażaniu rozdzielenia pracy socjalnej od postępowań administracyjnych, a jednocześnie przepisu art. 110a ustawy o pomocy społecznej. Zmiany usuwają zróżnicowanie co do uprawnień pracowników socjalnych zarówno ze względu na to, w jakiej jednostce pomocy społecznej są zatrudnieni (czy jest to OPS, PCPR, czy inna jednostka pomocy społecznej, samorządowa czy niesamorządowa). Proponowane ujednoczenie dotyczy też charakteru realizowanych zadań: może to być praca socjalna lub przeprowadzanie rodzinnych wywiadów (a przez użycie przyimka „lub” również sytuacja, gdy do obowiązków należą obydwie grupy zadań albo gdy praca socjalna realizowana jest w ramach rodzinnych wywiadów środowiskowych).</p>
44.	Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej	<p>Art. 11 Wykreślenie art. 11 ustawy jako niecelowego</p>	<p>Art. 11 ust. 4 wskazuje, iż to beneficjent pomocy prawnej ma składać oświadczenie, że jest świadomy, iż pomoc prawna udzielana jest mu przez nieprofesjonalnego prawnika. Osoba, która zwraca się o bezpłatną pomoc prawną w ramach tej ustawy (w jej świadomości zwraca się do urzędu), musi złożyć takie oświadczenie. Ustawodawca z jednej strony dopuszcza do udzielania urzędowej pomocy</p>

			prawnej przez osoby niewykwalifikowane, z drugiej zaś zobowiązuje osoby uprawnione do skorzystania z pomocy prawnej do składania przedmiotowego oświadczenia. Celem ustawy jest udzielanie bezpłatnej profesjonalnej pomocy prawnej uprawnionej grupie osób, a nie zagwarantowanie udzielania takiej pomocy prawnej określonym podmiotom. Wydaje się, iż art. 11 jest sprzeczny z art. 5 tej ustawy.
45.	Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	Art. 27 ust. 4 Zmiana w zakresie podziału kwot odzyskiwanych od dłużników alimentacyjnych	
46.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 26 Zmiana w zakresie terminu składania wniosków o świadczenia rodzinne na nowy okres świadczeniowy	
47.	Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych	Art. 33 ust. 2a pkt 2 Zmiana w zakresie kosztów obsługi	
48.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych	Kompleksowa zmiana obowiązującej obecnie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.).	W zakresie systemu orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności należy dążyć do: – opracowania odrębnej ustawy dotyczącej kwestii orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, której podstawowym założeniem winno być ujednolicenie i uproszczenie funkcjonujących obecnie w Polsce co najmniej pięciu systemów orzecznich. Cztery z tych systemów to systemy orzekania dla celów rentowych: ZUS, KRUS, MON, MSWiA (nie licząc orzecznictwa rentowego dla funkcjonariuszy SW, ABW, w planach jest także stworzenie systemu orzecznictwa dla funkcjonariuszy CBA), a piąty z nich to system orzekania dla celów pozarentowych, tj. orzekanie o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności; – zmiany przyjętej obecnie granicy wieku orzekania o niepełnosprawności i uznanie, iż orzeczenia o niepełnosprawności wydawane są osobom do ukończenia 18 roku życia, a nie jak w chwili obecnej do ukończenia 16 roku życia; – zapewnienia spójności orzekania o niezdolności do pracy z orzekaniem o stopniu niepełnosprawności dla celów odpowiedniego zatrudnienia; – położenia w zakresie wskazań umieszczanych na orzeczeniach większego nacisku na wsparcie w zakresie

			aktywnego sposobu życia i radzenia sobie z niepełnosprawnością, w tym także, a może przede wszystkim, na aktywne uczestnictwo w życiu społecznym i zawodowym, a nie tylko ewentualne uzyskiwanie świadczeń finansowych.
49.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 33 ust. 2c Doprecyzowania/zmiany wymaga zapis art. 33 ust. 2c ustawy, dot. ustalenia profilu pomocy dla osoby bezrobotnej.	Algorytm czyli matematyczny wzór, na podstawie którego system „wylicza” profil, pozostaje tajemnicą. W związku z tym osoby bezrobotne nie wiedzą, jakie cechy przeważały o przydzieleniu ich do konkretnej kategorii. Konstrukcja podziału środków publicznych i form pomocy wskazuje, że osoby należące do profilu II mogą otrzymać znacznie szerszy wachlarz wsparcia niż te zakwalifikowane do profilu I, a zwłaszcza profilu III. Zwłaszcza tym ostatnim urzędy mają bardzo mało do zaoferowania. Ewentualny udział osób z ustalonym profilem III w Programie Aktywizacja i Integracja, programach specjalnych czy też działaniach aktywizacyjnych zleconych innym podmiotom jest mocno ograniczony ze względu na niewielką ilość osób, którą można objąć tym wsparciem albo ze względu na trudności w zorganizowaniu np. programu specjalnego.
50.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 40 ust. 4 Zniesienie zapisu dotyczącego minimalnej liczby godzin szkolenia w wysokości nie mniej niż 25 godzin zegarowych w tygodniu	Institucje szkoleniowe oferują szkolenia w niższym wymiarze godzin.
51.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 42a ust. 5 W artykule dotyczącym dofinansowania kosztów studiów podyplomowych wprowadzenie zapisu, że stypendium przysługuje tylko za semestr/semestry, na który zostało przyznane dofinansowanie z urzędu.	
52.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Art. 69a ust. 2 pkt 1 Z katalogu działań, na które mogą zostać przeznaczone środki z KFS, wykreślenie: „a) określenie potrzeb pracodawcy w zakresie kształcenia ustawicznego w związku z ubieganiem się o sfinansowanie tego kształcenia ze środków KFS” i „e) ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z podjętym kształceniem”.	Brak zainteresowania ze strony pracodawców

53.	Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	Sprzeczność art. 61 ust. 1, w którym jest mowa o dziecku do lat 7, z art. 49 pkt 5, gdzie mowa o dziecku do 6 roku życia lub dziecku niepełnosprawnym.	
54.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca	§ 6 ust. 1 pkt 6 Zmiana: „informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy, wydaną nie wcześniej niż 180 dni przed dniem złożenia wniosku, a w przypadkach uzasadnionych przez starostę – 90 dni przed dniem złożenia wniosku – jeżeli jest ona wymagana”. § 6 ust. 5 Zmiana: „Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza kopie dokumentów, o których mowa w ust. 1 pkt 1–5 i 7–15, a do wniosku o przedłużenie zezwolenia kopie dokumentów, o których mowa w ust. 3”.	Powyższy przepis (§ 6 ust. 5) nie dopuszcza możliwości złożenia do wniosku o wydanie zezwolenia kopii informacji starosty. Sytuacja ta pociąga za sobą znaczący wzrost dokumentacji tworzonej i przechowywanej w urzędzie.
55.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca	Zmiana w pkt 5.2 w Załączniku nr 5 do rozporządzenia w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca	Przepis, który umożliwia pracodawcy wyrażenie braku zgody na kierowanie kandydatów, skutkuje odmową wydania zezwolenia, czego konsekwencją jest ponowne złożenie przez pracodawcę oferty pracy do urzędu i wyrażenie zgody na kierowanie kandydatów. Brak uregulowania prawnego, w jakim terminie urząd powinien wydać pracodawcy informację starosty, który nie wyraził zgody na kierowanie kandydatów w przypadku, gdy w rejestrze osób bezrobotnych urzędu znajdują się osoby spełniające wymagania określone w ofercie pracy, a w związku z oświadczeniem pracodawcy urząd nie może kierować osób do pracodawcy. Art. 88c ust. 2 pkt 1 i pkt 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy precyzuje terminy wydania informacji w dwóch przypadkach: „1) nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia oferty pracy w powiatowym urzędzie pracy, jeżeli z analizy rejestrów bezrobotnych i poszukujących pracy nie wynika, że istnieje możliwość zorganizowania rekrutacji, (...) 2) nie dłuższym niż 21 dni od dnia złożenia oferty pracy w przypadku organizowania rekrutacji wśród bezrobotnych i poszukujących pracy”.

56.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 kwietnia 2015 r. w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca	§ 5 ust. 1 pkt 7 Wykreślenie § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia	Proces kierowania kandydatów do pracodawcy został podzielony na dwa etapy: I – obligatoryjny, II – zgodnie z regulacją zawartą w przytoczonym paragrafie. W jaki sposób urząd ma kierować kandydatów nieobjętych pierwszeństwem w dostępie do rynku pracy do II etapu rekrutacji § 5 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia w sprawie wydawania zezwolenia na pracę cudzoziemca (Dz. U. z 2015 r. poz. 543) skoro przepisy rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków realizacji oraz trybu i sposobów prowadzenia usług rynku pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 667) § 19 ust. 1 zobowiązują urząd do kierowania do pracodawcy, który zgłosił krajową ofertę pracy, osób zarejestrowanych, dla których praca proponowana spełnia kryterium pracy odpowiedniej. Wobec powyższego urząd już w I etapie rekrutacji kieruje wszystkich kandydatów spełniających wymagania pracodawcy znajdujących się w rejestrze osób bezrobotnych.
57.	Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 kwietnia 2015 r. w sprawie przypadków, w których powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę	§ 1 pkt 20 Doprecyzowanie informacji dotyczącej siedziby podmiotu powierzającego wykonywanie pracy przez osoby fizyczne prowadzące jednoosobowe działalności gospodarcze	Przepis umożliwia rejestrację oświadczeń o zamiarze powierzenia wykonywania pracy wg siedziby firmy tylko w przypadku spółek, natomiast w przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą i zamierzających zatrudnić cudzoziemca urzędem pracy właściwym do rejestracji oświadczenia będzie urząd pracy właściwy dla miejsca pobytu stałego danej osoby. Sytuacja ta pociąga za sobą dezinformację ze strony pracodawców i organów kontroli oraz może prowadzić do niepotrzebnych nieścisłości i pogorszenia relacji na linii urząd – pracodawca.
58.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 pkt 2 Zdefiniowanie „wynajmującego”, a nie „właściciela”, poprzez proste przestawienie tych słów	Właściciel jest pojęciem powszechnie znanym i nie budzącym wątpliwości, natomiast wieloletnia praktyka stosowania ustawy wykazała m.in., że gminny wynajmujący, zarządzający budynkami prywatnymi z lokalami zamieszkałymi przez najemców opłacających w dniu wejścia w życie ustawy czynsz regulowany (zwanych dalej „kwaterunkowymi”) nie poczuwa się do skorzystania z uprawnienia ustawowego, czyli do wypowiedzenia umowy najmu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4, które często jest konieczne.

59.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 Zdefiniować pojęcie „konieczność rozbiórki”, określając, kto i w jakim akcie prawnym lub technicznym decyduje o tej konieczności.	W warunkach gospodarki wolnorynkowej oraz poszanowania praw własności o konieczności rozbiórki budynku zawsze decyduje właściciel, a ma to miejsce wtedy, gdy remont jest nieopłacalny, a teren jest potrzebny pod inne przeznaczenie. W demokratycznym państwie prawa, ograniczenia uprawnień właścicielskich winny być wyraźnie określone w ustawie wskazującej organ, który w stosownym postępowaniu administracyjnym będzie decydować za właściciela w obszarze ograniczenia prawa własności.
60.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 Zdefiniowanie „naprawy lokalu”	Uprawnienia lokatorów „kwaterunkowych” do lokalu zamiennego różnią się zasadniczo w zależności od tego, czy lokal wymaga opróżnienia na okres nie dłuższy niż 1 rok (w tym: do lokalu w zasobie prywatnym i z obowiązkiem powrotu do lokalu), czy opróżnienia połączonego z rozwiązaniem najmu oraz przeprowadzką do zasobu gminnego. Bez definicji ustawowej decyzje urzędników gminnych w tej kwestii mają charakter uznaniowy i mogą być obciążone poważnym błędem.
61.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 Zdefiniowanie „miejscowości pobliskiej” jako położonej na terenie gminy/powiatu bezpośrednio graniczącej/graniczącego z gminą.	Proponowana definicja jest najprostszą definicją do stosowania w praktyce i może mieć ogromne znaczenie w kwestii współpracy w sprawach mieszkaniowych z gminami ościennymi.
62.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 Zdefiniowanie w sposób jasny i jednoznaczny pojęcia „godziwego zysku”.	Doprecyzowanie tego pojęcia będzie przydatne dla uniknięcia spraw spornych, tym samym pozwoli na zmniejszenie liczby pozwów wnoszonych do sądów powszechnych.
63.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 2 ust. 1 pkt 10 Zmiana definicji pojęcia „mieszkaniowego zasobu gminy” poprzez dopisanie po wyrazie „lokale” sformułowania „służące do zaspokajania potrzeb mieszkaniowych” oraz wykreślenie słowa „samoistnym”.	Przedstawiona zmiana umożliwi zapewnienie spójności terminologicznej i funkcjonalnej z innymi definicjami legalnymi zawartymi w ustawie. Dzięki postulowanej zmianie zostanie równocześnie zlikwidowany problem związany z kwestią zaliczania pracowni twórczych do mieszkaniowego zasobu gminy pracowni twórczych oraz lokali, do których gminie przysługuje prawo obligacyjne (najem, użyczenie) lub ograniczone prawo rzeczowe (prawo spółdzielcze własnościowe).

64.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 5 ust. 2 Zmiana mająca umożliwić gminom wynajmowanie lokali z mieszkaniowego zasobu wyłącznie na czas oznaczony, za wyjątkiem lokali zamiennych.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego przewiduje obowiązek gmin do zawierania umów o odpłatne używanie lokalu wyłącznie na czas nieoznaczony, z wyjątkiem umów najmu lokalu socjalnego oraz lokalu związanego ze stosunkiem pracy. Dla umożliwienia gminom racjonalnego gospodarowania lokalami mieszkalnymi proponuje się zmianę tego zapisu i przyjęcie zasady, że wszystkie lokale z mieszkaniowego zasobu gminy, za wyjątkiem lokali zamiennych, powinny być wynajmowane na czas oznaczony.
65.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 6 Zmiana, która pozwoli na: a. wprowadzenie możliwości wymagania kaucji w przypadku lokali socjalnych przy założeniu osiągnięcia przez dane gospodarstwo domowe pewnego poziomu dochodów, umożliwiającego zapłacenie kaucji (nie dotyczy realizacji wyroków eksmisyjnych); b. wprowadzenie możliwości wymagania poniesienia pewnych nakładów na lokal od osób starających się o zawarcie umowy najmu tego lokalu przy założeniu osiągnięcia przez dane gospodarstwo domowe pewnego poziomu dochodów, umożliwiającego poniesienie takich kosztów. Przedmiotowe nakłady obejmowałyby np. remont lub częściowy remont lokalu, poniesienie kosztów tego remontu przy rozłożeniu na raty itp.	Wprowadzenie możliwości wymagania kaucji lub poniesienia pewnych nakładów na remont lokalu pozwoliłoby w znaczny sposób zmniejszyć skalę niszczenia lokali dostarczonych przez gminę. Osoba, która poniosła pewne nakłady na ten lokal będzie inaczej się zachowywała niż osoba, która otrzyma lokal niejako „w prezencie”. Złożenie oferty najmu lokalu socjalnego wynikającej z orzeczenia sądowego jest obowiązkiem gminy, którego nie można uzależniać od podjęcia jakichkolwiek czynności ze strony osoby eksmitowanej.
66.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 8a Dopisanie ustępu, który pozwoliłby na dofinansowywanie przez Skarb Państwa czynszu dla najemców lokali mieszkalnych stanowiących własność osób fizycznych i prawnych, posiadających umowy najmu, której pierwotną podstawą był tytuł prawny wydany przez odpowiedni organ lub sąd w związku z okolicznością, która miała miejsce przed dniem 12 listopada 1994 r., którzy w 1994 r. z uwagi na swój wiek nie mieli możliwości zaciągnięcia kredytu na zakup lokalu mieszkalnego. Skarb Państwa pokrywałby różnicę pomiędzy czynszem wolnorynkowym a czynszem, jaki obowiązywałby w lokalu, gdyby stanowił on zasób mieszkaniowy.	Najemcy lokali mieszkalnych stanowiących własność osób fizycznych i prawnych posiadający umowy najmu, których pierwotną podstawą był tytuł prawny wydany przez odpowiedni organ lub sąd w związku z okolicznością, która miała miejsce przed dniem 12 listopada 1994 r., bardzo często opłacają czynsz wyższy niż w mieszkaniowym zasobie gminy. Przedmiotowe lokale niejednokrotnie zajmują osoby starsze, które w 1994 r. z uwagi na swój wiek nie miały możliwości zaciągnięcia kredytu na zakup lokalu mieszkalnego. Obecnie zamieszkują je samodzielnie i nie stać ich na opłacanie ustalonego przez właściciela czynszu. Przyjęcie zaproponowanego rozwiązania ma na celu zniesienie zróżnicowania pozycji najemców mieszkających

			w mieszkaniowym zasobie gminnym i najemców zajmujących lokale w budynkach prywatnych, w których stosunek najmu został nawiązany na podstawie umowy najmu, której pierwotną podstawą był tytuł prawny wydany przez odpowiedni organ lub sąd w związku z okolicznością, która miała miejsce przed dniem 12 listopada 1994 r.
67.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 10 ust. 1 i 3	<p>Dokumentacje techniczne budynków wykonywane są wg stanu aktualnego na dzień ich sporządzenia, a więc konieczne jest uzyskanie dostępu do poszczególnych lokali mieszczących się w budynku (najlepiej do wszystkich). Powyższe napotyka na znaczne trudności i opór ze strony posiadaczy lokali, ustawa o ochronie praw lokatorów nie daje zaś prawnej możliwości wejścia do lokali wbrew woli ich najemców. Art. 10 ust. 1 i 3 wspomnianej ustawy przewidują bowiem tylko, iż „w razie awarii wywołującej szkodę lub zagrażającą bezpośrednio powstaniem szkody lokator jest obowiązany niezwłocznie udostępnić lokal w celu jej usunięcia. Jeżeli lokator jest nieobecny lub odmawia udostępnienia lokalu, właściciel ma prawo wejść do lokalu w obecności funkcjonariusza Policji lub straży gminnej (miejskiej), a gdy wymaga to pomocy straży pożarnej – także przy jej udziale (...); po wcześniejszym ustaleniu terminu lokator powinien także udostępnić właścicielowi lokal w celu dokonania:</p> <p>1) okresowego, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach również doraźnego, przeglądu stanu i wyposażenia technicznego lokalu oraz ustalenia zakresu niezbędnych prac i ich wykonania;</p> <p>2) zastępczego wykonania przez właściciela prac obciążających lokatora”.</p> <p>Jak z powyższego wynika lokator nie ma obowiązku udostępnienia lokalu, którego właścicielem pozostaje Gmina Miejska Kraków, do pomiarów inwentaryzacyjnych. Zarząd Budynków Komunalnych celem umożliwienia przeprowadzenia prac pomiarowych w skrajnych przypadkach kieruje sprawy o udostępnienie lokali na drogę postępowania sądowego, co niestety nie jest efektywne na większą skalę, a poza tym wymaga czasu i nakładów finansowych. Dlatego też zasadne byłoby dokonanie zmian</p>

	<p>Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali</p>	<p>Art. 29 ust. 1 pkt 1d ppkt 1</p>	<p>w obowiązujących przepisach umożliwiających dostęp do lokali celem ich pomiaru wbrew woli lokatora, jak również pod jego nieobecność. Problemem pozostaje oczywiście kwestia udostępniania do pomiarów lokali niebędących własnością Gminy Miejskiej Kraków, gdzie nałożenie podobnego obowiązku na właścicieli lokali nie wydaje się możliwe (choć można zastanawiać się, czy właściciele poszczególnych lokali, nie udostępniając swoich lokali do pomiarów, nie nadużywają swojego prawa, blokując tym samym możliwość prawidłowej sprzedaży lokali mieszkalnych należących do Gminy Miejskiej Kraków). Z uwagi jednak na fakt, iż pomiarzenie jak największej ilości lokali w budynku w sposób zasadniczy wpływa na stopień odzwierciedlenia w inwentaryzacji stanu faktycznego istniejącego w budynku, wprowadzenie postulowanej zmiany choćby w zakresie lokali będących własnością Gminy Miejskiej Kraków jest pożądane. Z problemem dostępności lokali wiąże się sporządzanie przez dotychczasowego właściciela dokumentacji technicznych na jego koszt do czasu wyodrębnienia własności ostatniego lokalu.</p> <p>Do powyższego zobowiązuje Gminę Miejską Kraków art. 29 ust. 1 pkt 1d ppkt 1 ustawy o własności lokali. Często bowiem wspólnoty mieszkaniowe zwracają się do Gminy Miejskiej Kraków o wykonanie tego obowiązku, nie umożliwiając później, na etapie sporządzania takiej dokumentacji, przeprowadzenia pomiarów z „natury”. Doprowadza to do absurdu, w której gmina, chcąc wywiązać się z obowiązku, nie jest w stanie tego dokonać w sposób rzetelny i całkowicie zgodny ze stanem faktycznym, gdyż utrudnia jej to ten sam podmiot, dla którego wykonywana jest dokumentacja.</p> <p>Tymczasem ustawodawca nie dość, że nałożył na dotychczasowego właściciela obowiązek wykonania dokumentacji technicznej i to całkowicie na jego koszt, to dodatkowo, jak wynika z komentarza do wspomnianego artykułu (Ewa Bończak-Kucharczyk, Oficyna 2010), intencją jego było, aby obowiązek ten ciążył na nim do czasu zbycia ostatniego lokalu (a nie jak literalnie mówi</p>
--	--	-------------------------------------	---

			<p>art. 29 do czasu wyodrębnienia własności ostatniego lokalu), a także by dokumentacja do tego czasu była również aktualizowana na koszt dotychczasowego właściciela. W świetle takiej interpretacji przepisu dotychczasowy właściciel będzie zmuszony do nieustającej aktualizacji dokumentacji, do której w dowolnym momencie wezwie wspólnota mieszkaniowa po wykonanym remoncie, przebudowie, adaptacji itd. dokonanych w budynku. Biorąc pod uwagę ilość wspólnot mieszkaniowych istniejących na terenie Krakowa, Gmina Miejska Kraków nie jest w stanie w żaden sposób – ani organizacyjny, ani finansowy – sprostać ustawowym obowiązkom. Dlatego też jest zasadne, by obowiązek ten ograniczyć do jednorazowego wykonania takiej dokumentacji na koszt dotychczasowego właściciela do czasu wyodrębnienia ostatniego lokalu (określone w sposób niepozostawiający żadnej wątpliwości) oraz wyłączenie możliwości aktualizacji na każdorazowe żądanie wspólnoty dokumentacji na koszt dotychczasowego właściciela. Jako alternatywa dla poprzedniego rozwiązania zasadne jest również rozważenie kwestii ponoszenia kosztów sporządzania dokumentacji, również gdy gmina pozostaje dotychczasowym właścicielem, tak by koszty te rozkładały się na wszystkich członków wspólnoty w zależności od wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej. Powyższa propozycja podyktowana jest faktem, iż koszt sporządzenia dokumentacji przekracza niejednokrotnie zysk ze sprzedaży pozostałych lokali w budynku. Fakt partycypacji w kosztach ich opracowania dodatkowo może pomóc w uzyskaniu dostępności do lokali własnościowych.</p>
68.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 11 ust. 3 pkt 2 Uzupełnienie art. 11 ust. 3 pkt 2 o zapis wskazujący na możliwość wypowiedzenia umowy najmu lokalu ze względu na posiadanie lokalu położonego również w miejscowościach pobliskich a równocześnie zamiast słowa „osobie” należy wpisać „najemcy lub jego współmałżonkowi niebędącemu najemcą”, a także wykreślić zwrot „a lokator może używać tego lokalu, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego”.	Możliwość odzyskania lokali w takich przypadkach pozwoli na udzielenie pomocy mieszkaniowej osobom w trudnej sytuacji mieszkaniowej nieposiadającym własnego mieszkania.

69.	<p>Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego</p>	<p>Jeżeli intencją ustawodawcy było, aby wypowiedzenie najmu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 oraz wymóg opróżnienia lokalu w związku z koniecznością remontu budynku na okres dłuższy niż 1 rok wiązało się z orzeczeniem organu nadzoru budowlanego (dalej: ONB), należy:</p> <p>a) usunąć z zapisu art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy słowo „rozbiórki”, bowiem art. 67 ustawy Prawo budowlane traktujący o nieużytkowanych lub niewykończonych obiektach budowlanych, uprawniający ONB do wydawania decyzji nakazujących rozbiórki, nie może dotyczyć budynku zamieszkanego;</p> <p>b) doprecyzować w ustawie, że wymóg opróżnienia lokalu na okres dłuższy niż rok lub na stałe, w celu remontu lub rozbiórki budynku winien wynikać z właściwej decyzji organu nadzoru budowlanego wydanej na podstawie art. 66 (pod warunkiem jej rozszerzenia jn.) lub art. 68 ustawy Prawo budowlane.</p> <p>Jeżeli ustawodawca nie zakładał angażowania ONB do potwierdzania potrzeby opróżniania lokali w związku z koniecznością rozbiórki lub remontu (na co wskazuje brak w ustawie związanego z tym zadania dla ONB), to należałoby uzupełnić art. 11 ust. 2 ustawy o dodatkowy pkt 5 np. w brzmieniu:</p> <p>„konieczność opróżnienia lokalu na okres dłuższy niż rok lub na stałe w celu remontu lub rozbiórki budynku winna wynikać z decyzji organu nadzoru budowlanego wydanych na podstawie art. 66 lub art. 68 ustawy Prawo budowlane, a w razie ich braku – z dokumentacji lub ekspertyz technicznych sporządzonych przez osoby uprawnione do pełnienia samodzielnych funkcji w budownictwie, rozstrzygających o opłacalności remontu budynku lub celowości jego rozbiórki, zweryfikowanych pozytywnie przez organy gmin właściwe do spraw lokalowych, a w przypadku weryfikacji negatywnej decyduje wyrok sądu powszechnego z powództwa właściciela lub wynajmującego przeciwko właściwej gminie”.</p>	<p>Wieloletnia praktyka stosowania ustawy wykazała, że przepisy zawarte w art. 11 ust. 2 pkt 4 i artykułach związanych, dotyczące prawa do lokalu zamiennego w wyniku wypowiedzenia przez wynajmującego najmu lokalu, który to lokal „wymaga opróżnienia w związku z koniecznością rozbiórki lub remontu budynku”, czynią niejasnymi intencje ustawodawcy, a w wielu wypadkach skutkują brakiem deklarowanej w ustawie ochrony najemców z byłego tzw. szczególnego trybu najmu zajmujących lokale w zasobach prywatnych.</p> <p>Lokatorzy ci są często skazani na zamieszkiwanie w warunkach skrajnie uciążliwych lub zagrażających zdrowiu lub bezpieczeństwu życia i mienia, jednakże jeszcze niewyczerpujących znamion „bezpośredniej groźby zaważenia” (która dopiero upoważnia ONB do wydania nakazu opróżnienia z najemców całości lub części budynku) i w związku z tym nieupoważniających do wydania nakazu rozbiórki lub remontu budynku zamieszkałego.</p> <p>Jeżeli zatem lokal jest przykładowo: zalewany wodami opadowymi, pozbawiony możliwości ogrzewania, pozbawiony wody z miejskiej sieci wodociągowej, odprowadzenia ścieków, zagrzybiony, z odpadającymi sufitami, podstemplowanymi stropami itd. lub celowo doprowadzany do ruiny przez właściciela, to lokator kwaterunkowy po odmowie ze strony gminy może szukać ratunku jedynie w sądzie – czego zazwyczaj nie czyni (np. z uwagi na ubóstwo lub brak wiary w efekt) – interweniując wielokrotnie i bezskutecznie w różnych organach samorządowych i rządowych oraz w środkach masowego przekazu.</p> <p>Stan taki pośrednio przyczynia się do kontynuacji następstw socjalistycznego „kwaterunku”, do degradacji technicznej prywatnych zasobów mieszkaniowych, do przeciążania sądów powszechnych oraz do strat materialnych ponoszonych przez właścicieli budynków i jako taki jest prawdopodobnie sprzeczny z wolą ustawodawcy, który w założeniach zmierzał – jak można sądzić – do liberalizacji przepisów ustawy z dnia 02 lipca 1994 r. o najmie</p>
-----	--	--	---

			<p>lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (tekst jednolity z 1998 r.: Dz. U. nr 120 poz. 787). Przepisy tamtej ustawy uzależniały dostarczanie przez gminy lokali zamiennych od „stwierdzenia przez właściwy organ nadzoru budowlanego konieczności opróżnienia lokalu z powodu zagrożenia bezpieczeństwa ludzi lub mienia”, a w ślad za tym – od rozwiązania najmu przez sąd powszechny z tzw. ważnej przyczyny.</p> <p>Stan ten również znacząco i niepotrzebnie absorbuje czas służb lokalowych gmin, prowadzących postępowania w sprawach lokali zamiennych dla lokatorów do nich uprawnionych z mocy ustawy oraz podważa zaufanie obywateli do rzetelności władzy samorządowej i jej organów wykonawczych. Organy te, ustalając (bez wyraźnej delegacji ustawowej) własne kryteria „konieczności rozbiórki lub remontu”, mogą bezwiednie lub świadomie wprowadzać mechanizmy blokujące zawarte w ustawie uprawnienia najemców do lokali zamiennych.</p>
70.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 11 ust. 5</p> <p>Doprecyzowanie zapisu art. 11 ust. 5 w związku z art. 11 ust. 7 ustawy tak, aby nie było wątpliwości co do obowiązku wskazania także danych osobowych np. współwłaściciela, który zamierza zamieszkać w opróżnionym lokalu.</p>	Możliwość dochodzenia tego rodzaju roszczenia pozwoliłoby na znaczące ograniczenie <i>de facto</i> fikcyjnych wypowiedzeń wskazujących niejednokrotnie te same osoby jako zamierzające zamieszkać w różnych lokalach w sytuacji, gdy prawdziwym powodem wypowiedzenia jest zamiar pozbycia się lokatora.
71.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 13 ust. 2</p> <p>Dookreślenie art. 13 ust. 2 o zapis mówiący o rozwiązaniu stosunku najmu i eksmisji.</p> <p>Zmiana: „Współlokator może wytoczyć powództwo o nakazanie przez sąd eksmisji małżonka, rozwiedzionego małżonka lub innego współlokatora tego samego lokalu, jeżeli ten swoim nagannym postępowaniem uniemożliwia wspólne zamieszkiwanie. W przypadku gdy małżonkowi, rozwiedzionemu małżonkowi lub innemu współlokatorowi przysługuje tytuł prawny do zajmowanego lokalu, sąd wraz z orzeczeniem eksmisji rozwiąże ten tytuł prawny”.</p>	<p>Pozwoli to na uniknięcie dość nietypowej sytuacji, gdy osoba eksmitowana posiada (jednocześnie) tytuł prawny do lokalu i jest z niego eksmitowana.</p> <p>Sąd, orzekając eksmisję współlokatora w oparciu o ten przepis, nie ma bowiem podstaw do rozwiązania umowy najmu. Wówczas osoba eksmitowana może posiadać tytuł prawny i równocześnie być eksmitowana.</p>

72.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 14 ust. 4</p> <p>Usunięcie art. 14 ust. 4, który zawiera przesłanki powodujące obligatoryjne orzekanie o prawie do lokalu socjalnego w przypadku:</p> <ul style="list-style-type: none"> – kobiety w ciąży, – małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 182, z 2012 r. poz. 1544 i 1548 oraz z 2013 r. poz. 509 i 1650) lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, – obłożnie chorych, – emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, – osoby posiadającej status bezrobotnego, – osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały, <p>chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.</p>	<p>W obecnym stanie prawnym przepis art. 14 ust. 4 wymienia kategorię osób, którym obligatoryjnie przysługuje prawo do lokalu socjalnego w przypadku orzekania eksmisji z zajmowanego lokalu. W odniesieniu do pozostałej kategorii osób zgodnie z art. 14 ust. 3 sąd z urzędu bada ich sytuację materialną i rodzinną. Takie uregulowanie nie sprawdza się w praktyce, gdyż niejednokrotnie osoby należące do katalogu osób, którym obligatoryjnie przysługuje prawo do lokalu socjalnego, mają w rzeczywistości możliwość zaspokojenia swoich potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.</p> <p>Należy również zwrócić uwagę, że kolejka osób oczekujących na lokale socjalne jest z reguły bardzo długa. Niejednokrotnie przyznawanie lokalu następuje po kilku latach. Dlatego też osoby bezrobotne niekoniecznie będą nadal bezrobotne w chwili przyznawania lokalu socjalnego. Podobnie wygląda sytuacja dotycząca kobiety w ciąży lub rodzin z małoletnimi dziećmi.</p> <p>Wykreślenie powyższych zapisów pozwoli na uniknięcie opisanych wyżej sytuacji i da sądowi możliwość każdorazowego badania sytuacji majątkowej i rodzinnej osób eksmitowanych w oparciu o art. 14 ust. 3 ustawy.</p>
73.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 18</p> <p>Uzupełnienie o zapisy wyraźnie uprawniające gminę do zgłaszania tzw. roszczeń regresowych wobec byłego lokatora</p>	<p>Brak regulacji, czy w przypadku zapłaty odszkodowania na rzecz właściciela gmina może dochodzić roszczenia regresowego od byłego lokatora, a jeżeli tak, to do jakiej wysokości.</p>
74.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 18 ust. 5</p> <p>Doprecyzowanie treści art. 18 ust. 5 poprzez wskazanie terminu, od którego gmina zobowiązana jest do uiszczenia odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie, która uprawnienie takie uzyskała na mocy orzeczenia sądowego o eksmisji z prawem do lokalu socjalnego.</p>	<p>Wskazanie początkowego terminu, od którego gmina zobowiązana jest do uiszczenia odszkodowania za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie, która uprawnienie takie uzyskała na mocy orzeczenia sądowego o eksmisji z prawem do lokalu socjalnego, jest konieczne z uwagi na duże rozbieżności w orzecznictwie sądowym w tym zakresie.</p>
75.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Art. 18 ust. 2</p> <p>Doprecyzowanie zapisu pierwszego zdania art. 18 ust. 2 poprzez dopisanie po słowie „czynszu” słowa „wolnorynkowego” i wykreśleniu pozostałej części zdania</p>	<p>Proponowany zapis będzie przydatny dla uniknięcia spraw spornych i możliwości stosowania przez samorządy odszkodowania w wysokości czynszu wolnorynkowego.</p>

76.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 21 ust. 4 i 5 Zmiana przepisu art. 21 ust. 4 ustawy poprzez wykreślenie zwrotu „lit. b” oraz ust. 5	Wykreślenie zwrotu powinno umożliwić gminom racjonalne gospodarowanie zasobem m.in. w zakresie usamodzielniania lokali oraz w innych przypadkach wymagających poprawy efektywności wykorzystania lokali wchodzących w skład tego zasobu.
77.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Dookreślenie art. 23 ust. 2	Zastąpienie pojęcia „tytułu prawnego do lokalu” pojęciem „tytułu prawnego do nieruchomości, która stanowi podstawę do zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych”.
78.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Zmiana art. 23 ust. 3	Przepis umożliwi doprecyzowanie zasad przedłużania umów najmu lokali zawartych na czas oznaczony – jednoznacznie stwierdzające, że przy przedłużaniu umowy najmu lokali socjalnych przyznanych z tytułu realizacji wyroków sądowych z prawem do lokalu socjalnego jako jedno z wymaganych kryteriów jest dochód gospodarstwa domowego.
79.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Art. 30 W art. 30 po ust. 1 dodanie ust. 1a w brzmieniu: „1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy przed wejściem w życie ustawy zapadł prawomocny wyrok nakazujący opróżnienie lokalu oraz do lokalu będącego pracownią służącą twórcy do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki”.	Zapadające przed sądem pierwszej instancji wyroki ustalające wstąpienie w stosunek najmu potwierdzają niedobłą praktykę dosłownego odczytywania treści art. 30 i badania przez sąd, czy powództwo o nakazanie osobie zajmującej lokal jego opróżnienie lub o ustalenie nieistnienia stosunku najmu wniesione zostało tylko w okresie roku od wejścia w życie ustawy. Natomiast dla określenia wstąpienia z mocy prawa w stosunek najmu ważne jest także zbadanie czy osoba ta nie została objęta wydanym, lecz niewykonanym prawomocnym wyrokiem nakazującym opróżnienie lokalu, gdyż w takim przypadku osobie tej przysługuje zastępcze pomieszczenie mieszkalne (zgodnie z ustawą Prawo lokalowe – w przypadku wyroków zapadłych przed 12 listopada 1994 r.) lub uprawnienie do lokalu socjalnego, jeśli orzeczenie takie wyda sąd (zgodnie z art. 35 ustawy dotyczy to wyroków zapadłych i niewykonanych przed dniem 10 lipca 2001 r.). Wobec zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy definicji lokalu, w szczególności fragmentu, że lokalem jest także pracownia służąca twórcy do prowadzenia działalności w dziedzinie kultury i sztuki, zachodzą wątpliwości interpretacyjne czy art. 30 należy stosować także do pracowni twórczych. Odpowiedź twierdząca prowadzi do sytuacji, gdy w stosu-

			nek najmu takiego lokalu, z mocy prawa wstępować będzie osoba niebędąca twórcą. Stanowi to zaprzeczenie celu przyznawania tego typu lokalu, którym to celem jest prowadzenie działalności w dziedzinie kultury i sztuki.
80.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Treść art. 32 oznaczyć jako ust. 1 oraz dodać ust. 2 w brzmieniu: „2. Przepis ust. 1 stosuje się, gdy przyczyną wypowiedzenia najmu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 jest stwierdzona przez organ nadzoru budowlanego konieczność opróżnienia lokalu znajdującego się w budynku, który w całości lub w części grozi zawaleniem”.	Proponowane brzmienie art. 32 stanowi powrót do koncepcji uregulowania tych spraw w art. 56 ust. 9 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali i dodatkach mieszkaniowych i dostosowaniem do brzmienia art. 68 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Obecna konstrukcja przepisu, w szczególności w części dotyczącej wypowiedzenia najmu na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 ustawy, nie uwzględnia sytuacji, w jakich przypadkach organ nadzoru budowlanego orzeka o konieczności rozbiórki budynku. Zgodnie z art. 67 Prawa budowlanego dotyczy to budynków nieużytkowanych lub niewykończonych, nienadających się do remontu, a więc takich, które są już wykwaterowane lub niezasiedlone. Natomiast pozostawienie użytego w art. 11 ust. 2 pkt 4 sformułowania „lub remontu budynku” bez bliższego określenia, w jakich sytuacjach remont ten jest wymagany, powoduje, iż właściciele żądają wykwaterowania lokatorów w związku z kosmetycznym zaledwie remontem budynku.
81.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Wprowadzenie odpowiedzialności karnej osób składających nieprawdziwe oświadczenia w ramach udzielenia pomocy mieszkaniowej	Wprowadzenie analogicznych zapisów do zawartych w art. 107 ust. 5a ustawy o pomocy społecznej i w art. 23 ust. 5c ustawy o świadczeniach rodzinnych.
82.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Zwolnienie z opłaty za wydawanie zaświadczeń z Urzędu Skarbowego	Wprowadzenie analogicznych zapisów do zawartych w art. 2 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy o opłacie skarbowej.
83.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	W związku z wprowadzeniem zasady, iż umowy najmu lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego będą zawierane na czas oznaczony, wyłączenie możliwości stosowania art. 674 kc.	Wprowadzenie w ustawie o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego przepisu szczególnego, który wyłączałby jego stosowanie tak jak w przypadku proponowanej zmiany w stosunku do art. 691 kc.
84.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Dopuszczenie stosowania formuły najmu okazjonalnego lokali mieszkalnych również przez podmioty prowadzące działalność gospodarczą (z wyłączeniem lokali z publicznego zasobu mieszkaniowego)	W przypadku wprowadzenia takiej możliwości dla podmiotów gospodarczych powinno rozważyć się umożliwienie jej stosowania również w publicznym zasobie mieszkaniowym w celu uelastycznienia zasad gospoda-

			rowania zasobem. W celu zachowania uprawnień osób ubiegających się o pomoc mieszkaniową mogłoby być to np. ograniczone wyłącznie do tzw. fakultatywnej pomocy mieszkaniowej, a więc z wyłączeniem realizacji wyroków sądowych oraz przyznania lokali zamiennych.
85.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Wprowadzenie najmu socjalnego lokali mieszkalnych	Zmiana ta wyeliminuje konieczność wydzielania zasobu lokali socjalnych.
86.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Dopuszczenie weryfikacji dochodu najemców lokali komunalnych np. w okresie trzyletnim: Wersja I a) tylko dla nowych umów, zawartych po wejściu zmian w życie Wersja II b) dla wszystkich umów, starych i nowych	Spowoduje to konieczność nowelizacji ustawy w zakresie wysokości odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego art. 18 ustawy o ochronie praw lokatorów, a w przypadku drugiego wariantu również rozszerzenia podstaw wypowiedzenia przez właściciela stosunku najmu.
87.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Wprowadzenie możliwości rozwiązania umowy najmu lokalu z jednoczesnym zaoferowaniem lokalu zamiennego w sytuacji, gdy lokal zajmowany ma nieproporcjonalnie dużą powierzchnię w porównaniu do liczby zamieszkujących.	Pozwoli to na bardziej racjonalne zarządzanie zasobem. Zdaniem Wydziału Mieszkalnictwa powinno umożliwić się stosowanie tych zasad również do lokali wynajmowanych na czas oznaczony (w trakcie trwania umowy i po jej zakończeniu) oraz <i>expressis verbis</i> do lokali socjalnych oraz pomieszczeń tymczasowych również po wygaśnięciu umowy najmu (w Gminie Miejskiej Kraków jest to już praktykowane w oparciu o definicję lokalu socjalnego). Lokal mieszkalny lub pomieszczenie tymczasowe powinno być dopasowane do ilości osób w nim zamieszkujących.
88.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Wprowadzenie zasady, że bazowa stawka czynszu w publicznym zasobie mieszkaniowym powinna pokrywać co najmniej koszty utrzymania nieruchomości (zasobu mieszkaniowego). Obecnie w większości przypadków czynsze w publicznym zasobie mieszkaniowym są nie tylko znacznie niższe od obowiązujących w pozostałych zasobach, ale często nie pokrywają niezbędnych kosztów utrzymania tych zasobów. Powoduje to konieczność dofinansowywania utrzymania tych zasobów lub pogarszanie ich stanu. Wprowadzenie proponowanej zmiany pozwoli zmniejszyć wydatki gmin na dofinansowanie utrzymania zasobów mieszkaniowych. Od tak ukształtowanej stawki bazowej czynszu będą mogły być dokonywane obniżki czynszu uwzględniające określone w uchwale rady gminy kryteria, w tym kryteria dochodowe.	Zasada ta pozwoli na utrzymanie zasobu w dobrym stanie technicznym.

89.	Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	<p>Wprowadzenie w odniesieniu do lokali wchodzących w skład publicznego zasobu mieszkaniowego rozwiązań szczególnych w stosunku do przepisów Kodeksu cywilnego (przepisy dotyczące wstąpienia w najem po śmierci najemcy).</p> <p>Aktualnie, zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów, na zasadach i w wypadkach przewidzianych w ustawie gminy powinny zapewniać lokale socjalne i lokale zamienne, a także zaspokajać potrzeby mieszkaniowe gospodarstw o niskich dochodach. Art. 691 Kodeksu cywilnego przewiduje obecnie wstąpienie w najem po śmierci osoby uprawnionej, niezależnie od rodzaju zasobu mieszkaniowego, bez względu na wysokość dochodu uzyskiwanego przez dane gospodarstwo domowe.</p> <p>Proponuje się przyznanie uprawnienia do badania sytuacji majątkowej osób, które pozostały po śmierci dotychczasowego najemcy w lokalu wchodzącym w skład publicznego zasobu mieszkaniowego i uzależnienie wstąpienia w najem od wyniku badania. Ponadto osobie uprawnionej do zawarcia nowej umowy najmu lokalu wchodzącego w skład publicznego zasobu mieszkaniowego wynajmujący mógłby zaproponować najem innego mieszkania spełniającego kryteria lokalu zamiennego.</p>	<p>Zasadne jest, aby przyznanie lokalu było zależne od kryterium dochodowego ale także od braku posiadania tytułu prawnego do innej nieruchomości lub środków finansowych umożliwiających zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych we własnym zakresie.</p> <p>Ze względu na możliwości finansowo-lokalowe gmin umożliwi to wyłonienie członków wspólnot samorządowych, którzy w pierwszej kolejności rzeczywiście tej pomocy potrzebują, i jednocześnie będzie zgodne z ideą zadania własnego polegającego na zaspokajaniu potrzeb mieszkaniowych członków wspólnoty samorządowej o niezaspokojonych potrzebach tego rodzaju. Nie znajduje bowiem uzasadnienia obciążanie gminy obowiązkiem zaspokajania potrzeb mieszkaniowych osób, które mają możliwość ich zaspokojenia we własnym zakresie.</p>
90.	Kodeks cywilny oraz Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	Zmiana art. 691 kc oraz odpowiednich przepisów ustawy o ochronie praw lokatorów uniemożliwiających wstępowania w stosunku najmu po zmarłym najemcy, który w dacie śmierci zajmował lokal wchodzący w skład publicznego zasobu mieszkaniowego.	<p>Wprowadzenie takiego zapisu pozwoliłoby gminom na weryfikację, czy osoby pozostające w lokalu spełniają przesłanki do ubiegania się o pomoc mieszkaniową.</p> <p>Jednak ustawa o ochronie praw lokatorów powinna w takim wypadku uprawniać gminy do określenia zasad regulowania tytułu prawnego do lokalu osobom pozostającym w nim po śmierci najemcy.</p>
91.	Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali	<p>Art. 2</p> <p>Zmiana ust. 5 i 6, dodanie po ust. 6 ust. 7 o następującej treści:</p> <p>„5. Do wniosku o zaświadczenie wnioskodawca dołącza:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rzut odpowiednich kondygnacji budynku z zaznaczonymi lokalami wraz z pomieszczeniami do nich przynależnymi, z zastrzeżeniem ust. 6, 2) w razie położenia pomieszczeń przynależnych poza budynkiem mieszkalnym – wyrys z operatu ewidencyjnego z zaznaczonymi pomieszczeniami przynależnymi, 3) zaświadczenie organu nadzoru budowlanego stwierdzające, że dopuszczalne jest użytkowanie budynku 	<p>Wskazane jest wprowadzenie do ustawy o własności lokali proponowanej zmiany mającej na celu wyeliminowanie sytuacji, w której budynek został wybudowany jako mieszkalny jednorodzinny a następnie wskutek uzyskania zaświadczeń o samodzielności lokali staje się budynkiem mieszkalnym wielorodzinnym, pomimo że nie spełnia wymogów technicznych właściwych dla tego rodzaju budynków. Ponadto wskazane jest wprowadzenie do ustawy wyraźnej regulacji pozwalającej na wydawanie zaświadczeń o samodzielności lokali tylko dla lokali znajdujących się w budynkach, które zostały oddane do użytkowania.</p>

		<p>zgodnie z przepisami prawa budowlanego – a w przypadku lokalu znajdującego się w budynku wybudowanym jako budynek mieszkalny jednorodzinny zgodnie z przepisami prawa budowlanego – również określające liczbę znajdujących się w budynku lokali mieszkalnych i lokali wykorzystywanych zgodnie z przeznaczeniem na cele inne niż mieszkalne oraz powierzchnię całkowitą budynku.</p> <p>6. W razie braku dokumentacji technicznej budynku, zaznaczeń, o których mowa w ust. 5 pkt 1, dokonuje się zgodnie z wymogami przepisów prawa budowlanego na koszt dotychczasowego właściciela nieruchomości, o ile strony umowy o ustanowienie odrębnej własności lokalu nie postanowiły inaczej.</p> <p>7. Dokumenty wymienione w ust. 5 i 6 stanowią załącznik do aktu ustanawiającego odrębną własność lokalu”.</p>	
92.	Ustawa z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali	<p>Potrzebne jest wprowadzenie zmian ustawowych umożliwiających regulację nieprawidłowości natury geodezyjno-prawnej uniemożliwiających sprzedaż lokali. Proponuje się dodanie ust. 5 ustawy o własności lokali:</p> <p>„5. W razie braku zgody, o której mowa w ust. 3 pkt 5a, do czasu sprzedaży wszystkich lokali przez dotychczasowego właściciela nieruchomości, wysokość udziałów w nieruchomości wspólnej ustala właściwy organ, o którym mowa w art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami.</p> <p>Ostateczna decyzja o ustaleniu wysokości udziałów stanowi podstawę wpisu w księdze wieczystej, którego dokonuje się na wniosek organu, który wydał decyzję”.</p>	<p>Aktualnie wyodrębnianie i zbywanie lokali mieszkalnych i użytkowych stanowiących własność m.in. Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego na rzecz ich najemców dokonywane jest m.in. w oparciu o przepisy ustawy o własności lokali. Przy sprzedaży lokali udział w nieruchomości wspólnej określa się w częściach ułamkowych odpowiadających stosunkowi powierzchni użytkowej lokalu do powierzchni użytkowej budynku.</p> <p>Począwszy od lat 70. Skarb Państwa jako właściciel nieruchomości sukcesywnie wyodrębniał i sprzedawał lokale. W tym czasie wyliczenie udziału przynależnego do lokalu opierało się na danych przekazanych przez administratora budynku w karcie obliczeniowej wartości mieszkania, w której wykazywano powierzchnię lokalu przewidzianego do sprzedaży oraz łączną powierzchnię użytkową budynku. Jednostki samorządu terytorialnego, w szczególności gminy, kontynuując rozpoczętą przez Skarb Państwa sprzedaż lokali, określały udziały przynależne do lokalu również w oparciu o dane każdorazowo podawane w karcie informacyjnej mieszkania przewidzianego do sprzedaży. Dokument ten – przygotowany przez administratora budynku – obejmował podstawowe dane dotyczące mieszkania w tym powierzchnię lokalu oraz łączną powierzchnię użytkową budynku.</p>

			<p>W związku z wejściem w życie dnia 1 stycznia 1995 r. ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali do wyodrębnienia lokalu stało się niezbędne przedłożenie zaświadczenia o samodzielności lokalu. Natomiast do wyliczenia wysokości udziału przyjmowano powierzchnię lokalu w stosunku do powierzchni całego budynku, a dane te wynikały z karty informacyjnej załączonej przez administratora do poszczególnego wniosku o wykup lokalu. Po nowelizacji ustawy o własności lokali, co miało miejsce w 2000 r., wprowadzono zasadę, iż załącznikiem do aktu ustanawiającego odrębną własność jest zaświadczenie o samodzielności lokalu wraz z inwentaryzacją stanowiącą jego załącznik, tj. graficzny rzut lokalu zaznaczony na rzucie odpowiedniej kondygnacji budynku. Odtąd do wyliczenia wysokości udziału przyjmowano powierzchnię lokalu wynikającą z jego indywidualnej inwentaryzacji architektoniczno-budowlanej w stosunku do powierzchni budynku podanej w dokumentach przedłożonych przez administratora budynku. Z powyższego wynika, iż przy zbywaniu pierwszych lokali nie dysponowano dokumentacją architektoniczno-budowlaną całej nieruchomości budynkowej, a pojedyncze inwentaryzacje poszczególnych lokali wraz z zaświadczeniami o ich samodzielności stanowiły załącznik do aktu notarialnego ustanawiającego odrębną własność lokalu.</p> <p>Na przestrzeni wielu lat gminy, dokonując sprzedaży lokali, opierały się na danych dotyczących powierzchni budynku i lokali, które okazały się nieprawidłowe z uwagi na brak dokumentacji architektoniczno-budowlanej całego budynku, która do 2000 r. nie była wymagana w procesie sprzedaży mieszkań. Konsekwencją tego są niejednokrotnie błędne udziały w nieruchomości wspólnej – którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali – przynależne do lokali. Często zdarzają się sytuacje, gdy udziały w nieruchomości wspólnej zostaną przekroczone, co uniemożliwia dotychczasowemu właścicielowi niewyodrębnionych lokali dokonywanie ich sprzedaży.</p> <p>Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1995 r. o własności lokali przewidują możliwość zmiany (sprostowania) wysokości udziałów w nieruchomości</p>
--	--	--	---

			<p>wspólnej tylko za zgodą wspólnoty mieszkaniowej. Uzyskanie takiej zgody w praktyce okazuje się bardzo utrudnione a wręcz niemożliwe, gdyż członkowie wspólnoty mieszkaniowej z różnych powodów sprzeciwiają się zmianie udziałów. Uniemożliwia to właścicielowi dotychczas niewyodrębnionych lokali dokonywanie ich sprzedaży, a najemcom lokali skorzystanie z przysługującego im na mocy art. 34 ust. 1 pkt 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami prawa pierwszeństwa.</p> <p>Dotychczasowa możliwość uregulowania omawianej kwestii na drodze postępowania sądowego skuteczna jest w przypadku małych wspólnot mieszkaniowych. W odniesieniu do dużych wspólnot mieszkaniowych takie postępowanie jest nie tylko kosztowne, ale również długotrwałe i nie zawsze prowadzi do skutecznego rozstrzygnięcia.</p> <p>Nadto brak zgody na zmianę udziałów i tym samym brak możliwości sprzedaży lokali przez dotychczasowego właściciela pozbawia go dochodów oraz ogranicza przysługujące mu prawo własności.</p> <p>Propozycja nowelizacji zmierza do uregulowania kwestii nieprawidłowo ustalonych wysokości udziałów w nieruchomości wspólnej, które mogły powstać np. na skutek dokonanej nadbudowy bądź też przebudowy budynku, w wyniku czego powstały dodatkowe lokale, czy też błędów w ustaleniu prawidłowej powierzchni budynków. Dodanie nowego przepisu, który umożliwiłby dokonanie przez właściwy organ zmiany wysokości udziałów w nieruchomości wspólnej przynależnych do lokali na podstawie decyzji, pozwoliłoby na szybsze wyeliminowanie nieprawidłowości. Ostateczna decyzja stanowiłaby podstawę do dokonania stosownych wpisów w księgach wieczystych, a biorąc pod uwagę ważny aspekt sprawy i konieczność regulacji, wydaje się uzasadnione zwolnienie wniosku z kosztów sądowych.</p>
93.	Ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych	Zmniejszenie do min. 50% liczby lokali i min. 50% wielkości powierzchni wymaganego ekwiwalentu lokali socjalnych, który inwestor powinien wydzielić w przypadku tworzenia przy udziale finansowego wsparcia mieszkań komunalnych	Z uwagi na proponowane w pkt 2 zmiany do liczby lokali i wielkości powierzchni wymaganego ekwiwalentu lokali socjalnych powinny być wliczane dane dotyczące lokali socjalnych, o których mowa w art. 22 ustawy o ochronie

		niestanowiących lokali socjalnych oraz zwiększenie czasu na utworzenie ekwiwalentu lokali socjalnych – wydłużenie z 6 do 12 miesięcy terminu składania przez inwestora oświadczenia potwierdzającego wydzielenie przez gminę z mieszkaniowego zasobu gminy części lokali z przeznaczeniem na lokale socjalne. Proponowane rozwiązanie ma na celu zwiększenie atrakcyjności programu dla samorządów realizujących przedsięwzięcia na postawie ustawy o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych, a co za tym idzie zwiększenie liczby powstających lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gmin.	praw lokatorów, oraz lokale, na które jest zawarta umowa najmu socjalnego.
94.	Ustawa z dnia 8 grudnia 2006 r. o finansowym wsparciu tworzenia lokali socjalnych, mieszkań chronionych, noclegowni i domów dla bezdomnych	Art. 6 ust. 4 Wykreślenie art. 6 ust. 4 ustawy, zgodnie z którym: „Finansowego wsparcia, o którym mowa w ust. 1 i 2, udziela się, jeżeli gmina powiększy zasób lokali socjalnych lub mieszkań chronionych o lokale w liczbie i o łącznej powierzchni użytkowej co najmniej równej liczbie i łącznej powierzchni użytkowej lokali utworzonych zgodnie z ust. 1 i 2”.	Dzięki wykreśleniu art. 6 ust. 4 ustawy i rezygnacji z wymogu zwiększenia zasobu lokali socjalnych lub mieszkań chronionych wiele gmin będzie mogło uzyskać finansowe wsparcie na budowę lokali komunalnych, przez co bardziej zaspokojone zostaną potrzeby mieszkańców w zakresie budownictwa mieszkaniowego.
95.	Ustawa z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji	Wprowadzenie zapisu umożliwiającego wydanie wizy krajowej w celu repatriacji osobom polskiego pochodzenia z terytorium obecnej Ukrainy. W art. 21 ust. 2 usunięcie zapisu „nieokreślonym imiennie”.	
96.	Ustawa z 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	Wprowadzenie zapisu (przykładowo jako art. 12 ust. 5 ustawy): „Rada gminy ustala, w drodze uchwały, dla terenu gminy (miasta) godziny sprzedaży i podawania napojów alkoholowych”. Modyfikacja brzmienia art. 18 ust. 11 ustawy poprzez jego odpowiednie doprecyzowanie stanowiące, iż zakaz starania się o zezwolenie na sprzedaż alkoholu w przypadku jego cofnięcia dotyczy nie tylko konkretnego przedsiębiorcy, lecz również danej lokalizacji. Wyraźne określenie, że akty prawa miejscowego przewidziane w ustawie mogą uwzględniać podział na jednostki pomocnicze.	Możliwość ograniczenia godzin sprzedaży napojów alkoholowych przez organy gminy. Wprowadzenie sankcji dotyczącej zakazu sprzedaży napojów alkoholowych na skutek wydania decyzji cofającej zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych nie tylko w stosunku do konkretnego przedsiębiorcy, lecz również danej lokalizacji, w której dopuszczono się naruszenia prawa.

		<p>Wykreślenie z art. 18 ust. 10 pkt 3 ustawy sformułowania „w związku ze sprzedażą napojów alkoholowych”.</p> <p>Modyfikacja art. 18¹ ust. 4 ustawy, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wprowadzenie definicji „organizacji przyjęcia”, – jednoznaczne wskazanie organu właściwego do załatwienia sprawy w zakresie wydania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych związanych z organizacją przyjęć oraz zasięgu terytorialnego tych zezwoleń, – sformułowanie w ustawie podstaw do odmowy wydania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorców, których działalność polega na organizacji przyjęć. <p>Pozostawienie treści dotychczasowej art. 9⁶ jako ust. 1 i dodanie ust. 2 o treści:</p> <p>„2. Zabrania się prowadzenia wysyłkowej sprzedaży napojów alkoholowych oraz sprzedaży przez internet”.</p> <p>lub</p> <p>„2. Możliwa jest sprzedaż wysyłkowa napojów alkoholowych i przez internet”.</p> <p>Zmiana art. 12 ust. 2 ustawy poprzez poszerzenie dotychczasowej kompetencji rad gmin do określania zasad usytuowania miejsc sprzedaży i podawania napojów alkoholowych o prawo do określania warunków sprzedaży napojów alkoholowych.</p>	<p>Zwiększenie skuteczności postępowań o cofnięcie zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, prowadzonych na podstawie ustawy, tj. z powodu zakłócania porządku publicznego.</p> <p>Doprecyzowanie zapisów ustawowych dotyczących wydawania zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych dla przedsiębiorców, których działalność polega na organizacji przyjęć (tzw. zezwoleń cateringowych).</p> <p>Przedsiębiorcy są zainteresowani prowadzeniem sprzedaży wysyłkowej napojów alkoholowych lub przez internet. Wątpliwości interpretacyjne powinny zostać rozstrzygnięte poprzez jednoznaczny zapis w ustawie zakazujący lub zezwalający na takie sposoby sprzedaży, gdyż orzecznictwo jest niejednoznaczne.</p> <p>Jest to powrót do wcześniejszego brzmienia art. 12 ust. 2 ustawy. Aktualnie powyższe uprawnienie jest ograniczone do określania wyłącznie zasad usytuowania miejsc sprzedaży alkoholu. Ponowne przyznanie radom gmin uprawnienia do wprowadzania warunków sprzedaży napojów alkoholowych również byłoby ważnym instrumentem, pomocnym w realizacji skutecznej polityki przeciwdziałania negatywnym następstwom sprzedaży napojów alkoholowych.</p>
97.	Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	<p>Art. 41</p> <p>Proponowane brzmienie tekstu przepisu po zmianach:</p> <p>„1. Osobie przyjętej albo zatrzymanej w jednostce Policji odbiera się środki pieniężne lub inne przedmioty i przekazuje do depozytu.</p>	<p>Należy wskazać, iż nowelizacja ustawy, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2014 r. wprowadziła szereg istotnych zmian w funkcjonowaniu izb wytrzeźwień (Dz. U. z 2014 r. poz. 1563), a niektóre z nich wpłynęły</p>

		<p>2. Z depozytów pieniężnych izby wytrzeźwień, placówki lub jednostki Policji mogą potrącać swe należności z tytułu opłat związanych z pobytem.</p> <p>3. W przypadku zatrzymania w depozycie napojów alkoholowych wydaje się je nie wcześniej niż po 7 dniach od dnia zwolnienia z izby, placówki lub jednostki Policji. Napoje alkoholowe nieodebrane w terminie do 14 dni od dnia opuszczenia izby, placówki lub jednostki Policji ulegają komisijnemu zniszczeniu”.</p>	<p>niekorzystnie na działalność tego typu placówek, w szczególności na ściągalność opłat za pobyt, stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego. Art. 41 ust. 3 ustawy (w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2014 r.) przewidywał, iż z depozytów pieniężnych izby wytrzeźwień mogą potrącać swe należności z tytułu opłat związanych z pobytem w izbie. Natomiast w stosunku do innych przedmiotów zatrzymanych w depozycie izbom wytrzeźwień służyło ustawowe prawo zastawu celem zabezpieczenia tych należności (art. 41 ust. 4 ustawy). Obecnie placówki zostały pozbawione mechanizmów szybkiego i skutecznego zaspokajania, chociaż w części, wymagalnych należności za pobyt. Nie rekompensuje powyższego podwyższenie maksymalnej wysokości opłaty za pobyt i możliwość jej corocznej waloryzacji. Zasadność i konieczność ponoszenia odpłatności za pobyt w izbie wytrzeźwień podkreślił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. K 12/11, stwierdzając, że „sama zasadność ponoszenia opłat za pobyt w izbach wytrzeźwień nie budzi wątpliwości. Przyjęcie innego rozwiązania w tym zakresie prowadziłoby do nieuprawnionego przysporzenia majątkowego po stronie osób korzystających z usług izb wytrzeźwień kosztem ogółu obywateli, na których zostałby przeniesiony ciężar finansowy nieodpowiedzialnego spożywania alkoholu przez jednostki”. Niezbędne jest zatem zapewnienie skutecznego poboru opłat związanych z pobytem w izbie wytrzeźwień oraz zagwarantowanie stabilności systemu finansowania, co leży w interesie zarówno osób doprowadzonych, jak i w interesie społeczeństwa. Obowiązujące przepisy nie różnicują przedmiotów, które są wydawane podczas zwolnienia osoby z izby wytrzeźwień. Zasadą jest obecnie wydanie wszystkich rzeczy, które posiadała osoba doprowadzona i zatrzymana w izbie wytrzeźwień celem wytrzeźwienia. W praktyce więc wydawane są również napoje alkoholowe. Osoby zwalniane z izby uzyskują tym samym natychmiastowy dostęp do alkoholu i często dochodzi do jego spożywania w bezpośrednim sąsiedztwie placówki. Dlatego też zasadnym wydaje się zmiana przepisów ustawy i wprowadzenie do ustawy odpowiednich regulacji, które w jednoznaczny sposób uregulowałyby powyższe kwestie.</p>
--	--	--	---

98.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 8 grudnia 2014 r. w sprawie izb wytrzeźwień i placówek wskazanych lub utworzonych przez jednostkę samorządu terytorialnego	§ 6 ust. 3 Proponowane brzmienie tekstu przepisu po zmianach: „Instalacja, o której mowa w ust. 2 pkt 4, umożliwia zapis obrazu. Dostęp do tej instalacji i zapisu obrazu jest kontrolowany, możliwy tylko dla dyrektora izby wytrzeźwień, kierownika placówki lub upoważnionej przez nich osoby”.	Problematiczny jest maksymalny okres przechowywania zapisu obrazu, dokonanego za pomocą instalacji monitoringu, który obecnie wynosi co najmniej 30 dni, nie dłużej jednak niż 60 dni. Po upływie okresu przechowywania zapis obrazu jest usuwany w sposób uniemożliwiający jego odzyskanie (§ 6 rozporządzenia). Praktyka działania organów ścigania oraz sądów wskazuje, że paragraf ten jest niewystarczający. Zapisy monitoringu stanowią często kluczowe dowody, bez których trudno jest ustalić faktyczny przebieg zdarzeń, a później podstawę rozstrzygnięć sądów w sprawach karnych i cywilnych. Zasadne jest w naszej ocenie wydłużenie tego okresu do co najmniej 6 miesięcy, zwłaszcza że możliwości techniczne nie stoją temu na przeszkodzie.
99.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Zmiana art. 12 ust. 1	Zgodnie z tą regulacją w przypadku likwidacji jednostki należności i zobowiązania może przejąć nowoutworzona jednostka o innej formie organizacyjno-prawnej. W pozostałych przypadkach należności i zobowiązania przejmują jednostka samorządu terytorialnego. Jest to rozwiązanie bardzo skomplikowane, w przypadku przekształcenia jednostek oświatowych – np. przekształcenie zespołu szkół specjalnych w ośrodek rewalidacyjno-wychowawczy. Jest to <i>de facto</i> (w rozumieniu ufp) likwidacja jednostki i założenie nowej. W tej sytuacji najlepszym rozwiązaniem byłaby możliwość przejęcia zobowiązań i należności przez nowoutworzoną jednostkę, bez zastrzeżenia w przepisach warunku dot. innej formy organizacyjno-prawnej.
100.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Art. 48 ust. 1 Z ust. 1 należy wykreślić: „z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu”.	Wyłączenie z możliwości lokowania środków pochodzących z dotacji z budżetu, tj. „zarabiania” w formie uzyskiwania odsetek od tych środków przez jednostki samorządu terytorialnego, jest wyrazem niegospodarności. W konsekwencji wyłączenie to powoduje, że to bank obsługujący daną jednostkę samorządu terytorialnego (u którego jednostka samorządu terytorialnego ma swoje rachunki) – może na tych środkach „zarabiać”. Kraków nie stosuje się do tego zapisu, Skarbnik Miasta informuje o tym każdy nowo wybrany organ uchwałodawczy.

101.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Art. 58	<p>Poważne wątpliwości interpretacyjne dot. ust. 5 art. 58 ustawy o finansach publicznych. W praktyce chodzi zwłaszcza o możliwość stosowania ulg przewidzianych w ustawie (umorzenie w całości lub w części, rozłożenie na raty, odroczenie spłaty należności) w odniesieniu do opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego. Zgodnie z art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518 z późn. zm.) opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego w terminie do 31 marca każdego roku, z góry za dany rok. W tym samym przepisie ustawodawca mówi, że na wniosek użytkownika wieczystego złożony nie później niż 14 dni przed upływem terminu płatności opłaty za użytkowanie wieczyste właściwy organ może ustalić inny termin zapłaty, nieprzekraczający danego roku kalendarzowego. O ile „ustalenie innego terminu zapłaty”, o którym mowa w art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami traktować można jak odroczenie spłaty, przewidziane w art. 55 ustawy o finansach publicznych, o tyle ulgi, jakimi niewątpliwie są umorzenie i rozłożenie na raty, nie są w ogóle uregulowane w ustawie o gospodarce nieruchomościami. W przedstawionym wyżej stanie prawnym występują wątpliwości interpretacyjne sprowadzające się do pytań:</p> <p>1) czy wolno umorzyć (częściowo lub całkowicie) lub rozłożyć na raty opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego wg zasad określonych w ustawie o finansach publicznych?</p> <p>2) czy wolno udzielić ulgi w formie odroczenia terminu płatności zarówno w obrębie danego roku kalendarzowego, jak i wykraczając poza dany rok, jeżeli wniosek został złożony z uchybieniem terminu, o którym mowa w art. 71 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami (termin krótszy niż 14 dni przed upływem terminu płatności)?</p> <p>Dodać należy, że stanowiska organów nadzoru (województw i regionalnych izb obrachunkowych) nie są w tej materii jednolite. Z kolei negatywne rozstrzygnięcia</p>
------	---	---------	--

		<p>Art. 64 ust. 1</p>	<p>w przedmiocie zastosowania jakichkolwiek ulg przewidzianych w ustawie o finansach publicznych do opłat rocznych za użytkowanie wieczyste nie jest do końca racjonalne i ekonomicznie uzasadnione. Odmowa udzielenia ulgi oznacza w praktyce – wobec wymagalności należności – niezwłoczne podjęcie kroków windykacyjnych (wezwanie do zapłaty, skierowanie sprawy do sądu, uzyskanie nakazu zapłaty, skierowanie do egzekucji komorniczej). Z działaniami tymi wiąże się konieczność poniesienia określonych kosztów, nie mówiąc o niezbędnym nakładzie pracy m.in. służb finansowych i prawnych w jednostce samorządu terytorialnego. Czyż nie bardziej racjonalnym i mniej kosztownym byłoby udzielenie ulgi w postaci np. rozłożenia zaległej opłaty na kilka rat lub nawet w szczególnie uzasadnionych przypadkach umorzenie „drobnej” kwoty zaległej opłaty. Aby jednak jednostki samorządu terytorialnego mogły podejmować racjonalne i rozsądne decyzje w sferze swoich finansów, ustawodawca powinien im zapewnić instrument w postaci jednoznacznych, tj. niewymagających interpretacji przepisów prawnych.</p> <p>Istota wątpliwości w zakresie art. 64 ustawy o finansach publicznych sprowadza się do pytania, czy niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym, o których mowa w art. 60 ustawy mogą być umorzone z urzędu? W praktyce „potrzeba” umorzenia z urzędu – często „drobnych” kwot należności – wiąże się z koniecznością urealnienia zapisów w księgach rachunkowych urzędu gminy, chociażby z tego względu, że ustawa o rachunkowości wymaga rzetelnego ich prowadzenia. Jako przykład należności wątpliwej do umorzenia z urzędu wskazać można mandat nakładany przez funkcjonariusza straży miejskiej, w sytuacji gdy ukarany zmarł. Zgodnie z art. 59 § 1 pkt 6 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji postępowanie egzekucyjne podlega umorzeniu w razie śmierci zobowiązanego, gdy obowiązek był ściśle związany z jego osobą. Jednak zobowiązanie pieniężne z tytułu mandatu jako należność budżetu gminy</p>
--	--	-----------------------	--

			nadal pozostaje w księgach rachunkowych. Jak zatem i w oparciu o jaki dokument źródłowy „wykreślić” należność od osoby zmarłej z ksiąg rachunkowych, skoro należności, o których mowa w art. 60 ustawy o finansach publicznych mogą być umarzone tylko na wniosek? Czy poprzez odpowiednie stosowanie przepisów działu III ordynacji podatkowej (odesłanie w art. 67 ustawy) można na podstawie art. 67d § 1 pkt 4 ordynacji podatkowej dokonać umorzenia z urzędu? Jak do tej pory nie ma w tym względzie orzecznictwa sądowego i jednoznacznych poglądów doktryny, które byłyby ewentualną wskazówką dla urzędów gmin. W tej sytuacji art. 64 ustawy o finansach publicznych powinien zostać doprecyzowany.
102.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Art. 243 Proponuje się zapis wzoru poprawić (po obu stronach relacji znajdują się wydatki bieżące z tyt. odsetek) oraz uwzględnić fakt, iż cykl koniunktury gospodarczej trwa 7 lat, wobec czego należałoby się zastanowić, czy średniej arytmetycznej z 3 lat (prawa strona relacji) nie należałoby poszerzyć na 7 lat, z czego przykładowo 3 lata mogłyby dotyczyć przeszłości jako dane historyczne, a 4 lata przyszłości, tj. danych wg prognozy. Można by też rozważyć wykreślenie tego artykułu, gdyż wymogi art. 242 i ewentualne określenie jako limitu wskaźnika zobowiązań np. na poziomie jak poprzednio 15% są wystarczające.	Taka konstrukcja aktualnie obowiązującego zapisu art. 243 powoduje, iż jednostki samorządu terytorialnego, w tym Kraków, zmuszane są do zaciągania długu w formie najdroższych i obciążonych największym ryzykiem co do kształtowania się stóp procentowych instrumentów finansowych długoterminowych, często z karencjami lub z tzw. balonowym spłatami.
103.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	W art. 249 proponuje się dodać ust. 2a w brzmieniu: „2a. W planie finansowym jednostki organizacyjnej jednostki samorządu terytorialnego mogą zostać ujęte dotacje dla podmiotów niezaliczanych do sektora finansów publicznych i nie działających w celu osiągnięcia zysku, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy z 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie”.	Zgodnie z art. 249 ust. 4 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w planie finansowym urzędu jednostki samorządu terytorialnego ujmuje się: dotacje dla samorządowych zakładów budżetowych; dotacje i środki przekazywane na rzecz innych jednostek samorządu terytorialnego i związków jednostek samorządu terytorialnego; pozostałe dotacje; wpłaty do budżetu państwa z przeznaczeniem na zwiększenie części subwencji ogólnej, określone w odrębnych ustawach; płatności oraz składki wpłacane na rzecz instytucji krajowych i zagranicznych. Oznacza to m.in., że środki na realizację projektów partnerskich wykonywanych na podstawie umowy o dofinansowanie zawartej z beneficjentem działającym w imieniu i na rzecz partnerów (gdym beneficjentem jest jednostka organizacyjna jednostki

			<p>samorządu terytorialnego a partnerem/partnerami organizacja pozarządowa) ujmowane są w planie finansowym urzędu jednostki samorządu terytorialnego a nie w planie finansowym jednostki organizacyjnej jednostki samorządu terytorialnego. Możliwość ujęcia tych środków w planie finansowym jednostki organizacyjnej pozwoli na bezpośrednie przekazanie partnerom środków na realizację ich zadań w ramach projektu, zgodnie z zapisami umowy partnerskiej lub porozumienia.</p>
104.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	<p>Art. 249 Dodanie kolejnego po ust. 4 ustępu o treści: „5. Plany finansowe urzędu i jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 2 i ust. 3, sporządza się w szczególności działów, rozdziałów oraz grup paragrafów, podczas gdy odpowiednie sprawozdania z wykonania planu wydatków sporządzane są w pełnej klasyfikacji, tj. dział, rozdział, paragraf”.</p>	<p>Obecnie rozporządzenia Ministerstwa Finansów (Dz. U. z 2010 r. nr 241 poz. 1616 & 5. ust. 2; Dz. U. z 2010 r. nr 43 poz. 247) obligują do sporządzania planu w szczególności działów, rozdziałów i paragrafów. Taka szczegółowość przy kilkuset jednostkach w gminie rodzi konieczność dokonywania w ciągu roku w planach tysięcy zmian, co kosztuje tysiące godzin pracy urzędników. Ministerstwo Finansów lekceważy tę kwestię, więc tylko zmiana w ustawie spowoduje zmianę rozporządzeń.</p> <p>Jak obecna klasyfikacja budżetowa ma się do budżetu zadaniowego? Wobec budżetu zadaniowego jest ona przeżytkiem, ale dla analiz porównawczych pewnie musi zostać zachowana, więc poniżej propozycja pozwalająca wprowadzić większą elastyczność w zarządzaniu i nadzór nad wydatkami przy zachowaniu aktualnej szczegółowości sprawozdań z wykonania wydatków.</p> <p>Planując zadania, zakładamy wstępne limity dostępnych środków w postaci sum całkowitych dla poszczególnych dysponentów (jednostki). Można rozważyć też sytuację, gdy dysponent wykonuje zadania w ramach więcej niż jednej funkcji, otrzymuje do dyspozycji osobną pulę środków na każdą z funkcji (wtedy należy ustalić klucz, jakim pomiędzy funkcje będą dzielone koszty ogólne).</p> <p>Dalej w planowaniu klasyfikacja budżetowa nie przeszkadza, bo plan finansowy jest zapisem przewidywanych wydatków (w postaci pozycji kosztorysowych) zgodnie z planem działań. Dopiero gdy kosztorys jest gotowy, następuje przypisanie do każdego wydatku bezpośredniego odpowiedniej klasyfikacji budżetowej. Na etapie przygotowania planu nie jest to bardzo uciążliwe.</p>

			<p>Problem zaczyna się dalej: Gdy zapiszemy plan finansowy jednostki w szczególowości rozdziałów i paragrafów, to zapisane kwoty stanowią w takiej samej szczególowości „nieprzekraczalne” limity pod karą DFP (dyscypliny finansów publicznych). Oznacza to, że jeśli w potrzebach wydatków zajdzie nawet drobna zmiana (inna wysokość składki zdrowotnej itp.), to – zanim dokonamy wydatku – trzeba przygotować dokumenty decyzyjne dotyczące zmiany, a następnie zaksięgować zmianę i dopiero wtedy można zatwierdzić dokument akceptujący dokonanie zaciągnięcia zobowiązania. W dużych organizacjach jest to spory dodatkowy wysiłek organizacyjny i biurokratyczny oraz strata czasem bardzo cennego czasu. Zazwyczaj zmiana wynika z okoliczności zewnętrznych, które nie pozwoliły na realizację zamierzeń wcześniej planowanych, więc bywa, że działania już są opóźnione – formalizm zmian w planie zwiększa zarówno to opóźnienie, jak i ryzyko przekroczenia terminów lub czasem wykonania zadania w danym okresie (roku) rozliczeniowym. Ułatwieniem zatem byłaby rezygnacja z kontroli limitów wydatków na poziomie paragrafów i przeniesienie kontroli wydatków na „wyższy poziom”.</p> <p>Co zrobić? Po sporządzeniu planu zadania budżetowego w klasyfikacji budżetowej można plan ten zapisać w kategoriach obydwu rodzajów klasyfikacji, przyjmując szczególowości jak niżej:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) klasyfikacja zadaniowa (jednostka, funkcja, zadanie, podzadanie, działanie); b) klasyfikacja budżetowa (dział, rozdział, grupy paragrafów) – z obecnej grupy „wydatki bieżące jednostek budżetowych” można wydzielić grupę „wynagrodzenia i pochodne”. <p>Plan byłby wówczas nadzorowany:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wg klasyfikacji zadaniowej w szczególowości wg pkt a powyżej, czyli jeśli środki zostały zaplanowane na działania przewidziane w planie danego zadania, nikt inny poza koordynatorem zadania nie może ich „uwolnić” (zdecydować o zaciągnięciu zobowiązania czy dokonania wydatków);
--	--	--	--

			<ul style="list-style-type: none"> wg klasyfikacji budżetowej w szczególności wg pkt b powyżej, czyli z mniejszą szczegółowością niż obecnie. <p>Jednak, aby zachować dane i informacje w układzie identycznym jak obecnie dla księgowania dokumentów dotyczących zaangażowania, wydatków i zaliczania do kosztów, prowadzono by dodatkową analitykę w pełnej szczególności paragrafów. Do rozważenia pozostaje tak szczegółowa analityka dla zobowiązań.</p> <p>Taka rejestracja pozwoliłaby:</p> <ul style="list-style-type: none"> podobnie jak obecnie nadzorować przekroczenia wobec planu na poziomie pkt a i b powyżej; otrzymywać wszystkie wymagane rozporządzeniem sprawozdania budżetowe o wykonaniu w pełnej szczególności paragrafów (jak obecnie). <p>Korzyści:</p> <ol style="list-style-type: none"> Rośnie elastyczność zarządzania, system kontroli zachęca do wykorzystania nadarzających się możliwości dla skutecznego działania. (Plan wydatków w sektorze komercyjnym nie służy do nadzoru nad wydatkami, ale do określenia limitu kosztów, jaki możemy ponieść dla wytworzenia produktu – powinniśmy iść w tę stronę). Zakres zmian (między paragrafami w rozdziale), który obecnie wymaga tzw. powiadomień, zostałby znacznie uproszczony, bo większość, a może wszystkie powiadomienia zniknęłyby, a co za tym idzie: <ul style="list-style-type: none"> zmniejszy się ilość pracy administracyjno-biurokratycznej; zmniejszy się ilość operacji księgowych; oszczędzamy czas – kierownik może szybciej działać. <p>Szczegółowość sprawozdań o wykonaniu pozostaje bez zmian, co zapewnia materiał do analiz prowadzonych obecnie.</p>
105.	Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych	Art. 264 ust. 1 Proponujemy poszerzyć zapis, iż w przypadku gdy obsługę bankową wykonywana przez bank wybrany na zasadach określonych w przepisach o zamówieniach publicznych jednostka samorządu terytorialnego ocenia wysoko, powinna mieć możliwość przedłużenia takiej umowy na warunkach nie gorszych niż uzyskanych w wyniku zamówienia publicznego.	Pracochłonność przygotowania zamówienia publicznego dotyczącego obsługi bankowej jest ogromna. W przypadku gdy następuje zmiana banku obsługującego, jednostka samorządu terytorialnego musi ponieść dodatkowe koszty związane z przeniesieniem rachunków, poinformowania kontrahentów o zmianie numerów rachunków, zapewnienie

			<p>płynnego przejścia na inne rachunki, tj. konieczność funkcjonowania równoległych rachunków w obu bankach („starym” i nowo wybranym), zmianie systemów informatycznych itp. A niestety kosztów tych nie można uwzględnić przy ustalaniu ceny (a właściwie kosztów) w ramach zamówienia publicznego związanego z obsługą bankową.</p>
106.	<p>Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych</p>	<p>Art. 284 ust. 1</p>	<p>Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt K 14/13, wskazał, że „niektóre z dokumentów wytwarzanych przez audytora, innych niż plan audytu oraz sprawozdanie z wykonania planu audytu, zawierają rezultaty przeprowadzonego audytu”, a zatem mogą stanowić informację publiczną.</p> <p>Jednocześnie jednak Trybunał Konstytucyjny wskazał, że „część dokumentów wytwarzanych przez audytora nie zawiera informacji publicznej w rozumieniu art. 61 Konstytucji. Są to bowiem różnego rodzaju dokumenty o charakterze roboczym (...) sporządzane w stadium przygotowania końcowego stanowiska. Składają się na etap w drodze do wytworzenia informacji publicznej, jednak informacji takiej jeszcze nie stanowią”. Trybunał Konstytucyjny w przedmiotowym wyroku nie rozstrzygnął wprost, które z poszczególnych dokumentów wytwarzanych przez audytora stanowią informację publiczną. Wydaje się, że kwestia ta winna stać się przedmiotem wyraźnej regulacji, zważywszy na charakter samego postępowania audytowego.</p>
107.	<p>Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego</p>	<p>Art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. „c” Powinien on otrzymać brzmienie: „c) turystycznej i od posiadania psów”.</p>	
108.	<p>Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego</p> <p>Ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych</p>	<p>Art. 49 ust. 1 i 3 Należy uszczegółowić zapis, określając podstawy wyliczenia dotacji.</p>	<p>Należy zmienić zasady finansowania zadań zleconych z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych w ten sposób, aby wraz ze zleconym zadaniem zapewnione było pełne finansowanie jego realizacji.</p> <p>Podstawą udzielenia dotacji na realizację zadań zleconych jednostki samorządu terytorialnego powinna być umowa.</p>

109.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	<p>Wprowadzenie opłaty pobytowej/turystycznej wiązałoby się ze zmianą przepisów:</p> <ul style="list-style-type: none"> – ustawy o podatkach i opłatach lokalnych; – ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. <p>1) W art. 1a ust. 1 po pkt 7 powinno dodać się pkt 8 w brzmieniu: „8) obiekty hotelarskie oraz inne obiekty świadczące usługi hotelarskie”.</p> <p>2) Art. 17 ust. 1. powinien otrzymać brzmienie: „Art. 17.1. Rada gminy może wprowadzić opłatę turystyczną. Opłatę turystyczną pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w obiektach hotelarskich – za każdą rozpoczętą dobę pobytu. 2. Opłaty turystycznej nie pobiera się: 1) pod warunkiem wzajemności – od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 2) od osób przebywających w szpitalach; 3) od osób niewidomych i ich przewodników; 4) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę pobytową; 5) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej. 3. Rada gminy ustala miejscowości, w których pobiera się opłatę turystyczną oraz stawki opłaty turystycznej w tych miejscowościach”.</p> <p>3) Art. 17 ust. 2a powinien otrzymać brzmienie: „2a. Od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowskowa, nie pobiera się opłaty turystycznej”.</p> <p>4) W art. 19 pkt 1: a) należy uchylić litery b i c; b) po literze h, należy dodać literę i w brzmieniu:</p>	<p>Zarys propozycji w zakresie rozwiązań prawnych dotyczących wprowadzenia opłaty turystycznej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) opłata zastępowałaby opłatę miejscową; 2) opłata byłaby opłatą fakultatywną – jej wprowadzenie wymagałoby podjęcia przez radę gminy uchwały w tej sprawie; 3) możliwość wprowadzenia opłaty turystycznej dotyczyłaby wszystkich gmin w Polsce; oprócz podjęcia uchwały, o której mowa w pkt 2, nie byłoby żadnych innych warunków jej wprowadzenia; 4) dochód z opłaty byłby dochodem poszczególnych gmin; 5) opłata byłaby należna za każdą rozpoczętą dobę pobytu w miejscowości, w której opłata będzie obowiązywać; 6) rada gminy powinna mieć kompetencje do wprowadzenia opłaty na terenie całej gminy lub w poszczególnych miejscowościach z możliwością różnicowania stawki w tych miejscowościach; 7) w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych określona byłaby maksymalna wysokość stawki, której gminy nie mogłyby przekroczyć; 8) maksymalna stawka „wyjściowa” mogłaby być równa maksymalnej stawce opłaty miejscowej, tj. 2,18 zł (dotyczy roku 2016); 9) stawka maksymalna podlegałaby corocznej indeksacji o stopień inflacji; 10) pobór opłaty mógłby odbywać się także poprzez inkasentów, których ustalałaby rada gminy w drodze uchwały; w uchwale można określić wynagrodzenie za inkaso; 11) inkasenci (na wzór rozwiązań, które wejdą w życie od 1 stycznia 2016 r. dotyczących opłaty miejscowej) mogliby prowadzić imienny wykaz osób, które są zobowiązane do uiszczenia opłaty wraz z adresem i ewentualnie numerem identyfikacyjnym; 12) opłata turystyczna byłaby pobierana w obiektach hotelarskich i innych świadczących usługi hotelarskie..
------	--	---	--

		<p>„i) stawka opłaty turystycznej nie może przekroczyć 2,18 zł dziennie”;</p> <p>c) pkt 2 powinien otrzymać brzmienie: „2) może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso, a także może wprowadzić obowiązek prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób, o których mowa w art. 17 ust. 1, zobowiązanych do uiszczania opłaty turystycznej oraz określić szczegółowy zakres danych zawartych w tej ewidencji, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego poboru opłaty turystycznej”.</p>	
110.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	<p>Art. 17 ust. 1 pkt 1 powinien otrzymać brzmienie: „1) w miejscowościach posiadających: a) korzystne właściwości klimatyczne albo b) walory krajobrazowe c) oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach”.</p>	<p>Modyfikacja rozwiązań dotyczących opłaty miejscowej:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) rozwiązanie zakłada istnienie tak jak dotychczas opłaty miejscowej i uzdrowskiej; 2) główna zmiana dotyczy warunków, jakie należy spełniać, aby pobierać opłatę miejscową. Obecnie obowiązującą zasadą, że pobór opłaty jest dopuszczalny, gdy spełnione są warunki: klimatyczne, krajobrazowe i umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych (przy czym aby pobierać opłatę, trzeba spełniać wszystkie trzy), należałoby zastąpić zasadą, że wprowadzenie opłaty jest możliwe przy spełnieniu co najmniej dwóch warunków z trzech przewidzianych przez ustawodawcę; 3) w pozostałym zakresie zasady poboru nie uległyby zmianie.
111.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Art. 4 ust. 1	Zmiana podstawy opodatkowania
112.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	<p>Art. 6 Wykreślenie ust. 7, ust. 8 i ust. 11</p> <p>Ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Osoby fizyczne są obowiązane złożyć właściwemu organowi podatkowemu deklarację na podatek od nieruchomości, sporządzoną na formularzu wg ustalonego wzoru, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości lub od dnia zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3”.</p>	<p>W aktualnym stanie prawnym jedynie osoby prawne zobowiązane są do „samoobliczania” podatku. Zobowiązanie podatkowe wobec osób fizycznych powstaje na skutek skutecznego doręczenia im decyzji wymiarowej. Proponowana zmiana wprowadzi jednolite zasady. Pobór podatku od nieruchomości od osób fizycznych w aktualnym brzmieniu jest kosztowny, więc z punktu widzenia ekonomiki postępowania zmiana jest w pełni zasadna. Po wprowadzeniu zmiany osoby fizyczne będą składać tylko jedną deklarację przy nabyciu nieruchomości. Samo</p>

		<p>Dodanie ust. 9a w brzmieniu: „9. Osoby fizyczne są obowiązane: 1) odpowiednio skorygować deklaracje w razie zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w ust. 3, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tego zdarzenia; 2) wpłacać obliczony w deklaracji podatek od nieruchomości – bez wezwania – na rachunek właściwej gminy, w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminach do dnia 15 marca, 15 maja, 15 września i 15 listopada każdego roku podatkowego, z zastrzeżeniem ust. 11a”.</p> <p>Dodać ust. 10a o treści: „10a. W przypadku uchwalenia nowych stawek podatku od nieruchomości wójt, burmistrz lub prezydent miasta zawiadamia zobowiązanego o wysokości podatku. Zobowiązany uiszcza podatek w wysokości podanej w zawiadomieniu nie mając obowiązku złożenia nowej deklaracji.</p>	<p>zobowiązanie powstawałoby z mocy prawa. Istota zmiany ma polegać na wyeliminowaniu konieczności doręczania corocznie decyzji ustalających wysokość zobowiązania podatkowego. System poboru podatku bazujący na samoopodatkowaniu przeważa w polskim prawie podatkowym. W wyniku wprowadzenia zmian zmniejszą się koszty związane z poborem podatku i uprości się sam proces jego wymiaru. W przypadku zmiany stawki podatku do podatnika kierowane byłoby zawiadomienie o zmianie wysokości opłat z tytułu podatku od nieruchomości.</p>
113.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	<p>Art. 7 Otrzymuje on brzmienie: „Art. 7. Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić zwolnienia przedmiotowe”.</p>	<p>Zaproponowana zmiana w praktyce oznacza likwidację zwolnień ustawowych. Utrzymywanie zwolnień ustawowych nie ma żadnego aksjologicznego uzasadnienia. Skoro dochody z podatków i opłat lokalnych przypadają gminom, to rady gmin powinny decydować o kształcie i zakresie ewentualnych zwolnień. Tylko w takim przypadku można dążyć do zapewnienia gminom prowadzenia skutecznej polityki podatkowej i zapewnienia choćby załączków autonomii finansowej.</p>
114.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	<p>Art. 8 pkt 5 i 6 Otrzymują one brzmienie: „5) przyczepy i naczepy, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą od 7 ton i poniżej 12 ton, 6) przyczepy i naczepy, które łącznie z pojazdem silnikowym posiadają dopuszczalną masę całkowitą równą lub wyższą niż 12 ton”.</p>	<p>Zmiana polega na wykreśleniu w obu jednostkach redakcyjnych sformułowania: „z wyjątkiem związanych wyłącznie z działalnością rolniczą prowadzoną przez podatnika podatku rolnego”. Przyczepy mogą być wykorzystywane w działalności gospodarczej i rolniczej w różnych okresach w roku. Podatnik powinien zgłaszać pojazd do opodatkowania, gdy wykorzystuje go nie tylko do działalności rolniczej, czego nie czyni, i nie ma możliwości sprawdzenia wiarygodności złożonego oświadczenia o celu wykorzystania przyczepy. Zniesienie tego zwolnienia przyczyni się do powszechnego opodatkowania przyczep i wzmocnienia poczucia sprawiedliwości społecznej wśród podatników.</p>

115.	Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych	Art. 12 ust. 1 pkt 2 Otrzymuje on brzmienie: „2) środki transportowe stanowiące zapasy mobilizacyjne”.	Zmiana polega na wykreśleniu sformułowania: „pojazdy specjalne oraz pojazdy używane do celów specjalnych w rozumieniu przepisów o ruchu drogowym”. Pojazdy specjalne to często pojazdy przekwalifikowane z samochodów ciężarowych, ciągników siodłowych i balastowych, przyczep i naczep jednak nadal wykorzystywanych do przewozu ładunków, np. przyczepa do przewozu pojazdów bywa rejestrowana jako przyczepa specjalna lub pomoc drogowa, która należy do pojazdów specjalnych. Tego typu pojazdy niszczą drogi, które gmina musi remontować, a zwolnienia ustawowe w podatku od środków transportowych zmniejszają dochody gminy. Należy zlikwidować zwolnienia ustawowe, pozwalając gminom decydować o kształcie i zakresie ewentualnych zwolnień.
116.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa	Art. 138 § 3 Do § 3 w brzmieniu: „§ 3. Pełnomocnictwo szczególne udzielone na piśmie oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu składa się do akt sprawy wg wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 138j § 1 pkt 2, w oryginale lub jego notarialnie poświadczony odpis”, proponuje się dodać zdanie drugie w brzmieniu: „Pełnomocnictwo szczególne oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu mogą być złożone także w formie pisemnej innej niż wg wzoru określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 138j § 1 pkt 2, jeżeli zawierają wszystkie elementy, o których mowa w art. 138c § 1”.	Proponowana zmiana polega na dopuszczeniu możliwości skutecznego złożenia pełnomocnictw w innej formie niż tylko złożonych na formularzu. Zmiana przepisów Ordynacji podatkowej wprowadziła trzy rodzaje pełnomocnictw: ogólne (wejdzie w życie od 1 lipca 2016 r.), szczególne i do doręczeń. Dla pełnomocnictwa szczególnego i do doręczeń przewidziano wzór formularza. W praktyce w większości przypadków podatnicy dysponują różnego rodzaju pełnomocnictwami w formie zwykłej pisemnej lub w formie aktu notarialnego. W takich przypadkach wzywaniu ich w celu przedstawienia pełnomocnictwa na formularzu przygotowanym przez Ministerstwo Finansów przedłuża niepotrzebnie postępowanie, generuje jego koszty, utrudnia życie podatnikom oraz organom podatkowym.
117.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa	Art. 269 § 2 Obecne brzmienie: „§ 2. Organ podatkowy odstępuje od ustalenia kosztów postępowania w przypadku stwierdzenia, że wydatki na postępowanie w sprawie ich ustalenia i koszty poboru nie przekraczają czterokrotności kosztów upomnienia”. § 2 otrzymuje brzmienie: „§ 2. Organ podatkowy odstępuje od ustalenia kosztów	Zgodnie z art. 269 Ordynacji podatkowej organ podatkowy ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, które obowiązana jest ponieść strona, oraz termin i sposób ich uiszczenia. Natomiast zgodnie z § 2 tego przepisu nie ustala się kosztów postępowania „w przypadku stwierdzenia, że wydatki na postępowanie w sprawie ich ustalenia i koszty poboru nie przekraczają czterokrotności kosztów upomnienia”, tj. kwoty 46,40 zł. Tak sformułowany przepis oznacza, że do kosztów tych

		postępowania w przypadku stwierdzenia, że koszty te nie przekraczają czterokrotności kosztów upomnienia.	zaliczyć należy np. koszt doręczenia stronie postanowienia w tym przedmiocie oraz koszty pracownicze związane z wydaniem takiego postanowienia. W sumie koszty te mogą wynieść np. 20 zł. W sytuacji gdy na koszty postępowania składają się np. koszty biegłego w kwocie 20 tys. zł w obecnie obowiązującym brzmieniu tego przepisu, powstaje absurdalna sytuacja, w której nie można obciążyć takimi kosztami strony. Rozsądnym rozwiązaniem jest uzależnienie wydania postanowienia od wysokości tych potencjalnie ustalonych kosztów obciążających stronę, a nie od kosztów samego postępowania.
118.	Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie wieloletniej prognozy finansowej jednostki samorządu terytorialnego z dnia 10 stycznia 2013 r.	Wzór WPF wg tego rozporządzenia należałoby uprościć w zakresie zakresu danych koniecznych do przekazywania do MF poprzez RIO. Zlikwidować konieczność przekazywania do MF poprzez RIO załącznika dotyczącego wykazu przedsięwzięć i zlikwidować wzór tego załącznika. Ograniczyć zakres danych z załącznika WPF przekazywanych do MF poprzez RIO.	Wykaz przedsięwzięć wg wzoru rozporządzenia jest mało czytelny, zawiera wyłącznie dane finansowe, nie zawiera przykładowo danych odnośnie etapu inwestycji. Uważamy, że każda jednostka samorządu terytorialnego wzór wykazu przedsięwzięć wieloletnich winna wypracować sama, a MF oprócz kwot na przedsięwzięcia (co jest w załączniku WPF) nie powinny interesować zakresy merytoryczne przedsięwzięć, tj. np. droga realizowana w danej jednostce samorządu terytorialnego.
119.	Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 stycznia 2014 r. w sprawie sprawozdawczości budżetowej	Załącznik nr 20 do rozporządzenia w sprawie sprawozdawczości budżetowej – „Rb-28S sprawozdanie z wykonania planu wydatków budżetowych samorządowej jednostki budżetowej/ jednostki samorządu terytorialnego okres sprawozdawczy” oraz Załącznik nr 39 do rozporządzenia w sprawie sprawozdawczości budżetowej – „Instrukcja sporządzania sprawozdań budżetowych w zakresie budżetów jednostek samorządu terytorialnego”, rozdział 4, „Sprawozdanie z wykonania planu wydatków budżetowych samorządowej jednostki/jednostki samorządu terytorialnego”, § 9. 1. dopisanie kolumny: „Wydatki do wykonania (zobowiązania w kasie)”	W celu wykonania płatności wynikających z list przekazanych do wypłaty w kasie pracownik dokonuje podjęcia gotówki w banku, angażując równocześnie na ten cel środki. Sytuacja, gdy lista nie zostanie w całości wypłacona i pozostaje w kasie (szczególnie na przełomie okresów sprawozdawczych), powoduje powstanie zobowiązania do tej samej listy – które także wymagałyby zaangażowania, Taka sytuacja nie może mieć miejsca, ponieważ doszłoby do podwójnego zaangażowania środków, a co za tym idzie, w określonych sytuacjach może dojść do przekroczenia planu.
120.	Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz	Ustawa z dnia 5 grudnia 2014 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1877)	Dotyczy zmiany rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych: skreślenie rozdziałów 80149 i 80150:

	<p>środków pochodzących ze źródeł zagranicznych</p>		<p>80149 – Realizacja zadań wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy dla dzieci w przedszkolach, oddziałach przedszkolnych w szkołach podstawowych i innych formach wychowania przedszkolnego.</p> <p>80150 – Realizacja zadań wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy dla dzieci i młodzieży w szkołach podstawowych, gimnazjach, liceach ogólnokształcących, liceach profilowanych i szkołach zawodowych oraz szkołach artystycznych.</p> <p>Ww. rozdziały zostały wprowadzone do klasyfikacji budżetowej w związku z ustawą z dnia 5 grudnia 2014 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1877) zwaną potocznie „ustawą o budżecie”. W przedmiotowej ustawie na jednostki samorządu terytorialnego został nałożony obowiązek wydatkowania części oświatowej subwencji ogólnej na ściśle określony cel:</p> <p>„Art. 32. W roku 2015 na realizację zadań wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy dla dzieci i młodzieży jednostka samorządu terytorialnego przeznacza środki w wysokości nie mniejszej niż wynikająca z podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego”.</p> <p>Korporacje samorządowe uznały ten zapis za ograniczający samodzielność jednostek samorządu terytorialnego oraz wzbudzający wątpliwości prawne i występowały kilkakrotnie o jego uchylenie.</p> <p>Posłowie i senatorowie mogliby również zwrócić uwagę na to, czy w tzw. ustawie o budżecie na 2016 r. nie ma zapisu, który odpowiadałby art. 32 obecnej ustawy o budżecie na 2015 r.</p>
121.	<p>Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji</p>	<p>Art. 27a „§ 1. W tytule wykonawczym wykazuje się należności pieniężne po zaokrągleniu do pełnych dziesiątek groszy. § 2. Przepis § 1 stosuje się również do odsetek z tytułu</p>	<p>Różne sposoby zaokrąglania kwot należności publicznoprawnych czy wręcz brak możliwości zaokrąglania, jak np. przy opłatach za gospodarowanie odpadami komunalnymi, powodują zupełnie niepotrzebne</p>

	<p>Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa</p> <p>Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach</p>	<p>niezapłacenia w terminie należności pieniężnej i kosztów egzekucyjnych.</p> <p>§ 3. Zaokrąglenie następuje w ten sposób, że kwoty wynoszące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) mniej niż 5 groszy pomija się; 2) 5 i więcej groszy podwyższa się do pełnych dziesiątek groszy. <p>§ 4. Zaokrąglenie, o którym mowa w § 1 i 2, stosuje się w każdym przypadku częściowej realizacji egzekwowanej należności pieniężnej, odsetek z tytułu niezapłacenia jej w terminie oraz kosztów egzekucyjnych.</p> <p>§ 5. Różnice występujące w końcowym rozliczeniu kwot uzyskanych z egzekucji, wynikające z zaokrąglenia, traktuje się odpowiednio jako kwoty należne albo umorzone z mocy prawa”.</p> <p>Art. 63</p> <p>„§ 1. Podstawy opodatkowania, kwoty podatków, odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, oprocentowanie nadpłat oraz wynagrodzenia przysługujące płatnikom i inkasentom zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych, z zastrzeżeniem § 1a i 2.</p> <p>§ 1a. Podstawy opodatkowania, o których mowa w art. 30a ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz kwoty podatków od nich pobierane zaokrągla się do pełnych groszy w górę.</p> <p>§ 2. Zaokrąglenia podstaw opodatkowania i kwot podatków nie stosuje się do opłat, o których mowa w przepisach o podatkach i opłatach lokalnych”.</p> <p>Art. 6q</p> <p>„1. W sprawach dotyczących opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, z tym że uprawnienia organów podatkowych przysługują wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, a w przypadku przejęcia przez związek międzygminny zadań gminy, o których mowa w art. 3 ust. 2, w zakresie gospodarowania odpadami komunalnymi, w zakresie opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, które stanowią dochód związku międzygminnego – zarządowi związku międzygminnego.</p> <p>2. Kwota opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi nie podlega zaokrągleniu”.</p>	<p>spory i nieporozumienia na styku wierzyciel – organ egzekucyjny. Rozwiązanie tego problemu wydaje się bardzo proste: albo zaokrąglamy „wszystko” do pełnych złotych, albo należałoby ujednoclić przepisy i zrezygnować z zaokrągleń przy należnościach publicznoprawnych.</p>
--	---	---	--

122.	Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji	Art. 64c Art. 66	<p>Przepis art. 64c § 11 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji jest różnie interpretowany przez organy egzekucyjne (zarówno sądowe jak i administracyjne) prowadzące egzekucję łączną. Część organów przekazuje koszty egzekucyjne do organu, który wszczął egzekucję, powodując powstanie kosztów, część natomiast, powołując się na ten sam przepis, „zatrzymuje” u siebie całą kwotę kosztów. Rozbieżne interpretacje tego przepisu, a zatem i stosowane praktyki, zwłaszcza w przypadku gdy mamy do czynienia z samorządowym organem egzekucyjnym (tożsamość z wierzycielem), budzą kontrowersje, tym bardziej że na podstawie art. 66 § 5 powyższej ustawy pobierana jest od wierzyciela opłata komornicza w wysokości 5% przekazanych kwot.</p> <p>Konkluzja: rozważyć zmianę treści art. 64 c § 11 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, tak aby nie budził wątpliwości i aby nie było możliwości różnych jego interpretacji. Rozwiązaniem byłoby również bezwzględne zobowiązanie organu egzekucyjnego do wydawania z urzędu postanowienia w sprawie kosztów egzekucyjnych i przekazywanie go nie tylko do wierzyciela i zobowiązanego, ale również organu egzekucyjnego, w którym powstały „pierwotnie” koszty.</p>
123.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 9 ust. 2 i 3 Zmiana ust. 3 w zakresie dopuszczenia możliwości stosowania języka obcego po stronie zamawiającego	<p>Jedną z podstawowych zasad udzielania zamówień publicznych w naszym systemie prawnym jest prowadzenie postępowania o udzielenie zamówienia w języku polskim. Oznacza to, że wszelka dokumentacja powstająca w postępowaniu (po stronie zarówno wykonawcy, jak i zamawiającego) powinna być sporządzana po polsku, a wszelkie kontakty między stronami postępowania powinny następować w języku polskim. Jednakże jest to jedna z głównych barier utrudniających uczestniczenie w postępowaniach przedsiębiorcom zagranicznym (a także – w odwrotnych sytuacjach – polskim za granicą). Ustawodawca przewidział od zasady prowadzenia postępowania w języku polskim kilka wyjątków. Wyjątki te dotyczą jednak dokumentów składanych przez wykonawców, nie zaś dokumentów zamawiającego.</p>

			Czasem jedynymi potencjalnymi wykonawcami są podmioty zagraniczne, a publikacja ogłoszeń, sporządzanie specyfikacji istotnych warunków zamówienia czy przysyłanie zaproszeń w języku polskim często nie przynoszą żadnego efektu. Ustawa winna w szczególności uzasadnionych przypadkach zezwalać na zastosowanie po stronie zamawiającego innego języka niż język polski. Aktualnie zamawiający może oczywiście oprócz wersji polskiej przygotować także obcojęzyczną wersję dokumentów, ale i tak wtedy wiążąca (nadrzędna) jest wersja w języku polskim.
124.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Zmiana art. 26 ust. 2e: „Podmiot, który zobowiązał się do udostępnienia zasobów zgodnie z ust. 2b, odpowiada solidarnie z wykonawcą za szkodę zamawiającego powstałą wskutek niedostępności tych zasobów”.	Proponuje się wykreślenie końcowego zwrotu „chyba że za niedostępność zasobów nie ponosi winy” z art. 26 ust. 2e ustawy, gdyż w praktyce niweczy on wprowadzoną przez ustawodawcę odpowiedzialność podmiotu trzeciego udostępniającego zasoby (na podstawie art. 26 ust. 2b ustawy) za realizację zamówienia publicznego i poniesioną przez zamawiającego szkodę powstałą w związku z niedostępnością tych zasobów.
125.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 26 ust. 3 Zmiana poprzez wprowadzenie konieczności wzywania wykonawcy o uzupełnienie braków dopiero w momencie, gdy jego oferta byłaby ofertą najkorzystniejszą.	Aktualnie zamawiający zobowiązany jest do wzywania o uzupełnienie braków wszystkich wykonawców biorących udział w postępowaniu – nawet tych, których oferty w rankingu ofert są na odległych pozycjach. Prowadzi to do niepotrzebnego wstrzymania całej procedury wyboru, szczególnie przy 30-dniowym terminie związania ofertą.
126.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 29 ust. 3 Zmiana dopuszczająca w uzasadnionych przypadkach opisywanie przedmiotu zamówienia za pomocą znaków towarowych bez konieczności dopuszczenia produktów równoważnych.	Zgodnie z zapisem art. 29 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych przedmiotu zamówienia nie można opisać przez wskazywanie znaków towarowych, patentów lub pochodzenia, chyba że jest to uzasadnione specyfiką przedmiotu zamówienia i zamawiający nie może opisać przedmiotu zamówienia za pomocą dostatecznie dokładnych określeń, a wskazaniu takiemu towarzyszą wyrazy „lub równoważny”. Ścisłe stosowanie ww. przepisu powoduje, że nawet w sytuacji, gdy podanie np. znaku towarowego jest uzasadnione specyfiką przedmiotu zamówienia (zakup konkretnych pozycji z literatury, prenumerata konkretnych czasopism itp.) zamawiający musi dopuścić produkty równoważne, a co za tym idzie opisać kryteria równoważności. Jest to wymóg bardzo

			utrudniający pracę zamawiającego i tak naprawdę niepotrzebny a w wielu przypadkach absurdalny (np. książki, prasa, itp.)
127.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 67 ust. 1 pkt 6 i 7 Postuluje się zmianę pkt 6 i 7 poprzez zmianę długości okresu, w którym możliwe jest udzielenie zamówień uzupełniających, np. poprzez dodanie zapisu umożliwiającego udzielenie zamówień uzupełniających w okresie realizacji zamówienia podstawowego (obowiązującego umowy dotyczącej zamówienia podstawowego)	Wprowadzenie zmian zapisów w art. 67 ust. 1 pkt 6 i 7 ustawy pozwoli zamawiającemu skutecznie realizować umowy o udzielenie zamówienia publicznego, których okres realizacji jest dłuższy niż 3 lata. Proponowana zmiana ma duże znaczenie zwłaszcza w przypadku udzielania zamówień o wartości powyżej progów określonych w art. 11 pkt 8 ustawy, których przedmiot zamówienia jest skomplikowany (np. umowa na roboty budowlane w trybie zaprojektuj i wybuduj).
128.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 90 ust. 1 Proponuje się zmianę art. 90 ust. 1 ustawy poprzez zastąpienie zwrotu „zamawiający zwraca się o udzielenie wyjaśnień” zwrotem „zamawiający może zwrócić się o udzielenie wyjaśnień”.	Przepis art. 90 ust. 1 ustawy w obecnym kształcie nałożył na zamawiającego obowiązek zwrócenia się do wykonawców o udzielenie wyjaśnień w zakresie rażąco niskiej ceny zawsze w sytuacji, gdy podana w ofertach cena jest niższa o 30% od chociażby jednego z podanych wskaźników. W praktyce poprzez wprowadzenie w art. 90 ust. 1 ustawy arbitralnych reguł dotyczących oceny, kiedy mamy do czynienia z rażąco niską ceną, zamawiający jest zmuszony wzywać wykonawców do przedłożenia wyjaśnień niezależnie od ilości złożonych w postępowaniu ofert i rodzaju postępowania (w przypadku zamówień na usługi wprowadzenie arbitralnych zasad oceny nie wydaje się logiczne i celowe), co w konsekwencji wydłuża postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego, a nawet może doprowadzić do unieważnienia postępowania w sytuacji braku udzielenia przez wykonawców wyjaśnień. W ocenie Wydziału Inwestycji zmiana przepisu poprzez wprowadzenie zwrotu „zamawiający może zwrócić się o udzielenie wyjaśnień” pozwoli zamawiającemu sprawniej przeprowadzić postępowanie o udzielenie zamówienia publicznego.
129.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 90 i art. 89 ust. 1 pkt 4 Proponuje się usunięcie lub	W przypadku usunięcia zapisów w całości – brak konieczności badania rażąco niskiej ceny i brak konieczności odrzucenia oferty z niską ceną.

		<p>Art. 90 Proponuje się zmianę.</p> <p>Art. 91 ust. 5 Proponuje się dodanie ust. 5a.</p> <p>Art. 26 i art. 87 Proponuje się zmianę.</p> <p>Art. 90 ust. 1 Proponuje się zmianę.</p>	<p>W zakresie rażąco niskiej ceny dokonywać badania tylko oferty najkorzystniejszej. Niczemu nie służy badanie ofert wykonawców, którzy podlegają wykluczeniu z postępowania.</p> <p>Luka prawna w zakresie wyboru najkorzystniejszej oferty, gdy złożono dwie oferty z tą samą ceną i takim samym parametrem podlegającym ocenie kryterium pozacenowym.</p> <p>Sprawdzenie i uzupełnienie tylko oferty najkorzystniejszej, bez weryfikacji i rozpatrywania pozostałych ofert.</p> <p>Mowa o rażąco niskiej cenie oferty w przypadku, gdy jest ona niższa o 30% od wartości zamówienia. W rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 915) cena oferty to cena brutto, a wartość zamówienia to wartość netto. Sprzeczność w postaci porównania kwoty brutto z kwotą netto.</p>
130.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	<p>Art. 90 ust. 1 Zmian m.in. w zakresie konieczności zwracania się do wykonawcy o udzielenie wyjaśnień zawsze, gdy cena oferty jest niższa o 30% od wartości zamówienia lub średniej arytmetycznej cen wszystkich złożonych ofert.</p>	<p>Zamawiający zobowiązany jest do zwrócenia się do wykonawcy o udzielenie wyjaśnień zawsze, gdy: cena oferty jest niższa o 30% od wartości zamówienia lub cena oferty jest niższa o 30% od średniej arytmetycznej cen wszystkich złożonych ofert. Nieprawidłowy jest zapis, w którym cenę oferty porównuje się do wartości zamówienia, gdyż:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wartość zamówienia jest wartością nieuwzględniającą podatku od towaru i usług. Cena oferty zaś to wartość z podatkiem od towarów i usług. Tym samym stosowanie tego przepisu „dosłownie” powoduje, że np. przy 23% VAT dopuszczalna różnica wynosi nie 30% a 7%; – w przypadku zamówień udzielanych w częściach jak i zamówień, w których zamawiający dopuścił składanie ofert częściowych, wartość zamówienia to wartość

			<p>wszystkich części łącznie. Tym samym, stosując ten przepis zgodnie z jego „dosłownym” brzmieniem, należałoby dokonywać porównania np. ceny złożonej na daną część zamówienia z wartością całego zamówienia. Zastrzeżenia budzi też konieczność zwrócenia się wykonawcy o udzielenie wyjaśnień zawsze, gdy cena oferty jest niższa o 30% od średniej arytmetycznej cen wszystkich złożonych ofert. Przyjmując bowiem, że w postępowaniu zostało złożonych kilka ofert z cenami zbliżonymi do siebie i zgodnych z wyceną zamawiającego oraz dodatkowo jedna oferta z ceną dużo wyższą (np. błąd wykonawcy przy wpisaniu ceny do formularza ofertowego), dochodzi do sytuacji, gdy zamawiający zobowiązany jest do zwrócenia się o wyjaśnienia do wykonawców, nie mając tak naprawdę żadnych zastrzeżeń do dokonanych przez nich wycen.</p>
131.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 91 Zmiana w zakresie dopuszczenia kryteriów oceny ofert dotyczących właściwości wykonawcy we wszystkich rodzajach zamówień	<p>Ustawa Prawo zamówień publicznych zakazuje ustalania kryteriów oceny ofert na podstawie właściwości wykonawcy. Wyjątek stanowią usługi o charakterze niepriorytetowym określone w przepisach wydanych na podstawie art. 2a i 2b tej ustawy. Zamawiający winien mieć możliwość korzystania z takich kryteriów również w innych zamówieniach, np. w przypadku robót budowlanych. Winien mieć możliwość zastosowania np. kryterium odnoszącego się do wiedzy i doświadczenia wykonawcy. Co prawda zamawiający może w warunkach udziału w postępowaniu ustalić warunek w tym zakresie, podając np. minimalną liczbę robót budowlanych, które winien należycie zrealizować wykonawca w ustalonym okresie czasu. Wiadomo jednak, że wykonawca może powoływać się tutaj na doświadczenie innych podmiotów, które oddadzą mu swoje zasoby na czas realizacji zamówienia. Jak podają liczne interpretacje tych przepisów „co do zasady”, to „użyczenie doświadczenia” winno mieć charakter podwykonawstwa. Jednak przepisy ustawy nie określają tego jasno, tym samym w wielu publikacjach, jak i w wyrokach KIO dopuszcza się też inne formy „użyczenia”, tj. konsultacje, doradztwo, itp. Powoduje to, że tak ustalony warunek może okazać się niewystarczający</p>

			dla wyboru najlepszego, najbardziej kompetentnego wykonawcy. Zamawiający winien więc mieć możliwość – szczególnie przy dużych, skomplikowanych robotach, robotach z krótkim terminem realizacji – „promowania” tych wykonawców, którzy takich robót wykonali jak najwięcej, a to jest możliwe, jeżeli rozszerzeniu ulegnie zakres zamówień, w których można stosować kryteria odnoszące się nie tylko do przedmiotu zamówienia.
132.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Art. 91 Zmiana w zakresie dopuszczenia możliwości stosowania jednego kryterium oceny ofert w niektórych robotach budowlanych	Zgodnie z art. 91 ust. 2a ustawy Prawo zamówień publicznych jeżeli przedmiot zamówienia jest powszechnie dostępny oraz ma ustalone standardy jakościowe, może to być uznane jako jedyne kryterium oceny ofert. Ustawa nie precyzuje pojęć „powszechnie dostępne” oraz „ustalone standardy jakościowe”. W orzecznictwie jak i literaturze fachowej spotkać się można z różnymi interpretacjami tych pojęć. Ich autorzy w większości uważają, iż powyższy zapis nie daje zamawiającemu możliwości zastosowania ceny jako jedyne kryterium oceny ofert w przypadku, gdy przedmiotem zamówienia jest robota budowlana. Tymczasem jest wiele robót budowlanych, w których zastosowanie jedynie kryterium cenowego jest naprawdę zasadne. Są nimi roboty, w których sposób wykonania, zastosowane technologie, parametry materiałowe itd., zostały jednoznacznie określone w dokumentacji technicznej przez projektanta. Inne warunki, takie jak termin realizacji, termin płatności, zamawiający może dokładnie wyznaczyć – tym samym nie ma potrzeby wprowadzania ich jako drugiego kryterium oceny ofert.
133.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	Dodanie przepisu umożliwiającego wybór oferty najkorzystniejszej w sytuacji, gdy nie upłynął trzydniowy termin, jaki przysługuje wykonawcy na wyrażenie braku zgody na poprawę innej omyłki, o której mowa w art. 87 ust. 2 pkt 3, gdy oferta wykonawcy nie byłaby wybrana jako oferta najkorzystniejsza.	W przypadku, gdy z uwagi na brak podania przez wykonawcę innego sposobu porozumiewania się informacja o poprawie „innej omyłki” została przesłana mu listem, zamawiający o tym, czy upłynął już trzydniowy termin, w jakim wykonawca może nie zgodzić się na poprawę omyłki, uzyskuje najczęściej dopiero w momencie otrzymania potwierdzenia odbioru. Gdy poprawa omyłki dotyczy oferty np. 10 w rankingu, niepotrzebnie wstrzymuje to całą procedurę wyboru, szczególnie przy 30-dniowym terminie związania ofertą.

134.	Ustawa z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych	<p>Art. 142 ust. 5 pkt 2 i 3</p> <p>Postuluje się wykreślenie art. 142 ust. 5 pkt 2 i 3 ustawy, wprowadzającego obowiązek zmiany umowy zawartej na okres dłuższy niż 12 miesięcy w zakresie zmian wysokości wynagrodzenia należnego wykonawcy, w przypadku zmiany:</p> <p>„2) wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie art. 2 ust. 3–5 ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę,</p> <p>3) zasad podlegania ubezpieczeniom społecznym lub ubezpieczeniu zdrowotnemu lub wysokości stawki składki na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne”.</p>	<p>Podane w pkt 2 i 3 art. 142 ust. 5 ustawy wskaźniki nie wydają się być miarodajne dla zmiany (a w praktyce zwiększenia) wynagrodzenia wykonawcy, przede wszystkim w przypadku zamówień na roboty budowlane (gdzie podstawowym wskaźnikiem do zmiany wynagrodzenia powinien być np. wzrost cen za materiały budowlane czy wskaźnik inflacyjny) oraz na usługi, gdy wyłonionym wykonawcą na usługi jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą i niezatrudniająca pracowników.</p> <p>Ponadto należy podkreślić, że nałożenie na zamawiającego obowiązku przewidzenia zmian w umowie dotyczących zmian wynagrodzenia wykonawcy (klauzule waloryzacyjne) nie wydaje się zasadne w przypadku, gdy umowa przewiduje wynagrodzenie ryczałtowe, a wykonawca co do zasady ma roszczenie o zwiększenie wynagrodzenia ryczałtowego przewidziane w art. 357¹ kc.</p>
135.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>Art. 15 ust. 1</p> <p>Zmiana brzmienia na: „sporządza projekt planu miejscowego (...) nienaruszający ustaleń studium, zgodnie z przepisami odrębnymi”.</p>	<p>Wprowadzona zmiana będzie spójna z treścią art. 20 ust. 1 ustawy, który określa kompetencje rady gminy w sporządzaniu planu miejscowego. Aktualnie bowiem organ wykonawczy gminy jest zobligowany do sporządzenia projektu planu miejscowego zgodnego ze studium, podczas gdy rada gminy uchwała plan miejscowy, którego postanowienia nie naruszają ustaleń studium. Aktualna redakcja przepisów skutkuje powstaniem wątpliwości interpretacyjnych odnośnie do stopnia związania organów gminy ustaleniami studium.</p>
136.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>Art. 20 ust. 1</p> <p>Zmiana brzmienia na: „Plan miejscowy uchwała rada gminy, stwierdzając, że nie narusza on ustaleń studium, po rozstrzygnięciu w odrębnych uchwałach o sposobie rozpatrzenia uwag do projektu planu miejscowego oraz o sposobie realizacji, zapisanych w planie, inwestycji z zakresu (...)”.</p>	<p>Zaproponowana zmiana, w związku z pojawiającym się rozbieżnym orzecznictwem sądów administracyjnych, porządkuje sposób podejmowania uchwały o planie miejscowym, wskazując na ciąg czynności i rozstrzygnięć podejmowanych przez organ stanowiący gminy.</p>
137.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>W zakresie opłat planistycznych:</p> <p>Art. 36, 37 i 87 ust. 3a</p> <p>Należy wprowadzić legalną definicję terminu „zbycie” użytego w art. 36 ust. 4 w celu jednoznacznego określenia czynności, z którymi wiązałyby się opłata.</p>	<p>Brak definicji terminu „zbycie” w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym powoduje w dalszym ciągu duże wątpliwości (pomimo rozległego orzecznictwa w tej materii).</p>

		<p>Należy wprowadzić legalną definicję terminu „faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości” użytego w art. 37 ust. 1 – jednoznacznie wskazując, iż chodzi o rzeczywiste wykorzystywanie nieruchomości, nie zaś o plany związane z nieruchomością. W zakres tego pojęcia nie powinny wchodzić ustalenia zawarte w wydanych przed uchwaleniem planu decyzjach o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.</p> <p>Należy w art. 87 ust. 3a wskazać iż tzw. stary plan może być uwzględniany w procesie wyceny wyłącznie w sytuacji gdy zbywca nieruchomości był jej właścicielem w czasie, gdy ten plan obowiązywał.</p> <p>W art. 36 ust. 5 należy jednoznacznie wskazać, iż zwrot opłaty jest wyłącznie czynnością księgową.</p> <p>Należy jednoznacznie wskazać, jaki jest termin uiszczenia opłaty planistycznej oraz czy naliczane są odsetki za zwłokę w uiszczeniu opłaty w terminie.</p>	<p>Brak definicji „faktycznego sposobu wykorzystywania nieruchomości” prowadzi do nieustannych trudności w procesie wyceny nieruchomości.</p> <p>Brak zróżnicowania sytuacji prawnej osób, które nabyły nieruchomość w okresie, w którym nie obowiązywał już plan miejscowy uchwalony przed dniem 1 stycznia 1995 r. i zbywają ją po wejściu w życie nowego planu od osób, które były jej właścicielami w okresie, w którym obowiązywał plan miejscowy uchwalony przed dniem 1 stycznia 1995 r. i zbywają ją po wejściu w życie nowego planu, powinien być usunięty – jest bowiem niesprawiedliwy.</p> <p>Z obecnej regulacji nie wynika jednoznacznie, czy należy traktować zwrot opłaty planistycznej (po stwierdzeniu nieważności planu) jedynie jako czynność księgową, czy też zastosowanie znajdzie tu przepis art. 147 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 270, z późn. zm.), z którego wynika, iż rozstrzygnięcia w sprawach indywidualnych, wydane na podstawie uchwały lub aktu, o których mowa w § 1 (stwierdzona została nieważność uchwały), podlegają wzruszeniu w trybie określonym w postępowaniu administracyjnym albo w postępowaniu szczególnym, tj. do zwrotu opłaty planistycznej konieczne jest wcześniejsze usunięcie z obrotu prawnego decyzji o ustaleniu opłaty planistycznej. W przypadku tego drugiego wariantu należałoby wyjaśnić, w jakim trybie powinno to nastąpić.</p> <p>W związku z orzecznictwem sądowno-administracyjnym, które wyraźnie wskazuje na brak możliwości stosowania Ordynacji podatkowej do opłaty planistycznej, lepszym rozwiązaniem byłoby uregulowanie materii płatności opłaty</p>
--	--	---	--

		<p>Należy wprowadzić regulację umożliwiającą zaniechanie poboru opłaty (w przypadku gdy koszty jej ustalenia są wyższe od samej opłaty).</p> <p>W zakresie roszczeń odszkodowawczych:</p> <p>Należy zdefiniować termin „rzeczywista szkoda” użyty w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym – jednoznacznie wskazując, iż nie obejmuje on obniżenia wartości nieruchomości.</p> <p>Należy jednoznacznie wskazać, iż korzystanie przez właściciela albo użytkownika wieczystego z nieruchomości w sposób dotychczasowy (o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) oraz faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości (o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) obejmuje rzeczywisty stan istniejący przed uchwaleniem planu miejscowego, nie zaś projekty i plany dotyczące przyszłego zagospodarowania nieruchomości.</p>	<p>planistycznej w samej ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.</p> <p>Brak na gruncie obowiązujących w tym zakresie przepisów możliwości zaniechania pobrania opłaty planistycznej w sytuacji, gdy wzrost wartości nieruchomości w następstwie uchwalenia albo zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest mniejszy niż koszty postępowania administracyjnego w sprawie ustalenia opłaty planistycznej.</p> <p>Brak definicji terminu „rzeczywista szkoda” użytego w art. 36 ust. 1 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym powoduje utożsamianie przez zgłaszających roszczenia o odszkodowanie za poniesioną rzeczywistą szkodę właścicieli albo użytkowników wieczystych nieruchomości, jak również przez orzekające w tych sprawach sądy cywilne rzeczywistej szkody z obniżeniem wartości nieruchomości. Tymczasem nie ma podstaw do przyjęcia, aby za rzeczywistą szkodę uznać obniżenie wartości nieruchomości. Kwestia wartości nieruchomości, a konkretnie jej obniżenia na skutek uchwalenia planu miejscowego albo jego zmiany, jest istotna wyłącznie w przypadku roszczenia, o którym jest mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.</p> <p>Brak precyzyjnego określenia, iż korzystanie przez właściciela albo użytkownika wieczystego z nieruchomości w sposób dotychczasowy (o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym) oraz faktyczny sposób wykorzystywania nieruchomości (o którym mowa w art. 36 ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym), obejmuje rzeczywisty stan istniejący przed uchwaleniem planu miejscowego, nie zaś projekty i plany dotyczące przyszłego zagospodarowania nieruchomości. Aktualne orzecznictwo sądowe</p>
--	--	---	---

		<p>Należy określić termin zgłaszania roszczeń, o których mowa w jej art. 36 ust. 1, tak jak jest to uregulowane w przypadku roszczeń, o których mowa w jej art. 36 ust. 3, tj. 5 lat.</p>	<p>idzie w kierunku coraz dalej idącego rozszerzania odpowiedzialności odszkodowawczej gminy za skutki wywołane uchwaleniem bądź zmianą planu miejscowego, interpretując rozszerzająco nieprecyzyjny zapis art. 36 ust. 1 i ust. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.</p> <p>Brak określenia w ustawie terminu zgłaszania roszczeń</p>
138.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>Art. 53, ust. 1 Zmiana ust. 1 poprzez nadanie mu następującej treści: „O wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, zawiadomieniach oraz postanowieniach i decyzji kończącej postępowanie strony zawiadamia się w drodze obwieszczenia, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości. Wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości, na których będą lokalizowane inwestycje celu publicznego, zawiadamia się na piśmie. Doręczenie następuje na adres wskazany w katastrze nieruchomości”.</p> <p>Art. 53 Dodanie po ust. 1 ust. 1a–1e o następującej treści: „1a. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne. 1b. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity, Dz. U. z 2015 r. poz. 1774) oraz w sytuacji, gdy strony postępowania nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, art. 53 ust. 1 zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio. 1c. Przepis ust. 1b stosuje się odpowiednio, gdy właściciele lub użytkownicy wieczystości nie ujawnili swojego prawa w katastrze nieruchomości. 1d. W przypadku inwestycji liniowych, gdy liczba stron w postępowaniu przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wnioskodawcę zawiadamia się na piśmie.</p>	<p>Podstawowy czynnik wpływający na wydłużenie postępowań o ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu (rzadziej o pozwolenie na budowę) stanowią trudności w ustaleniu lub w ogóle brak możliwości ustalenia adresów stron postępowania ze względu na nieaktualne dane lub brak danych w ewidencji gruntów oraz w księgach wieczystych, co stanowi również częstą przyczynę uruchamiania nadzwyczajnych postępowań weryfikujących już wydane ostateczne decyzje z uwagi na podnoszony zarzut braku udziału w postępowaniu w charakterze strony właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości będących przedmiotem postępowania lub z nimi sąsiadujących.</p> <p>Proponowane zmiany mają na celu skrócenie czasu trwania postępowania poprzez ograniczenie ciężącego na organie administracji obowiązku poszukiwania osób nieznanymi z miejsca pobytu lub następców prawnych osób zmarłych – a tym samym regulowania (w zastępstwie właścicieli) stanów prawnych nieruchomości. Z jednej strony nie stanowi to przedmiotu postępowania o ustalenie warunków zabudowy, z drugiej zaś niepodjęcie działań zmierzających do uregulowania stanu prawnego nieruchomości naraża organ administracji na naruszenie przepisu art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego. Z tego względu zasadne jest wprowadzenie uproszczonego trybu zawiadamiania stron postępowania w oparciu o dane ujawnione w katastrze nieruchomości (do czasu jego wprowadzenia – ewidencji gruntów). Zasadne jest również zwolnienie organu administracji właściwego w sprawach z zakresu planowania</p>

	<p>1e. Wnioskodawcy doręcza się dokumenty, o których mowa w ust. 1, na adres wskazany we wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego, chyba że wskazał inny adres dla doręczeń”.</p> <p>Dodanie po art. 59 art. 59a o następującej treści: „Art. 59a. 1. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o warunkach zabudowy, pisma kierowane do stron postępowania oraz postanowienia i decyzję kończącą postępowanie wysyła się właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie tej decyzji oraz nieruchomości, na które inwestycja będzie oddziaływać, na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości jest skuteczne.</p> <p>2. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity, Dz. U. z 2015 r. poz. 1774) oraz w sytuacji, gdy strony postępowania nie żyją, a ich spadkobiercy nie wykazali prawa do spadku, dokumenty, o których mowa w ust. 1 pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.</p> <p>3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, gdy właściciele lub użytkownicy wieczysti nie ujawnili swojego prawa w katastrze nieruchomości.</p> <p>4. W przypadku, gdy liczba stron w postępowaniu przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wnioskodawcę zawiadamia się na piśmie.</p> <p>5. Wnioskodawcy doręcza się dokumenty, o których mowa w ust. 1, na adres wskazany we wniosku o wydanie warunków zabudowy, chyba że wskazał inny adres dla doręczeń”.</p>	<p>i zagospodarowania przestrzennego i pozwoleń na budowę z aktualnego obowiązku prowadzenia postępowania wyjaśniającego dotyczącego stanów prawnych gruntów, na których planowana jest inwestycja, a szczególnie gruntów sąsiednich, w tym w zakresie adresów zamieszkania, bądź korespondencyjnych w przypadku ich nieujawnienia przez samych zainteresowanych w ewidencji gruntów. W sytuacji, gdy organ administracji w ramach prowadzonego postępowania mającego na celu ustalenie warunków zabudowy i zagospodarowania terenu lub wydanie pozwolenia na budowę jest zmuszony do ustalania aktualnego stanu prawnego nieruchomości, której właściciele lub użytkownicy wieczysti winni być stronami postępowania, to organ administracji w praktyce dba o własność lub użytkowanie wieczyste daleko bardziej niż jej właściciel bądź użytkownik wieczysty, a koszty zaniechań właścicieli i użytkowników wieczystych w tym zakresie (nieujawnienia w rejestrach publicznych stosownych danych) ponoszą przede wszystkim inwestorzy, którzy nie mogą otrzymać rozstrzygnięcia w sprawie właśnie ze względu na obciążającą organ, czasochłonną i niezwykle kosztowną konieczność poszukiwania pozostałych stron postępowania niezainteresowanych ochroną swoich praw.</p> <p>Rozwiązanie w kształcie zbliżonym do proponowanego jest znane innym regulacjom z zakresu m.in. planowania i realizacji inwestycji, zawartych np. w ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego (art. 7 ust. 1), ustawie z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (art. 7 ust. 1), ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (art. 11d ust. 5–8 i art. 11f ust. 3–6).</p> <p>Proponowane rozwiązanie przyczyni się do znacznego przyspieszenia postępowań administracyjnych, jednocześnie nie stanowi naruszenia prawa strony do czynnego udziału w postępowaniu, bowiem w przypadku</p>
--	---	---

			braku adresu w katastrze strona będzie mogła uzyskać informację o toczącym się postępowaniu w drodze obwieszczenia lub w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości.
139.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 53 ust. 4 pkt 5 Uchylenie albo zmiana poprzez nadanie mu następującej treści: „Decyzje, o których mowa w art. 51 ust. 1, wydaje się po uzgodnieniu z właściwym organem administracji geologicznej – w odniesieniu do udokumentowanych złóż kopalin”.	Obecna treść art. 53 ust. 4 pkt 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym budzi istotne wątpliwości, ponieważ nie ma organu administracji publicznej zatwierdzającego dokumentację wód podziemnych (inaczej niż w przypadku kopalin), a zatem nie jest określony zakres wymaganego uzgodnienia. Ponadto w świetle ustawy Prawo geologiczne i górnicze ochronie podlegają ujęcia wód podziemnych, a nie wody podziemne jako takie. Ponadto w zakresie kopalin uzgodnienie z organem administracji geologicznej wydaje się zbędne, ponieważ zgodnie z art. 53 ust. 4 pkt 4 decyzje lokalizacyjne podlegają uzgadnianiu z właściwym organem nadzoru górniczego – w odniesieniu do terenów górniczych. Zdaniem urzędu istnieje pilna potrzeba zmiany art. 53 ust. 4 – poprzez uchylenie pkt 5 w całości albo poprzez nadanie art. 53 ust. 4 pkt 5 innej treści, ponieważ udokumentowane są tylko złoża kopalin.
140.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 54 pkt 2 Dodanie lit. f: „f) wymagania w zakresie liczby miejsc postojowych dla samochodów i rowerów”.	W związku z rosnącym lawinowo poziomem motoryzacji coraz większym problemem staje się zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc postojowych, szczególnie w terenach zabudowy mieszkaniowej. W obecnym ustawodawstwie gmina może określać wymagania odnośnie minimalnej bądź maksymalnej liczby miejsc postojowych jedynie poprzez odpowiednie zapisy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W przypadku braku tego planu nie ma możliwości wyegzekwowania na inwestorach realizacji polityki parkingowej gminy, gdyż brak jest zapisów ustawowych, które umożliwiłyby jej egzekwowanie na etapie decyzji lokalizacyjnej a następnie decyzji pozwolenia na budowę. Proponowana zmiana w ustawie o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pozwoliłaby na wprowadzenie odpowiednich wymagań w decyzji lokalizacyjnej i egzekwowanie ich w decyzji pozwolenia na budowę.

141.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 59 ust. 1 Zmiana ust. 1 poprzez nadanie mu następującej treści: „Zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku planu miejscowego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, w tym także niewymagająca prowadzenia robót budowlanych, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia, w drodze decyzji, warunków zabudowy. Przepis art. 50 ust. 2 stosuje się odpowiednio”.	Wskazane byłoby doprecyzowanie treści art. 59 ust. 1 ustawy w zakresie odnoszącym się do zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego, tak aby z przepisu wynikało, że decyzja o warunkach zabudowy jest wymagana również w przypadku zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego niewymagającej prowadzenia robót budowlanych. Obecna nieprecyzyjna treść art. 59 ust. 1 ustawy umożliwia zmianę funkcji obiektu budowlanego bez uzyskania decyzji o warunkach zabudowy na podstawie zgłoszenia zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy Prawo budowlane, co prowadzi w praktyce do obejścia prawa w zakresie braku analizy kontynuacji funkcji.
142.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Art. 59 ust. 3 Do wykreślenia	Zadaniem organu administracji publicznej właściwego do wydawania decyzji lokalizacyjnych nie powinno być podejmowanie działań o charakterze nakazowym, a następnie egzekucyjnym, dla samowolnej zmiany sposobu wykorzystywania określonego terenu, której to zmianie nie towarzyszy zmiana sposobu zagospodarowania ani przeznaczenia terenu.
143.	Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko	Art. 72 ust. 1 Uchylenie pkt 3	Obecna treść art. 72 ust. 1 ustawy jest następująca: „Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem: (...) decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu – wydawanej na podstawie ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”. Skutkiem uchylecia pkt 3 w art. 72 ust. 1 byłoby wyeliminowanie wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, tj. decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy. Wymóg uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przed uzyskaniem decyzji lokalizacyjnej jest nieuzasadniony, ponieważ na tym etapie procesu inwestycyjnego zazwyczaj nie są jeszcze znane docelowe parametry inwestycji, co naraża inwestorów na niepotrzebne opóźnienie w uzyskaniu decyzji lokalizacyjnej oraz na dodatkowe koszty.

144.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>Art. 65</p> <p>Zmiana poprzez nadanie mu następującej treści:</p> <p>„1. Organ, który wydał decyzję o warunkach zabudowy albo decyzję o ustaleniu lokalizacji celu publicznego, stwierdza jej wygaśnięcie, jeżeli inny wnioskodawca uzyskał pozwolenie na budowę. Stwierdzenie wygaśnięcia decyzji następuje w trybie art. 162 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>2. Decyzja o warunkach zabudowy albo decyzja o ustaleniu lokalizacji celu publicznego wygasa z mocy prawa z dniem wejścia w życie planu miejscowego, chyba że przed wejściem w życie planu miejscowego została wydana ostateczna decyzja o pozwoleniu na budowę”.</p>	<p>Warto rozważyć zmianę art. 65 ustawy przez uchylene obowiązku stwierdzania w drodze decyzji wygaśnięcia decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego bądź decyzji o warunkach zabudowy w sytuacji, gdy dla danego terenu uchwalono plan miejscowy, którego ustalenia są inne niż w wydanej decyzji. Prowadzenie postępowań administracyjnych w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji lokalizacyjnych stanowi zbędne obciążenie administracji publicznej w sytuacji, gdy projekt budowlany zatwierdzany decyzją o pozwoleniu na budowę wydaną po wejściu w życie planu miejscowego i tak musi być zgodny z planem miejscowym. Wskazane byłoby wprowadzenie zasady, że w sytuacji, o której mowa w art. 65 ust. 1 pkt 2, decyzje lokalizacyjne wygasają z mocy prawa z dniem wejścia w życie planu miejscowego</p>
145.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	Rozdz. 5	<p>Proponuje się rozszerzenie uzgodnień dokonywanych na potrzeby ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego i ustalenia warunków zabudowy, o których mowa w rozdz. 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym tak, aby uzgodnienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska dotyczyły wszystkich form ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651).</p> <p>W myśl obecnych zapisów uzgodnienia obejmują jedynie obszarowe formy ochrony przyrody i pomijają niezwykle istotną formę ochrony przyrody, jaką jest ochrona gatunkowa, która również jest wymieniona w ww. art. 6 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody. Na skutek tego nie ma podstaw do uzgadniania inwestycji w miejscach występowania gatunków podlegających ochronie prawnej z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska, który jest organem powołanym właśnie do kwestii związanej z ochroną gatunkową i jest właściwy w kwestii ewentualnego uchylecia zakazów dotyczących chronionych gatunków i ustalania kompensacji przyrodniczej (art. 56 ustawy o ochronie przyrody).</p>

146.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym		<p>Proponuje się wprowadzenie zapisów pozwalających na zamieszczanie w planach zagospodarowania przestrzennego i w decyzjach o warunkach zabudowy ustaleń co do sposobu ogrzewania nowych obiektów budowlanych zgodnie z zapisami programów ochrony powietrza.</p> <p>Dla realizacji działań naprawczych jakości powietrza w Aglomeracji Krakowskiej niezbędne jest stworzenie możliwości wprowadzania dla nowych obiektów budowlanych:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nakazu podłączenia do sieci ciepłowniczej, jeśli taka sieć w rejonie funkcjonuje; – zakazu stosowania paliw stałych.
147.	Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym	<p>Dodanie artykułu rozstrzygającego wątpliwości, co należy zrobić, gdy w toku postępowania w sprawie ustalenia jednorazowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości spowodowanego uchwaleniem bądź zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (tzw. renty planistycznej), wszczętego na podstawie art. 36 ust. 4 ustawy umiera strona.</p>	<p>Ustawodawca nie sprecyzował, czy należy kontynuować postępowanie administracyjne w stosunku do spadkobierców zmarłej strony postępowania czy też należy umorzyć ww. postępowanie administracyjne jako bezprzedmiotowe zgodnie z dyspozycją art. 105 § 1 kpa, a jeśli tak to do kogo ma być adresowana decyzja o umorzeniu postępowania. Istotne wydaje się również podniesienie kwestii niemożności doręczenia wyżej wymienionej decyzji oraz skutków z tym związanych.</p>
148.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	<p>Zmiana art. 24 ust. 2b pkt 1 lit. h</p> <p>Art. 24 ust. 2b pkt 2</p> <p>„W pozostałych przypadkach aktualizacja ewidencji gruntów następuje w drodze decyzji administracyjnej.</p> <p>Wskazana wyżej regulacja wymaga zmian poprzez ograniczenie aktualizacji w drodze decyzji administracyjnej oraz uzupełnienia w zakresie zawiadamiania stron o toczącym się postępowaniu w sprawie aktualizacji ewidencji gruntów i budynków</p> <p>W przypadku, gdy podmioty, o których mowa powyżej, nie są znane lub nie jest znane ich miejsce zamieszkania, starosta powinien mieć możliwość zawiadamiania o aktualizacji operatu ewidencji gruntów na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego. Każdy, kogo interesu prawnego dotyczą dane zawarte w operacie ewidencji gruntów i budynków, powinien w terminie 14 dni od dnia otrzymania</p>	<p>Art. 22 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne nakłada obowiązek zgłaszania zmian Podmioty, o których mowa w art. 20 ust. 2 pkt 1, zgłaszają właściwemu staroście zmiany danych objętych ewidencją gruntów i budynków w terminie 30 dni, licząc od dnia powstania tych zmian.</p> <p>Obowiązek ten nie dotyczy zmian danych objętych ewidencją gruntów i budynków, wynikających z aktów normatywnych, prawomocnych orzeczeń sądowych, decyzji administracyjnych, aktów notarialnych, materiałów zasobu, wpisów w innych rejestrach publicznych oraz dokumentacji architektoniczno-budowlanej przechowywanej przez organy administracji architektoniczno-budowlanej. Wydaje się zatem zasadne, że skoro podmioty ewidencyjne mają obowiązek aktualizacji swoich danych, a taką daną jest adres podmiotu, to należy przyjąć że dana ta jest aktualna.</p> <p>Dodatkowo zmiany te wpłyną na przyspieszenie aktualizacji informacji zawartych w ewidencji gruntów</p>

		<p>zawiadomienia w sprawie aktualizacji operatu ewidencji gruntów lub ogłoszenia o zawiadomieniu na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego móc składać uwagi do danych. Po upływie terminu, o którym mowa, dane objęte aktualizacją powinny stawać się danymi ewidencji gruntów i budynków oraz podlegać ujawnieniu w bazie danych ewidencji gruntów i budynków. Dopiero w przypadku złożenia uwag do danych w terminie, o którym mowa, aktualizacja informacji zawartych w operacie ewidencji gruntów i budynków powinna następować w drodze decyzji. Starosta powinien mieć możliwość zawiadamiania o decyzjach i innych czynnościach zainteresowane podmioty ewidencyjne na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie na adres wskazany w katastrze powinno być skuteczne. W przypadku gdy podmioty o których mowa powyżej (będące stroną postępowania w sprawie aktualizacji), nie są znane lub nie jest znane ich miejsce zamieszkania, starosta powinien mieć możliwość umieszczania stosownych pism i decyzji na stronach internetowych BIP oraz na tablicy ogłoszeń starostwa powiatowego przez okres 14 dni. Po upływie tego terminu doręczenie powinno być uważane za dokonane”.</p>	<p>i budynków, a co za tym idzie, również procesów inwestycyjnych, w których wykorzystuje się dane z katastru nieruchomości.</p>
149.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	<p>Art. 29–38 Wykreślić przepisy dotyczące postępowań rozgraniczeniowych w trybie administracyjnym, pozostawić tylko tryb rozgraniczenia nieruchomości w postępowaniu sądowym.</p>	<p>Obowiązujące regulacje prawne pozwalają na ustalenie przebiegu granic działek ewidencyjnych nawet w przypadku sporu co do ich przebiegu (§ 37–39 rozporządzenia z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków [Dz. U. z 2015 r. poz. 542]). Dodatkowo zapisy art. 39 prawa geodezyjnego pozwalają na wznowienie przesuniętych, uszkodzonych lub zniszczonych znaków granicznych, a więc odtworzenie przebiegu granicy. Należy tutaj pokreślić, iż w większości przypadków dotyczących postępowań rozgraniczeniowych prowadzonych w trybie administracyjnym strony nie zgadzają się na przebieg granic wg zebranych dowodów lub gdy dowody nie są wystraszające, strony nie składają zgodnego oświadczenia co do przebiegu granic. Organ przekazuje sprawę do sądu. Strona zostaje obciążona podwójnymi kosztami sporządzenia dokumentacji zarówno na potrzeby etapu administracyjnego, jak również na potrzeby etapu sądowego.</p>

150.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Załącznik „Wysokość stawek podstawowych w odniesieniu do odpowiednich jednostek rozliczeniowych, wysokość współczynników korygujących oraz zasady ustalania tych współczynników, a także szczegółowe zasady obliczania wysokości opłaty”.	Wykonawca prac geodezyjnych dostarcza dane do PZGiK. Z tego względu powinien otrzymać do zgłoszenia pracy wszystkie materiały dostępne w PZGiK do chwili zgłoszenia, aby wykonać ich analizę pod kątem wykorzystania w celu jak najlepszego wykonania prac dla zleceniodawcy, które w dalszej konsekwencji będą podstawą aktualizacji PZGiK. Obecna sytuacja powoduje, że im więcej materiałów podda analizie, tym większą kwotę zapłaci. Ponadto jeżeli uzna, że jeszcze „dobierze” materiały do analizy, to zostanie mu wydany kolejny dokument obliczenia opłaty za dobrane materiały. Powoduje to konieczność wystawiania kolejnych dokumentów obliczenia opłaty na niskie kwoty. W związku z powyższym proponuje się rozwiązanie polegające na wprowadzeniu opłaty ryczałtowej za zgłoszenie.
151.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Art. 12b powinien zawierać zapis, że osoba weryfikująca dokumentację techniczną musi posiadać uprawnienia zawodowe w dziedzinie geodezji i kartografii.	Brak takiego wymogu skutkuje sytuacją, że dokumentacja, która musi zostać opracowana przez osobę posiadającą uprawnienia zawodowe, jest weryfikowana przez osobę, która ich nie posiada.
152.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Art. 24. 1 powinien zawierać zapis, że musi być możliwość uzyskania informacji o właścicielu nieruchomości przez podmioty (projektanci, architekci, inwestorzy) planujące realizację obiektów.	W przypadku, gdy inwestor nie posiada informacji o właścicielu nieruchomości, zgodnie z przepisami brak możliwości ich udzielenia z operatu ewidencji gruntów i budynków. Sytuacja ta powoduje, iż inwestor nie może ustalić osób, od których musi uzyskać prawo do dysponowania nieruchomością, które jest niezbędne do przeprowadzenia inwestycji. Efektem tych zmian powinna być ponowna możliwość opodatkowania kanalizacji kablowej razem ze znajdującymi się w niej kablami, tak jak było to przed wejściem w życie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675). Obecny stan prawny osiągnięty dzięki skutecznemu lobbingsowi firm telekomunikacyjnych sprawia, że kable np. telekomunikacyjne w kanalizacji kablowej nie podlegają opodatkowaniu, ale kable bez takiej kanalizacji (np. światłowód luzem zakopany w ziemi) już są opodatkowane podatkiem od nieruchomości.

			Należy dodać, że wprowadzanie zmian, które skutkują znacznym pomniejszeniem dochodów gmin z tytułu podatku od nieruchomości w drodze innych „niepodatkowych” ustaw (w tym przypadku ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych), gdy beneficjentem tych zmian jest wąska grupa dobrze prosperujących przedsiębiorstw branży telekomunikacyjnej, wydaje się nieuzasadnione.
153.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	<p>Art. 2 ust. 8 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji mówi, że opłatę za udzielenie informacji komornik uiszcza po jej udzieleniu, na wezwanie podmiotu udzielającego informacji.</p> <p>Wobec powyższego w art. 40 d ust. 3 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne powinien być dodany stosowny zapis uwzględniający wyjątki – tj. wydanie informacji przed uiszczeniem opłaty.</p>	<p>Kwestia ta w praktyce wywołuje wiele problemów, począwszy od nowelizacji z 2003 r., związana jest bowiem z wybitnie nieprecyzyjnym pojęciem obszaru oddziaływania obiektu, do którego odwołuje się art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego, traktujący o sposobie ustalania kręgu stron postępowania. Podstawowe trudności wynikają z odwołania się do nieokreślonego wprost katalogu przepisów odrębnych wprowadzających w kontekście ustalania stron postępowania ograniczenia w zagospodarowaniu sąsiednich nieruchomości w związku z planowaną do realizacji inwestycją. Zauważyć bowiem należy, iż samych tych aktów prawnych regulujących sytuowanie obiektów jest kilkanaście, a do tego dochodzą jeszcze rozsiiane po licznych rozporządzeniach kwestie szczegółowego funkcjonowania obiektów, które mogą wpływać na możliwość zagospodarowania terenu, a zwłaszcza regulacje cywilnoprawne, które co do zasady należą do kognicji sądów powszechnych. Dodatkowo orzecznictwo sądowo-administracyjne zdaje się podążać w kierunku dalszej liberalizacji zasad przyznawania przymiotu strony podmiotom, dla których planowana inwestycja wprowadza ograniczenia już nie tylko w sposobie zagospodarowania nieruchomości, ale nawet wyłącznie w zakresie dotychczasowego korzystania z nich. Powoduje to, iż działania organów administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie określania kręgu stron postępowania zaczynają dryfować w kierunku regulacji cywilnoprawnych, ocierając się o uznawanie za strony postępowania podmiotów, którym przysługuje jedynie interes faktyczny, a nie prawny. Zatem tylko ściśle określone kryteria wyznaczenia obszaru oddziaływania</p>

			<p>obiekty ułatwią weryfikację stron postępowania (a także zakwalifikowanie danej budowy lub przebudowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego do wymagających jedynie zgłoszenia a nie pozwolenia) dokonywaną przez organ, który dysponuje bardzo ograniczonymi zasobami kadrowo-organizacyjnymi na przeprowadzenia postępowania w tym zakresie. Pożądanym rozwiązaniem byłoby wyraźne wskazanie, iż obszar ten wyznacza się wyłącznie w oparciu o przepisy techniczno-budowlane mogące wprowadzić w związku z planowaną inwestycją ograniczenia w sposobie zagospodarowania sąsiednich nieruchomości.</p>
154.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	W ustawie brak informacji o zwolnieniach od uiszczania opłat wynikających z innych przepisów.	
155.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Ustawa mówi, że w ewidencji gruntów i budynków wykazuje się właścicieli nieruchomości oraz ich miejsce pobytu stałego. Aby sprostać temu zadaniu, należy umożliwić dostęp do bazy PESEL organom prowadzącym ewidencję gruntów i budynków.	W chwili obecnej brak jest zapisów mówiących o obowiązku zgłaszania zmian w przypadku, gdy te zmiany wynikają z innych rejestrów publicznych. Skoro zatem strona dokonała zmiany adresu w bazie PESEL, obowiązku zgłaszania do ewidencji gruntów i budynków nie ma, organ więc musi mieć dostęp do bazy, bowiem w przeciwnym razie dane będą nieaktualne, co jest sprzeczne z założeniem ustawy. Każdy ma prawo zabudowy nieruchomości gruntowej, jeżeli teren nieruchomości został przeznaczony pod zabudowę przepisami prawa oraz gdy wykaże prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami.
156.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Przywrócić możliwość wprowadzania zmian w trybie czynności materialno-technicznych bez konieczności składania wniosku przez właścicieli lub orzekania w trybie decyzji administracyjnej, np. inwentaryzacja powykonawcza budynku.	Brak regulacji, czy w postępowaniach w sprawie pozwolenia na budowę, w których stroną postępowania jest gmina lub powiat, prezydent miasta na prawach powiatu sprawujący funkcję starosty podlega wyłączeniu na zasadach określonych w rozdziale 5 działu I Kodeksu postępowania administracyjnego czy też nie.
157.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Przywrócić możliwość wydawania informacji z operatu ewidencji gruntów i budynków, np. informacji o stanie prawnym na dzień ..., powinna być też możliwość wydania wypisu z operatu ewidencyjnego dla jednego z spośród np. 120 podmiotów występujących w danej jednostce rejestrowej – wraz z odpowiednimi adnotacjami w załączniku dotyczącym opłat.	Kwestia ta w praktyce wywołuje wiele problemów, począwszy od nowelizacji z 2003 r., związana jest bowiem z wybitnie nieprecyzyjnym pojęciem obszaru oddziaływania obiektu, do którego odwołuje się art. 28 ust. 2 Prawa budowlanego traktujący o sposobie ustalania kręgu stron postępowania. Podstawowe trudności wynikają z odwołania się do nieokreślonego wprost katalogu

			<p>przepisów odrębnych wprowadzających w kontekście ustalania stron postępowania ograniczenia w zagospodarowaniu sąsiednich nieruchomości w związku z planowaną do realizacji inwestycją. Zauważyć bowiem należy, iż samych aktów prawnych regulujących sytuowanie obiektów jest kilkanaście, a do tego dochodzą jeszcze rozsiane po licznych rozporządzeniach kwestie szczegółowego funkcjonowania obiektów, mogące wpływać na możliwość zagospodarowania terenu, a zwłaszcza regulacje cywilnoprawne, które co do zasady należą do kognicji sądów powszechnych. Dodatkowo orzecznictwo sądowno-administracyjne zdaje się podążać w kierunku dalszej liberalizacji zasad przyznawania przymiotu strony podmiotom, dla których planowana inwestycja wprowadza ograniczenia już nie tylko w sposobie zagospodarowania nieruchomości, ale nawet wyłącznie w zakresie dotychczasowego korzystania z nich, co powoduje, iż działania organów administracji architektoniczno-budowlanej w zakresie określania kręgu stron postępowania zaczynają dryfować w kierunku regulacji cywilnoprawnych, ocierając się o uznawanie za strony postępowania podmiotów, którym przysługuje jedynie interes faktyczny a nie prawny. Zatem tylko ściśle określone kryteria wyznaczenia obszaru oddziaływania obiektu ułatwią weryfikację stron postępowania (a także zakwalifikowanie danej budowy lub przebudowy budynku mieszkalnego jednorodzinnego do wymagających jedynie zgłoszenia a nie pozwolenia) dokonywaną przez organ, który dysponuje bardzo ograniczonymi zasobami kadrowo-organizacyjnymi do przeprowadzenia postępowania w tym zakresie. Pożądanym rozwiązaniem byłoby wyraźne wskazanie, iż obszar ten wyznacza się wyłącznie w oparciu o przepisy techniczno-budowlane mogące wprowadzić w związku z planowaną inwestycją ograniczenia w sposobie zagospodarowania nieruchomości sąsiednich.</p>
158.	Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne	Z art. 23 ust. 1 pkt 1 wynika, że sądy przekazują właściwemu staroście odpisy prawomocnych orzeczeń sądowych w określonych sprawach. W chwili obecnej sądy wyższej instancji nie przysyłają orzeczeń, ponieważ orzeczenie wyższej instancji	Obecnie budowa zjazdów z dróg wojewódzkich, powiatowych i gminnych wymaga zgłoszenia, natomiast budowa zjazdów z dróg wewnętrznych wymaga pozwolenia na budowę, co jest nielogiczne. Wskazana jest zmiana tego

		(„utrzymujące w mocy” orzeczenie I instancji) nie odnosi się wprost do rozstrzygnięcia sądu I instancji a do wniesionego środka odwoławczego, np. oddała apelację. W związku z powyższym proponuje się, aby zapis ten został uściślony.	przepisu, aby budowa zjazdów z dróg wewnętrznych również wymagała zgłoszenia a nie pozwolenia na budowę. W praktyce oznacza to, że takie orzeczenia sądowe, od których jest odwołanie, nie są przesyłane do starosty.
159.	Rozporządzenie z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków	§37 Doprecyzować pojęcie „dane nie są wiarygodne”.	Brak definicji wiarygodności danych budzi duże kontrowersje i jest różnie interpretowane zarówno przez organ jak i wykonawców prac geodezyjnych.
160.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu i trybu dokonywania podziałów nieruchomości	§14 ust. 2 Zmiana na: „Obecnie dopiero ostateczna decyzja zatwierdzająca podział nieruchomości stanowi podstawę do (...) wyznaczenia i utrwalenia na gruncie nowych punktów granicznych”.	Kwestia stabilizacji znakami granicznymi: powinna być możliwość stabilizacji nowej granicy w trakcie wykonywania podziału. W protokole powinna się znaleźć informacja, że w przypadku braku decyzji zatwierdzającej podział właściciel ma obowiązek poinformowania wykonawcy prac. Wykonawca prac ma obowiązek usunąć stabilizowane punkty graniczne.
161.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 9 listopada 2011 r. w sprawie standardów technicznych wykonywania geodezyjnych pomiarów sytuacyjnych i wysokościowych oraz opracowywania i przekazywania wyników tych pomiarów do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego	Brak określenia składu technicznego operatu tyczenia obiektów. Brak określenia treści mapy inwentaryzacji powykonawczej obiektów.	Braki te dopuszczają dowolność opracowania, co skutkuje dużą różnorodnością przekazywanej do weryfikacji dokumentacji.
162.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 29 ust. 4 pkt 2 tiret 1 Zmiany wymaga następujący fragment: „przy czym do wniosku o pozwolenie na budowę oraz do zgłoszenia należy dołączyć pozwolenie właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków wydane na podstawie przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami”.	Przepis ten wprowadza obowiązek uzyskiwania na podstawie przepisów ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami pozwolenia konserwatorskiego (decyzji administracyjnej) na roboty budowlane podejmowane przy nieruchomościach, które nie są wpisane indywidualnie do rejestru zabytków, są natomiast położone na obszarze wpisanym do rejestru zabytków. Art. 36 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami zawiera taksatynowe wyliczenie prac, robót, działań, które wymagają uzyskania pozwolenia konserwatorskiego i nie znajdujemy tam punktu odpowiadającego nałożonemu przez Prawo budowlane obowiązkowi. Tym samym więc materia ochrony zabytków w tym zakresie regulowana jest wyłącznie przez Prawo budowlane.

163.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	<p>Art. 30 ust. 5e</p> <p>Zmiana poprzez nadanie mu następującej treści:</p> <p>„W przypadku gdy organ nie wniósł sprzeciwu, strona tytułowa projektu budowlanego dotyczącego budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a, 2b i 19a, oraz przebudowy, o której mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1b, podlega ostemplowaniu. Organ dokonuje ostemplowania niezwłocznie po upływie terminu na wniesienie sprzeciwu. W przypadku uchylecia decyzji o wniesieniu sprzeciwu przez organ odwoławczy ostemplowania strony tytułowej projektu budowlanego dokonuje organ odwoławczy”.</p>	<p>Należałoby odstąpić od obowiązku ostemplowania całego projektu budowlanego (stanowi to nadmierne, czysto biurokratyczne działanie, którego czasochłonność nijak się ma do realizowanych celów). Zgodnie z przepisami ustawy projekt budowlany składany jest w czterech egzemplarzach (w tym jeden dla organów administracji architektoniczno-budowlanej i drugi dla organów nadzoru budowlanego) i ma być wykonany w sposób uniemożliwiający dekompletację. Zasadne wydaje się pozostawienie obowiązku ostemplowania projektu na stronie tytułowej, jednak ostemplowanie każdej strony jest obciążeniem absurdalnym, skoro po wydaniu rozstrzygnięcia organy dysponują własnymi egzemplarzami projektu, które nie podlegają już modyfikacjom przez inwestora. Dodatkowo gwarancję nienaruszalności spełniają wymogi co do formy projektu (uniemożliwienie dekompletacji i obowiązek sporządzenia szczegółowego spisu zawartości). Doprecyzowania wymagają również kompetencje organu właściwego do ostemplowania projektu w sytuacji wydania rozstrzygnięcia uchylającego sprzeciw, czyli dokonuje tego organ, który sprzeciw uchylił. Przyjęcie odmiennego rozwiązania spowoduje nieuzasadnione opóźnienie wykonania tej czynności, gdyż inwestor będzie zmuszony oczekiwać, aż akta zostaną zwrócone do organu I instancji i dopiero tam podjęte zostaną stosowne czynności.</p>
164.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	<p>Art. 34 ust. 3 pkt 3</p> <p>Zmiana poprzez nadanie mu następującej treści:</p> <p>[Projekt budowlany powinien zawierać]:</p> <p>„3) stosownie do potrzeb:</p> <p>a) oświadczenia właściwych jednostek organizacyjnych o zapewnieniu dostaw energii, wody, ciepła i gazu, odbioru ścieków oraz o warunkach przyłączenia obiektu do sieci wodociągowych, kanalizacyjnych, ciepłych, gazowych, elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych oraz dróg lądowych;</p> <p>b) oświadczenie właściwego zarządcy drogi o możliwości połączenia działki z drogą publiczną zgodnie z przepisami o drogach publicznych”.</p>	<p>Wskazane jest przywrócenie poprzedniego brzmienia art. 34 ust. 3 pkt 3 ustawy zmienionej wskutek nowelizacji ustawy obowiązującej od dnia 28 czerwca 2015 r. Dołączenie tych dokumentów na etapie przygotowania inwestycji stanowi dla inwestora, a także interesu publicznego swoistą gwarancję, że zapewnione będzie prawidłowe funkcjonowanie obiektu, a dodatkowo nie pociągnie za sobą narażania inwestora na nieprzemyślane decyzje o rozpoczęciu procesu inwestycyjnego (ryzyko) w sytuacji, gdy w rzeczywistości ze względu na brak uzbrojenia działki w media brak dokumentów uniemożliwi oddanie zrealizowanej już inwestycji do użytkowania, a dodatkowo przyczyni się do powstawania zabudowy na terenach do tego nieprzy-</p>

			stosowanych (nieuzbrojonych), które dodatkowo do uzbrojenia w przyszłości się nie kwalifikują. Pozwolenie na budowę obiektu nienadającego się do użytkowania stanowi jedynie „fikcyjne” ułatwienie procesu inwestycyjnego, skoro inwestor, ponosząc znaczne nakłady, może nigdy do legalnego użytkowania nie przystąpić.
165.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 37 ust. 2 Zmiana poprzez nadanie mu następującej treści: „2. W przypadku: 1) określonym w ust. 1 albo 2) stwierdzenia nieważności albo uchylenia decyzji o pozwoleniu na budowę rozpoczęcie budowy może nastąpić po wydaniu decyzji o pozwoleniu na budowę, o której mowa w art. 28 ust. 1, natomiast wznowienie budowy może nastąpić po wydaniu decyzji o pozwoleniu na wznowienie robót budowlanych. Przepis art. 51 ust. 4 stosuje się odpowiednio”.	Dotychczasowa praktyka wskazywała na szereg trudności w ustaleniu organu właściwego do wydania decyzji zezwalającej na kontynuowanie robót budowlanych po uchyleniu bądź stwierdzeniu nieważności decyzji, na podstawie której roboty zostały już rozpoczęte, a także zakresu, na jaki nowa decyzja miałaby zezwalać, ze względu na brzmienie art. 28 ust. 1 ustawy, tj. możliwość rozpoczęcia robót budowlanych na podstawie ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę. Art. 37 ustawy w brzmieniu obowiązującym przed dniem 28 czerwca 2015 r. we wskazanym zakresie doczekał się ukształtowanej linii orzeczniczej, tj. w przypadku uchylenia bądź stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia w sprawie zezwolenia na prowadzenie robót budowlanych to organy nadzoru budowlanego powinny dokonać oceny robót już zrealizowanych, a następnie udzielić pozwolenia na wznowienie robót. Dzielenie kompetencji w przypadku inwestycji rozpoczętych w oparciu o pozwolenie na budowę pomiędzy dwa różne organy tylko ze względu na wyeliminowanie (w wyniku uchylenia bądź stwierdzenia nieważności) decyzji jest nieuzasadnione, niespójne i winno opierać się wyłącznie na czytelnym podziale kompetencji prewencyjnych (organów administracji architektoniczno-budowlanej właściwych do podejmowania czynności do wydania pozwolenia na budowę) i nadzorczych (organów nadzoru budowlanego właściwych do podejmowania działań w stosunku do robót podejmowanych po wydaniu zezwolenia na budowę lub bez pozwolenia na budowę), zwłaszcza że nie ulega zmianie treść powołanego wyżej art. 28 ust. 1, w związku z czym w dalszym ciągu niedopuszczalne jest udzielenie pozwolenia na budowę dla robót już wykonanych celem ich kontynuowania i zatwierdzenia całego projektu budowlanego. Zmiany wymaga

			zatem art. 37, tak aby całość kompetencji w odniesieniu do robót budowlanych już rozpoczętych pozostawić w rękach organów nadzoru budowlanego. Z proponowaną zmianą wiąże się konieczność nowelizacji art. 83 ust. 1 ustawy Prawo budowlane.
166.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 57 ust. 1 pkt 5 „Do zawiadomienia o zakończeniu budowy należy dołączyć m.in. dokumentację geodezyjną, zawierającą wyniki geodezyjnej inwentaryzacji powykonawczej oraz informację o zgodności usytuowania obiektu budowlanego z projektem zagospodarowania działki lub terenu lub odstępstwach od tego projektu, sporządzoną przez osobę wykonującą samodzielne funkcje w dziedzinie geodezji i kartografii oraz posiadającą odpowiednie uprawnienia zawodowe”.	W przepisach brak kryteriów dokładnościowych pozwalających stwierdzić zgodność usytuowania obiektu budowlanego z projektem zagospodarowania działki.
167.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 66 Proponuje się, aby do art. 66 wprowadzić ust. 3 stanowiący nowe zadanie dla Organu Nadzoru Budowlanego w brzmieniu: „na złożony w trakcie postępowania administracyjnego wniosek właściciela lub zarządcy, któremu nakazano usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości stanu technicznego, organ potwierdza w decyzji potrzebę opróżnienia konkretnych lokali w celu realizacji remontu”.	Uzupełnienie jest niezbędne w celu dostarczenia organom gmin właściwym do spraw lokalowych, podstawy prawnej do podejmowania decyzji w sprawie przyznania lokalu zamiennego w przypadkach określonych w ustawie o ochronie praw lokatorów. W przepisach tego artykułu nie występuje słowo „remont”.
168.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 66 Proponuje się uzupełnić przepis art. 66 ust. 2 o zapis wykluczający możliwość wydawania zakazu użytkowania zamieszkanego budynku lub lokalu np. poprzez wprowadzenie po słowach „lub jego części” słów „z wyłączeniem pomieszczeń i budynków mieszkalnych”.	Dotychczasowy zapis w sposób jednoznaczny (lecz nieco ukryty) wiąże możliwość zakazania przez Organ Nadzoru Budowlanego użytkowania obiektu – z niewłaściwym sposobem użytkowania (ust. 1 pkt 2): „zagrożającym życiu lub zdrowiu ludzi, środowisku lub bezpieczeństwu mienia”. Nie ma on zatem związku z koniecznością remontu lub rozbiórki budynku i może dotyczyć np. sklepu, magazynu, stacji benzynowej itp., lecz nie zamieszkanego budynku, podlegającego w razie potrzeby przepisowi art. 68, pkt 1, 2 i 3. Tymczasem zdarza się, że Organ Nadzoru Budowlanego, nie znajdując podstawy do stwierdzenia „bezpośredniej groźby zawalenia” i nie dysponując uprawnieniem do nakazania bądź stwierdzenia potrzeby wykwaterowania na czas remontu, który to nakaz pozwalałby organowi lokalowemu gminy dostarczyć lokal zamienny, a jednocześnie widząc daleko posunięte uszkodzenia, deformacje budynku lub inne braki

			(np. zagrożenia sanitarno-epidemiologiczne) będące skutkiem nierealizowanych remontów, wydaje taki nakaz sprzeczny z logiką i duchem ustaw: Prawo budowlane i o ochronie praw lokatorów.
169.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 68 pkt 1 Proponuje się, aby po słowach „w określonym terminie” wprowadzić słowa „z wykluczeniem terminu natychmiastowego”.	Opróżnienie budynku mieszkalnego lub jego części w terminie natychmiastowym (ściślej: bez zbędnej zwłoki) jest możliwe w przypadku katastrofy budowlanej (art. 73–75 ustawy Prawo budowlane). W procedurze wynikającej z ustawy o ochronie praw lokatorów dostarczenie przez właściwą gminę lokalu zamiennego lokatorom kwaterunkowym z budynku prywatnego z orzeczoną groźbą zawalenia w najlepszym przypadku jest kwestią kilku miesięcy. W związku z tym zdarzające się w praktyce orzeczenia Organu Nadzoru Budowlanego nakazujące opróżnienie zamieszkanego budynku w terminie natychmiastowym obrażają logikę, a nawet zapis pkt 2 art. 68, który zobowiązuje Organ Nadzoru Budowlanego do przesłania decyzji podmiotowi: „obowiązanemu do zapewnienia lokali zamiennych na podstawie odrębnych przepisów”. Oznacza to, że ustawodawca wiedział i respektował te odrębne przepisy, co jednak nie zapobiegło błędnym interpretacjom terenowych Organów Nadzoru Budowlanego, utożsamiających słowo „określony” ze słowem „natychmiastowy”.
170.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 83 ust. 1 Zmiana poprzez nadanie mu następującej treści: „Do właściwości powiatowego inspektora nadzoru budowlanego, jako organu pierwszej instancji, należą zadania i kompetencje, o których mowa w art. 37 ust. 2 i 3, art. 40 ust. 2, art. 41 ust. 4, art. 48-51, art. 54, art. 55, art. 57 ust. 4, 7 i 8, art. 59, art. 59a, art. 59c ust. 1, art. 59d ust. 1, art. 59g ust. 1, art. 62 ust. 1 pkt 3 i ust. 3, art. 65, art. 66, art. 67 ust. 1 i 3, art. 68, art. 69, art. 70 ust. 2, art. 71a, art. 74, art. 75 ust. 1 pkt 3 lit. a, art. 76, art. 78 oraz art. 97 ust. 1”.	Konieczność zmiany art. 83 ust. 1 wynika z proponowanej zmiany art. 37 ustawy Prawo budowlane
171.	Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane	Art. 91a Nowe brzmienie: „Kto nie spełnia określonego w art. 61 obowiązku utrzymania obiektu budowlanego w należyтым stanie technicznym i estetycznym, użytkuje obiekt w sposób niezgodny z przepisami	Straż miejska nie ma kompetencji w zakresie sankcjonowania ustawy.

		<p>lub nie zapewnia bezpieczeństwa użytkowania obiektu budowlanego, podlega grzywnie nie mniejszej niż 100 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku”.</p> <p>Dodanie przepisów sankcjonujących w zakresie przestrzegania ww. przepisu.</p>	
172.	Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami	<p>Doprecyzowanie art. 16 ust. 1a</p> <p>W art. 16 ust. 1a, który stanowi, iż „Rada gminy ogłasza w prasie miejscowej oraz przez obwieszczenie, a także w sposób zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości, o podjęciu prac nad utworzeniem parku kulturowego, określając formę, miejsce i termin składania wniosków dotyczących projektu uchwały o utworzeniu parku kulturowego, nie krótszy jednak niż 21 dni od dnia ogłoszenia”, proponuje się dodanie zdania drugiego w następującym brzmieniu: „W przypadku podjęcia prac nad zmianą uchwały o utworzeniu parku kulturowego czynności, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, nie ponawia się”.</p>	<p>Proponowany zapis jest niezasadny. Obowiązująca od 11 września 2015 r. ustawa o zmianie niektórych ustaw w związku ze wzmocnieniem narzędzi ochrony krajobrazu (Dz. U. z 2015 r. poz. 774) wprowadziła zapis umożliwiający współuczestniczenie mieszkańców gminy w kształtowaniu projektu uchwały o utworzeniu parku kulturowego, a zatem zmiany w tej uchwale winny być procedowane w tej samej formie.</p>
173.	Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami	<p>Art. 17 ust. 1</p> <p>W art. 17 ust. 1, który stanowi, iż: „Na terenie parku kulturowego lub jego części mogą być ustanowione zakazy i ograniczenia dotyczące:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzenia robót budowlanych oraz działalności przemysłowej, rolniczej, hodowlanej, handlowej lub usługowej; 2) zmiany sposobu korzystania z zabytków nieruchomych; 3) umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków niezwiązanych z ochroną parku kulturowego, z wyjątkiem znaków drogowych i znaków związanych z ochroną porządku i bezpieczeństwa publicznego, z zastrzeżeniem art. 12 ust. 1; 3a) zasad i warunków sytuowania obiektów małej architektury; 4) składowania lub magazynowania odpadów”, proponuje się dodanie punktu 5. w następującym brzmieniu: „5) ruchu pojazdów po drogach publicznych”. 	<p>W związku ze stale rosnącym natężeniem ruchu pojazdów po drogach publicznych znajdujących się w obrębie Parku Kulturowego Stare Miasto – ścisłego centrum Krakowa, istnieje konieczność ograniczenia ilości poruszających się po nim pojazdów odbywał się w sposób kontrolowany. Nadmierny utrudnia możliwość zwiedzania oraz właściwą ekspozycję zabytków. Niezwykle istotna jest również kwestia zapewnienia odpowiedniego bezpieczeństwa pieszych, mając na uwadze, że ilość gości odwiedzających centrum Krakowa ciągle wzrasta (ponad 10 mln turystów w ciągu roku).</p> <p>Nieuprawniona wydaje się być próba regulowania ruchu pojazdów po drogach publicznych w drodze uchwały rady gminy, skoro ustawa Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137) w art. 10 ust. 2 pkt 6 stanowi, iż to: „Prezydent miasta zarządza ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych”, a zatem nie wyłącza spod jurysdykcji organu wykonawczego gminy obszaru parku kulturowego.</p>

174.	Ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami	<p>„Art. 118. 1. Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru: urządzenie techniczne, tablicę reklamową lub urządzenie reklamowe w rozumieniu art. 2 pkt 16b i 16c ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny.</p> <p>Art. 118a. 1. Kto bez pozwolenia umieszcza na zabytku wpisanym do rejestru elementy wizualne, np. obrazy, podpisy, rysunki lub napisy podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.</p> <p>2. Podżeganie i pomocnictwo są karalne.</p> <p>3. W razie popełnienia przestępstwa określonego w § 1 sąd orzeka przepadek przedmiotów służących lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, choćby nie stanowiły własności sprawcy.</p> <p>§ 4. W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2 sąd orzeka nawiązkę w wysokości do 20 000 złotych. (...)</p> <p>Art. 120. Orzekanie w sprawach określonych w art. 110–118 i 119 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.</p> <p>Art. 121. Orzekanie w sprawach określonych w art. 118a następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego”.</p>	<p>1) Przepisy karne ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2014 r. poz. 1446 ze zm.) nie mogą rozszerzać katalogu działań wyliczonych w art. 36 ust. 1 w sposób taksatywny, wymagających uzyskania pozwolenia konserwatorskiego, czyli decyzji administracyjnej.</p> <p>2) Art. 118 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ustawy stanowi wykroczenie, proponowany zapis opisywałby przestępstwo, co zakłóca systematykę jej rozdziału 11.</p> <p>3) Przepisy ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami nie zawierają paragrafów. Ustawa dzieli się na artykuły, ustępy, punkty i podpunkty.</p>
175.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 4 pkt 3a Art. 95 pkt 7 Doprecyzowanie definicji pojęcia „działka budowlana”.</p>	<p>Podział nieruchomości na podstawie art. 95 pkt 7 ustawy o gospodarce nieruchomościami winien nastąpić w taki sposób, aby wyłoniona w wyniku tego podziału działka budowlana spełniała podstawowe wymogi określone w przepisach określających warunki techniczno-budowlane, które powinny spełniać budynki i ich usytuowanie, w szczególności w zakresie usytuowania budynku na działce budowlanej.</p>
176.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 6	<p>Proponuje się uzupełnienie listy inwestycji celu publicznego o ogólnodostępny park miejski oraz zalesienia. W przypadku zalesień należałoby doprecyzować kryteria, w których przypadkach zalesienie jest inwestycją celu publicznego. Inwestycje te, niezwykle istotne ze względu na swoje znaczenie dla środowiska i ogółu mieszkańców danego terenu, obecnie napotykają znaczne trudności w procedowaniu ze względu na np. wieloletni proces ustalania stron postępowania itp.</p>

177.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 9 Proponuje się wykreślenie „art. 132 ust. 1a”.	<p>Obecnie przepisy zobowiązują podmiot publicznoprawny (Skarb Państwa bądź jednostkę samorządu terytorialnego) do wypłaty odszkodowania w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o odszkodowaniu stanie się ostateczna, bez względu na to, czy prowadzone jest postępowanie przed sądem administracyjnym.</p> <p>Zmiana dot. wykreślenia „art. 132 ust. 1a” z treści art. 9 ustawy o gospodarce nieruchomościami (dalej: ung), co spowoduje objęcie dyspozycją art. 9 ustawy (wstrzymanie wykonania w związku z wniesieniem skargi do WSA) również decyzji wydawanych na podstawie art. 132 ust. 1a ugn – to jest decyzji o ustaleniu i wypłacie odszkodowania za wyłączone (przejęte z mocy prawa) nieruchomości w przypadku wydania odrębnej decyzji o odszkodowaniu (art. 129 ust. 5 ugn).</p> <p>Aktualnie decyzje działu III ugn objęte ogólnymi zasadami dot. wstrzymania wykonania (art. 61 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi [dalej: ppsa]), a zatem wyłączone z zakresu przedmiotowego art. 9 ugn dotyczą:</p> <ul style="list-style-type: none"> – art. 97 ust. 3 pkt 1 ugn – zatwierdzenie podziału nieruchomości z urzędu na cele publiczne, – art. 122 ugn i art. 124 ust. 1a ugn – zezwolenie na niezwłoczne zajęcie nieruchomości z rygorem natychmiastowej wykonalności, – art. 124b ust. 1 ugn – udostępnienie nieruchomości w celu wykonania czynności związanych z konserwacją ciągów itd., – art. 126 ugn – zezwolenie na czasowe zajęcie nieruchomości, – art. 132 ust. 1a ugn – zapłata odszkodowania za wyłączenie nieruchomości ustalonego odrębną decyzją (art. 129 ust. 5 ugn). <p>W obecnym stanie prawnym, zwłaszcza w związku z niejednorodną linią orzecznictwa sądowo-administracyjnego co do stosowania art. 129 ust. 5 ugn w sprawach o odszkodowanie za nieruchomości wyłączone w latach ubiegłych, dokonanych przed dniem wejścia w życie ugn, tj. przed 1 stycznia 1998 r., zasadne jest, aby wyjątkiem od zasad ogólnych kpa i ppsa w zakresie wstrzymania</p>
------	---	---	--

			<p>wykonania decyzji objęta była ww. decyzja wydana na podstawie art. 132 ust. 1a ugn i wypłata odszkodowania ustalonego ostateczną decyzją mogła być wstrzymana do czasu zbadania legalności orzeczenia o ustaleniu odszkodowania przez sąd administracyjny.</p> <p>Propozycja objęcia decyzji wydawanych na podstawie art. 132 ust. 1a ugn <i>lex specialis</i> art. 9 ugn podyktowana jest ochroną interesu majątkowego Skarbu Państwa bądź jednostki samorządu terytorialnego – podmiotów zobowiązanych do zapłaty odszkodowania.</p> <p>W związku z tym uzasadnione jest, aby wstrzymanie wykonania decyzji w sposób przewidziany w art. 9 ugn dotyczyło także decyzji wydanych w oparciu o art. 132 ust. 1a ugn.</p>
178.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 37 ust. 2</p> <p>Proponuje się dodanie w art. 37 ust. 2 punktu 17 w brzmieniu:</p> <p>„2. Nieruchomość jest zbywana w drodze bezprzetargowej, jeżeli:</p> <p>(...)</p> <p>17) jest zbywana jako realizacja roszczenia przysługującego właścicielowi gruntu, na którym wzniesiono budynek lub inne urządzenie o wartości przenoszącej znacznie wartość zajętej na ten cel działki”.</p>	<p>Ujęcie możliwości zbycia zabudowanej nieruchomości komunalnej w drodze bezprzetargowej w trybie wynikającym z przepisów Kodeksu cywilnego (art. 231 § 2) jest uzasadnione z racjonalnego i ekonomicznego punktu widzenia. Z wnioskami o regulację stanów prawnych nieruchomości komunalnych zabudowanych np. domami mieszkalnymi wzniesionymi nawet w latach 20. ubiegłego wieku występują ich posiadacze, którzy najczęściej nie legitymują się dokumentami potwierdzającymi wzniesienie budynków w oparciu o pozwolenie na budowę.</p> <p>W chwili obecnej ustawa o gospodarce nieruchomościami nie daje możliwości regulacji tego typu stanów faktycznych. Natomiast zbycie w oparciu o cytowany przepis Kodeksu cywilnego może nastąpić tylko w drodze postępowania prowadzonego przed sądem powszechnym. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem i poglądem doktryny wyjątki od zasady przetargowego zbywania nieruchomości skarbowych i komunalnych ze względu na swój szczególny charakter zostały wyczerpująco wymienione w art. 37 ust. 2 i 3 ustawy.</p> <p>Celowe zatem wydaje się ograniczenie konieczności ponoszenia przez gminy oraz Skarb Państwa kosztów postępowania sądowego i umożliwienie zbywania nieruchomości stanowiących ich własność w oparciu o proponowany przepis w postępowaniach prowadzonych przed urzędem.</p>

179.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 68 ust. 2, 2a i 2b	Aktualne przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami pozwalają omijać nabywcom lokali miejskich (nabycie z uzyskaniem bonifikaty) przepisy ustawy. W konsekwencji lokal, który nabyli od gminy (np. jako spadkobierca nabywcy) z dużą bonifikatą, sprzedają za cenę wartości rynkowej. Przepisy powinny być bardziej restrykcyjne.
180.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 71 ust. 4 Dodanie po pierwszym zdaniu: „Zobowiązany do zapłaty opłaty rocznej jest podmiot, któremu przysługuje przymiot wieczystego użytkownika w dniu 1 stycznia danego roku”.	Obecna treść ustawy, w związku z jej nowelizacją poprzez dodanie art. 71 ust. 6 ustawą z dnia 24 sierpnia 2007 r. (Dz. U. Nr 173, poz. 1218), prowadzi do braku logicznej spójności przepisów i przyjęcia w praktyce orzeczniczej możliwości proporcjonalnego podziału opłaty rocznej między zbywcę a nabywcę w przypadku zbycia prawa użytkowania wieczystego, stosownie do faktycznego okresu korzystania z nieruchomości w danym roku. Dodanie proponowanego zapisu usunie wątpliwości w zakresie niepodzielnego charakteru opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego.
181.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Wyraźne doprecyzowanie przepisów art. 78 ust. 2 i 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami w związku z art. 80 ust. 2 ugn (w zw. z art. 70 kpc i 67 § 2 kpc, art. 12 ugn i art. 11 ust. 1 ugn)	Brak spójności pomiędzy art. 78 ust. 3 ugn w zw. z art. 80 ust. 2 ugn a procedurą cywilną w kontekście prawidłowego wskazania „strony pozwanej” we wniosku do SKO o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego jest niezasadna. Wniosek do SKO zastępuje pozew do sądu powszechnego w sprawie o ustalenie.
182.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Doprecyzowanie art. 80	Brak w aktualnym przepisie wyraźnej regulacji prawnej, kogo w postępowaniu przed sądem obciąża ciężar dowodu, że istnieją przesłanki do aktualizacji opłaty.
183.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 94 ust. 1 Dodanie do słownika pojęcia „przepisy odrębne” – przepisy, które mogą mieć zastosowanie w sprawach podziału nieruchomości albo precyzyjniej: tylko te przepisy, których możliwość zastosowania istnieje wobec nieruchomości, która ma być podzielona, czyli w szczególności te określające przeznaczenie terenu oraz sposób korzystania z nieruchomości, w tym przepisy rangi ustawowej, akty wykonawcze, przepisy lokalne (w szczególności ustawa o gospodarce nieruchomościami, prawo budowlane).	Pojęcie „przepisy odrębne” użyte w ustawie o gospodarce nieruchomościami nie oznacza konkretnego, normatywnie określonego katalogu. Zakres prawny tego pojęcia należy wyznaczyć, mając na uwadze skutki prawne decyzji o podziale nieruchomości (a więc akty prawodawcze powszechnie obowiązujące normujące gospodarowanie terenami, czyli w szczególności te określające przeznaczenie terenu oraz sposób korzystania z nieruchomości). Dodatkowo należy podkreślić, że przy ustalaniu, czy dany przepis prawa może być uznany za przepis odrębny mający zastosowanie do postępowania w przedmiocie podziału nieruchomości, rozbieżne są również stanowiska sądów administracyjnych.

184.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 94 ust. 2 Zmiana obligatoryjnego zawieszenia postępowania w sprawie podziału nieruchomości na fakultatywne	W większości przypadków zawieszenie wydłuża tylko okres postępowania o podział nieruchomości. Procedura sporządzania planu trwa znacznie dłużej niż 1 rok.
185.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Potrzebne jest wprowadzenie zmian ustawowych umożliwiających regulację nieprawidłowości natury geodezyjno-prawnej uniemożliwiającej sprzedaż lokali.</p> <p>Dodanie do art. 95 ustawy o gospodarce nieruchomościami pkt 3a: „Niezależnie od ustaleń planu miejscowego, a w przypadku braku planu niezależnie od decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, podział nieruchomości może nastąpić w celu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zniesienia współwłasności nieruchomości zabudowanej co najmniej dwoma budynkami wzniesionymi na podstawie pozwolenia na budowę, jeżeli podział ma polegać na wydzieleniu dla poszczególnych współwłaścicieli, wskazanych we wspólnym wniosku, budynków wraz z działkami gruntu niezbędnymi do prawidłowego korzystania z tych budynków; 2) wydzielenia działki budowlanej, jeżeli budynek został wzniesiony na tej działce przez samoistnego posiadacza w dobrej wierze; 3) wydzielenia części nieruchomości, której własność lub użytkowanie wieczyste zostały nabyte z mocy prawa; <p>3a) wydzielenia części nieruchomości celem uregulowania stanu geodezyjno-prawnego nieruchomości przyległej, zabudowanej budynkiem wielomieszkaniowym, w którym ustanowiono odrębną własność lokali;</p> <ol style="list-style-type: none"> 4) realizacji roszczeń do części nieruchomości, wynikających z przepisów niniejszej ustawy lub z odrębnych ustaw; 5) realizacji przepisów dotyczących przekształceń własnościowych albo likwidacji przedsiębiorstw państwowych lub samorządowych; 6) wydzielenia części nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi publicznej; 6a) wydzielenia części nieruchomości objętej decyzją o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej; 	<p>Art. 97 ustawy o gospodarce nieruchomościami zakłada w ust. 1, iż podział dokonuje się na wniosek i koszt osoby, która ma w tym interes prawny. Istotnym ograniczeniem powyższego uprawnienia, z którym mogą wystąpić osoby mające interes prawny w podziale nieruchomości (jeden ze współwłaścicieli, osoba starająca się o zwrot nieruchomości, osoby posiadające roszczenie o prawo własności części nieruchomości), jest ust. 2, który stanowi, iż w przypadku nieruchomości stanowiącej przedmiot współwłasności bądź współużytkowania wieczystego wniosek o podział mogą złożyć jedynie wszyscy współwłaściciele albo współużytkownicy wieczystości. Odwołanie się do treści art. 199 Kodeksu cywilnego wskazuje, iż ustawodawca uznał, że sam wniosek o podział jest czynnością prawną przekraczającą zakres zwykłego zarządu. Ograniczenie takie w znacznym stopniu utrudnia w przypadkach konieczności dokonania korekt w granicach działek w celu ich „dopasowania” do granic budynków możliwość dokonania takiego podziału z uwagi na fakt, iż konieczne jest uzyskanie zgody wszystkich właścicieli dotychczas wyodrębnionych lokali, co w praktyce uniemożliwia dokonanie podziału, a w świetle ust. 4 omawiany przypadek nie może być uregulowany decyzją o podziale wydaną z urzędu.</p> <p>W świetle powyższego zasadnym byłoby dodanie w treści art. 95 stosownego przepisu (pkt 3a) odnośnie możliwości wydzielania części nieruchomości koniecznej dla dokonania regulacji bez względu na ustalenia planu lub przepisów odrębnych, przez co przy obecnym brzmieniu ust. 4 art. 97 ustawy o gospodarce nieruchomościami wójt, burmistrz albo prezydent otrzymałby kompetencje do dokonywania z urzędu podziału nieruchomości.</p> <p>Sam podział nieruchomości w żaden sposób nie ogranicza ani prawa własności, ani użytkowania wieczystego, bowiem utrzymują się one i tak na wszystkich nieruchomościach powstałych w wyniku podziału.</p>

		<p>6b) wydzielenia części nieruchomości objętej decyzją o zezwoleniu na realizację inwestycji w zakresie lotniska użytku publicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie lotnisk użytku publicznego;</p> <p>6c) wydzielenia części nieruchomości objętej decyzją o pozwoleniu na realizację inwestycji w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych;</p> <p>7) wydzielenia działki budowlanej niezbędnej do korzystania z budynku mieszkalnego;</p> <p>8) wydzielenia działek gruntu na terenach zamkniętych”.</p> <p>W art. 97 ust. 4 po cyfrze „3” proponuje się dodanie: „3a”: „w przypadkach, o których mowa w art. 95 pkt 3, 3a–5, podziału nieruchomości można dokonać z urzędu albo na wniosek odpowiednio starosty, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, albo zarządu powiatu lub zarządu województwa”.</p>	
186.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 129</p> <p>Proponuje się dodanie w art. 129 ust. 6: „6. Odszkodowanie, o którym mowa w ustępie 5 pkt 3, będzie ustalane na wniosek właściciela nieruchomości złożony w terminie 3 lat od wejścia w życie niniejszej ustawy. Po upływie tego terminu roszczenie wygasa. Roszczenie za szkody określone w przypadkach, o których mowa w art. 124–126 przedawnia się z upływem 3 lat od dnia powstania szkody”.</p>	<p>Brak terminu ograniczającego możliwość żądania ustalenia odszkodowania powoduje w praktyce konieczność prowadzenia postępowania w sprawach, w których wyłączenia dokonano w odległym czasie (np. 60 lat temu). Dlatego uzasadnione jest wprowadzenie przepisu wprowadzającego przedawnienie roszczenia o ustalenie odszkodowania za nieruchomości wyłączone.</p> <p>Przepis art. 129 ust. 5 pkt 3 ustawy stanowi, iż starosta wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej wydaje odrębną decyzję o odszkodowaniu m.in. w przypadku, gdy nastąpiło pozbawienie praw do nieruchomości bez ustalenia odszkodowania, a obowiązujące przepisy przewidują jego ustalenie.</p> <p>Zgodnie z powstałą linią orzecniczą przepis art. 129 ust. 5 ustawy ma zastosowanie także do stanów faktycznych powstałych przed jej wejściem w życie, czyli do wszystkich stanów faktycznych polegających na odjęciu, przejęciu lub ograniczeniu prawa własności bez ustalenia należnego odszkodowania.</p>

			<p>Obecnie wydawane są decyzje administracyjne dotyczące ustalenia odszkodowania za nieruchomości wywłaszczone w latach 50. czy 60 ubiegłego wieku. Przepis ten stanowi podstawę prawną do wydania odrębnej decyzji o odszkodowaniu z tytułu wywłaszczenia nieruchomości w sytuacjach przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. W konsekwencji ze względu na znaczny upływ czasu bardzo trudne jest ustalenie przebiegu postępowań wywłaszczeniowo-odszkodowawczych z lat ubiegłych. Dodatkowo ze względu na przemiany ustrojowe trudno obecne standardy odnosić do lat ubiegłych.</p> <p>Obecnie ze względu na niekompletną dokumentację archiwalną nie jest możliwe zgromadzenie przez organ prowadzący postępowanie pełnej dokumentacji, co skutkuje ubogim materiałem dowodowym będącym podstawą do wydania decyzji odszkodowawczej często na bardzo wysokie kwoty. Należy pamiętać, iż akta wywłaszczeniowe przechowuje się przez okres 50 lat.</p> <p>Ograniczenie czasowe do wystąpienia z wnioskiem o ustalenie odszkodowania w tych przypadkach pozwoli zakończyć definitywnie sprawę odszkodowań za tzw. stare wywłaszczenia. Podobne rozwiązanie zostało już wprowadzone w art. 73 ustawy z dnia 13 października 1988 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133 poz. 872 ze zm.) i jest ono, jak stwierdził Trybunał Konstytucyjny, zgodne z Konstytucją RP. Okres 3-letni wydaje się wystarczający, aby osoby wywłaszczone lub ich spadkobiercy mogli ustalić, czy za wywłaszczone im nieruchomości otrzymali odszkodowanie, oraz złożyć stosowne wnioski.</p>
187.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 132 ust. 5</p> <p>Proponuje się, aby art. 132 ust. 5 ustawy o gospodarce nieruchomościami otrzymał brzmienie: „Do zapłaty odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, za szkody powstałe wskutek zdarzeń, o których mowa w art. 120, do zapłaty ceny nabycia części nieruchomości, o której mowa w art. 113 ust. 3, a także do zapewnienia nieruchomości zamiennej jest zobowiązany, z zastrzeżeniem ust. 6 i 8, starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, jeżeli wywłaszczenie następuje lub</p>	<p>Przepisy ustawy nie określają obecnie wprost podmiotu zobowiązanego do wypłaty odszkodowania za tzw. stare wywłaszczenia.</p> <p>W związku z powyższym zasadne byłoby wprowadzenie przepisu regulującego wprost zobowiązanie Skarbu Państwa do wypłaty odszkodowania za wywłaszczone na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości, niezależnie do tego, czy obecnie stanowią one własność jednostek samorządu terytorialnego.</p>

		<p>nastąpiło na rzecz Skarbu Państwa, albo organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli wywłaszczenie następuje na rzecz tej jednostki”.</p>	<p>Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 132 pkt 5: „Do zapłaty odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości, za szkody powstałe wskutek zdarzeń, o których mowa w art. 120, do zapłaty ceny nabycia części nieruchomości, o której mowa w art. 113 ust. 3, a także do zapewnienia nieruchomości zamienną jest zobowiązany, z zastrzeżeniem ust. 6 i 8, starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, jeżeli wywłaszczenie następuje na rzecz Skarbu Państwa, albo organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli wywłaszczenie następuje na rzecz tej jednostki”.</p> <p>Przedmiotowy przepis nie reguluje sytuacji, w której wywłaszczenie nastąpiło na rzecz Skarbu Państwa, natomiast obecnie wywłaszczona nieruchomość stanowi własność jednostki samorządu terytorialnego.</p> <p>W aktualnym orzecznictwie przeważa pogląd, iż podmiotem zobowiązanym do zapłaty odszkodowania za nieruchomości wywłaszczone na rzecz Skarbu Państwa przed 27 maja 1990 r., które stały się następnie własnością gmin, jest na podstawie przepisu art. 36 ust. 3 pkt 3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych, jest Skarb Państwa, nie zaś jednostki samorządu terytorialnego, które stały się właścicielami takich nieruchomości.</p> <p>Przedmiotowy pogląd nie jest jednak jednolity, bowiem w ostatnim czasie pojawiło się stanowisko, że za wywłaszczone nieruchomości stanowiące obecnie własność gminy odszkodowanie powinna wypłacać gmina, a nie Skarb Państwa. Przykładem powyższego jest orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie II SA/Kr 992/13 z 2013-10-29: „Żaden przepis ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami – dalej u.g.n. – nie reguluje tego zagadnienia. Konieczne jest zatem sięgnięcie do unormowania zawartego w przepisach ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych. W art. 36 ust. 1 w tekście pierwotnym ustawodawca przyjął zasadę sukcesji</p>
--	--	---	--

			<p>ogólnej właściwych gmin za zobowiązania i wierzytelności rad narodowych i terenowych organów administracji państwowej stopnia podstawowego, począwszy od dnia wejścia w życie ustawy o samorządzie terytorialnym. (...)</p> <p>Wobec powyższego, zdaniem Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, podmiotem właściwym do wypłaty odszkodowania w niniejszej sprawie jest Gmina Miejska K. a nie Skarb Państwa – Prezydent Miasta K.”</p> <p>Z związku z powyższym przepis art. 132 pkt 5 powinien zyskać nową treść: „starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, jeżeli wywłaszczenie następuje lub nastąpiło na rzecz Skarbu Państwa, albo organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli wywłaszczenie następuje na rzecz tej jednostki”.</p>
188.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 132</p> <p>Proponuje się dodanie ust. 2a: „Roszczenia o zapłatę odszkodowania ulegają przedawnieniu zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego”.</p>	<p>Przepisy przedmiotowej ustawy nie przewidują przedawnienia roszczenia o wypłatę odszkodowania za wywłączoną nieruchomość.</p> <p>W praktyce ogromnym problemem jest ustalenie, czy odszkodowanie zostało wypłacone na rzecz osób uprawnionych w przeszłości.</p> <p>W obecnym stanie prawnym dokumentację finansową, która mogłaby stanowić dowód wypłaty odszkodowania, jednostki finansowe zobowiązane są przechowywać przez okres 5 lat. Zniszczeniu zgodnie z przepisami o archiwizacji podlegają też dokumenty depozytowe, które mogłyby świadczyć, że kwota odszkodowania została złożona do depozytu sądowego. Nawet jeśli dokumentacja dotycząca wypłaty nie została w całości zniszczona, to jest mocno wybrakowana i zniszczona, co sprawia, że nie może służyć jako dowód w postępowaniu administracyjnym. W związku z powyższym w sprawach dotyczących wypłaty odszkodowania ustalonego w latach ubiegłych (50., 60., 70. ubiegłego wieku) bardzo trudne jest wykazanie, że osobie uprawnionej wypłacono odszkodowanie.</p> <p>Zgodnie ze stanowiskiem wynikającym z doktryny (komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami A. Jaworski wyd. 4 z 2015 r.):</p> <p>„Przedawnienie jest odrębną – od zwłoki i opóźnienia – instytucją prawa cywilnego, dlatego jej stosowanie wobec</p>

			<p>odszkodowania należnego za wywłaszczenie musiałoby wynikać z jednoznacznej treści przepisów GospNierU określających takie przedawnienie albo przepisów KC odsyłających do jego stosowania. Stosowanie przedawnienia wobec odszkodowania za wywłaszczenie nie może być wynikiem zabiegów interpretacyjnych, skoro odszkodowanie to jest konstytucyjnym warunkiem dopuszczalności wywłaszczenia, określonym w art. 21 ust. 2 Konstytucji RP”.</p> <p>Skoro zgodnie z wyłaniającą się linią orzeczniczą przepisy o przedawnieniu roszczeń wynikające z Kodeksu cywilnego nie mają zastosowania do spraw administracyjnych, zasadne byłoby wprowadzenie do przedmiotowej ustawy tożsamego przepisu, który wprost ureguluje termin przedawnienia w dochodzeniu roszczeń wynikających z decyzji odszkodowawczych.</p>
189.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 132 Wykreślenie ust. 3	<p>Zgodnie z art. 132 ust. 3: „Wysokość odszkodowania ustalona w decyzji podlega waloryzacji na dzień jego zapłaty. Waloryzacji dokonuje organ, osoba lub jednostka organizacyjna zobowiązana do zapłaty odszkodowania”.</p> <p>Waloryzację, o której mowa w przepisie art. 132 ust. 3 ustawy o gospodarce nieruchomościami, przeprowadza się na podstawie przepisu art. 5 cyt. ustawy: „Waloryzacji kwot należnych z tytułów określonych w ustawie dokonuje się przy zastosowaniu wskaźników zmian cen nieruchomości dla nieruchomości sklasyfikowanych w rejestrze cen i wartości nieruchomości, z uwzględnieniem danych wynikających z ewidencji gruntów i budynków.</p> <p>Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza, w formie obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej »Monitor Polski«, wskaźniki zmian cen nieruchomości dla danego rodzaju nieruchomości, nie później niż w terminie 4 miesięcy od zakończenia kwartału, którego te wskaźniki dotyczą, z podziałem na województwa.</p> <p>W przypadku, gdy dla danego kwartału nie ogłoszono wskaźnika zmian cen nieruchomości dla danego rodzaju nieruchomości, waloryzacji kwot należnych z tytułów określonych w ustawie za ten kwartał dokonuje się przy</p>

			<p>zastosowaniu ostatniego ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego wskaźnika zmian cen nieruchomości dla danego rodzaju nieruchomości.</p> <p>W przypadku, gdy dla danego rodzaju nieruchomości nie ogłoszono nigdy wskaźnika zmian cen nieruchomości, waloryzacji kwot należnych z tytułów określonych w ustawie w tym zakresie dokonuje się przy zastosowaniu wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.</p> <p>W przypadku, gdy nieruchomość składa się z co najmniej dwóch części odpowiadających różnym rodzajom nieruchomości, waloryzacji, o której mowa w ust. 1, dokonuje się przy zastosowaniu średniej ważonej wskaźników zmian cen nieruchomości właściwych dla każdej z części tej nieruchomości, przyjmując za wagi powierzchnię poszczególnych części”.</p> <p>Od 14 października 2015 r. zmieniły się zasady waloryzacji odszkodowań oraz opłat wnoszonych na podstawie ustawy o gospodarce nieruchomościami. Obecnie przepis przewiduje, że Prezes GUS raz na cztery miesiące będzie publikował wskaźniki dotyczące nieruchomości sklasyfikowanych w rejestrach cen i wartości nieruchomości. Jednak ze względu na fakt, że wskaźniki nie będą publikowane na bieżąco, doprowadzi to do sporych problemów interpretacyjnych. Waloryzuje się głównie wypłaty odszkodowań za nieruchomości wywłaszczone w latach 60., 70. i 80. ubiegłego wieku. Jednak wskaźników odnośnie lat ubiegłych nie ma i nie będzie.</p> <p>W związku z powyższym naliczenia wynikające z kodeksu cywilnego (odsetki za zwłokę) wystarczająco chroniłyby interesy osoby wywłaszczonej od nieterminowej wypłaty odszkodowania.</p>
190.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 136 ust. 3</p> <p>Proponuje się zmianę treści:</p> <p>„3. Poprzedni właściciele lub ich spadkobiercy, reprezentujący całość masy spadkowej, mogą żądać zwrotu wywłaszczonej nieruchomości lub jej części, jeżeli, stosownie do przepisu art. 137, stała się ona zbędna na cel określony w decyzji</p>	<p>Potrzeba zmiany wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lipca 2015 r. o sygn. SK 26/14. Jak stwierdził w powołanym wyroku Trybunał: „3.3.3.1. Przede wszystkim zastrzeżenie budzi już sposób uregulowania wymogu współdziałania wszystkich byłych współwłaścicieli nieruchomości lub ich spadkobierców</p>

		o wywłaszczeniu. Z wnioskiem o zwrot nieruchomości lub jej części występuje się do starosty wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, który zawiadamia o tym właściwy organ. Warunkiem zwrotu nieruchomości jest zwrot przez poprzedniego właściciela lub jego spadkobiercę odszkodowania lub nieruchomości zamiennej stosownie do art. 140”.	w postępowaniu zwrotowym. Zakaz uwzględnienia wniosku pojedynczego współwłaściciela nieruchomości lub jego spadkobierców nie został sformułowany <i>explicite</i> w ustawie, lecz wynika z interpretacji zaskarżonego przepisu przez organy administracji i sądy administracyjne (a konkretnie wykładni – niezdefiniowanego w ustawie o gospodarce nieruchomościami – pojęcia „części nieruchomości” – por. omówienie orzecznictwa wyżej). Powstaje wobec tego wątpliwość, czy badane istotne ograniczenie praw byłych współwłaścicieli wywłaszczonej nieruchomości jest – jak wymaga tego art. 31 ust. 3 Konstytucji – ustanowione »tylko w ustawie«”. Z powyższego wynika, iż Trybunał nie uważa, że ograniczenie możliwości ubiegania się o zwrot do sytuacji, w której działa razem ogół współuprawnionych, nie jest automatycznie niezgodne z Konstytucją RP, ale wymaga wyraźnego zapisu ustawowego.
191.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 136 Dodanie ustępu 3a: „3a. Wnioskodawcy powinni do wniosku o zwrot dołączyć dokumenty potwierdzające, iż reprezentują pełen krąg uprawnionych do żądania zwrotu wywłaszczonej nieruchomości oraz dokumentację geodezyjną określającą aktualny stan ewidencyjny wywłaszczonej nieruchomości”.	Obecnie cały ciężar gromadzenia dokumentacji w sprawach o zwrot wywłaszczonej nieruchomości spoczywa na organie administracji. Generuje to duże koszty i prowadzi do znacznego przedłużenia postępowań (konieczność wyboru wykonawcy prac wg procedury Prawa zamówień publicznych). Skłania również strony do składania wniosków w sytuacjach ewidentnej bezzasadności żądania. Propozycja zmierza do ograniczenia kosztów ponoszonych przez Skarb Państwa, a jednocześnie działać będzie na korzyść poprzednich właścicieli, których sprawy w przypadku zasadności wniosku będą mogły być szybciej rozpoznane.
192.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 136 Dodanie ustępu 3b: „3b. Osoba uprawniona może wystąpić z wnioskiem o zwrot w okresie 10 lat od dnia, w którym nieruchomość stała się zbędna na cel wywłaszczenia w rozumieniu art. 137 ust. 1. Termin na wystąpienie z wnioskiem nie może upłynąć wcześniej niż w dniu 31 grudnia 2016 r.”	Obecny kształt regulacji w/s zwrotu wywłaszczonych nieruchomości pozwala poprzedniemu właścicielowi nieruchomości starać się o jej zwrot w każdym czasie. Oznacza to, iż nawet w wypadku bardzo odległych w czasie wywłaszczeń z okresu PRL, w razie jeśli cel wywłaszczenia nie został do dziś zrealizowany, wniosek taki może zostać złożony. Ogranicza to możliwość efektywnego gospodarowania nieruchomościami przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. W wielu wypadkach nie jest również możliwe powiadomienie poprzednich właścicieli nieruchomości lub ich

			<p>spadkobierców o możliwości ubiegania się o zwrot (np. brak informacji o spadkobiercach). Proponuje się dodanie przepisu ograniczającego termin ubiegania się o zwrot wywłaszczonej nieruchomości. Dla zabezpieczenia interesów poprzednich właścicieli wprowadzić należy regułę, iż termin wspomniany powyżej nie może upłynąć wcześniej niż przed końcem roku 2016.</p> <p>Podkreślić należy, iż brak jest przesłanek natury konstytucyjnej (art. 21 ust. 2 Konstytucji RP), by prawo do żądania zwrotu nieruchomości mogło mieć charakter bezterminowy.</p>
193.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 137 ust. 1</p> <p>Dodanie po kropce drugiego zdania: „1. Nieruchomość uznaje się za zbędną na cel określony w decyzji o wywłaszczeniu, jeżeli:</p> <p>1) pomimo upływu 7 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, nie rozpoczęto prac związanych z realizacją tego celu albo</p> <p>2) pomimo upływu 10 lat od dnia, w którym decyzja o wywłaszczeniu stała się ostateczna, cel ten nie został zrealizowany.</p> <p>Nie może być uznana za zbędną nieruchomość, na której cel wywłaszczenia został zrealizowany przed dniem złożenia wniosku, pomimo przekroczenia terminów określonych w niniejszym przepisie”.</p>	<p>Aktualnie art. 137 ust. 1 stanowi, iż zwrotowi podlegają nieruchomości, na których nie rozpoczęto realizacji celu wywłaszczenia w ciągu 7 lat i nie zakończono go w ciągu lat 10 od daty wywłaszczenia. Literalne stosowanie tego przepisu prowadzi do zwracania takich nieruchomości, na których cel publiczny (np. budowa szkoły, szpitala) został zrealizowany, ale po upływie wspomnianych wyżej terminów, co wydaje się sprzeczne z intencjami ustawodawcy.</p> <p>Proponowany zapis koresponduje z orzecznictwem sądów administracyjnych w sprawach o zwrot.</p>
194.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	<p>Art. 138 ust. 2</p> <p>Dopisanie słów „lub wyrok kończący postępowania stał się prawomocny”.</p>	<p>Potrzebne jest wprowadzenie zmian, aby prawa takie jak: prawo użytkowania, trwałego zarządu, praw obligacyjnych z umów dzierżawy itp., niezależnie od daty, w której decyzja o zwrocie stała się ostateczna, trwały w dalszym ciągu, jeśli sprawa o zwrot kontynuowana jest w postępowaniu przed WSA i NSA. Art. 138 przesądza los prawa użytkowania, trwałego zarządu, praw obligacyjnych z umów dzierżawy itp. w wypadku, gdy objęta nimi nieruchomość zostaje zwrócona. Moment wygaśnięcia tych praw obecnie uzależniony jest od daty, w której decyzja o zwrocie stała się ostateczna.</p> <p>Wydaje się zasadne, aby prawa te trwały w dalszym ciągu, jeśli sprawa o zwrot w wyniku skargi kontynuowana jest w postępowaniu przed WSA i NSA.</p>

195.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 140 ust. 6 Proponuje się dodanie zdania: „Koszty postępowania o zwrot nieruchomości ponosi odpowiednio Skarb Państwa albo właściwa jednostka samorządu terytorialnego w zależności od tego, któremu z tych podmiotów odszkodowanie jest zwracane, przy czym jednostka samorządu terytorialnego ponosi koszty tylko do wysokości kwoty uzyskanego odszkodowania”.	Uzupełnienie przepisu art. 140 ust. 6 ma na celu uzupełnienie luki prawnej wynikającej z tego, że ustawodawca w pierwotnym brzmieniu przepisu nie przewidział wystąpienia sytuacji, w których wysokość kosztów postępowania przekracza kwotę uzyskanego zwrotu zwaloryzowanego odszkodowania. W praktyce organów administracji zdarzają się tego rodzaju przypadki.
196.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 141 ust. 1 Dodanie zdania 3 na końcu artykułu: „1. Należności, o których mowa w art. 140, mogą być, na wniosek poprzedniego właściciela albo jego spadkobiercy, rozłożone na raty, nie dłużej niż na 10 lat. Warunki rozłożenia na raty określa się w decyzji o zwrocie wywłaszczonej nieruchomości. Wysokość raty nie może być jednak niższa niż 1/10 wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w chwili orzekania o zwrocie”.	Możliwość rozłożenia na raty odszkodowania podlegającego zwrotowi (art. 141 ust. 1) powinna zostać ograniczona poprzez określenie minimalnej wysokości raty. W obecnej sytuacji możliwe jest rozłożenie każdej należności, nawet kilkusetzłotowej na 120 rat, co nie jest uzasadnione interesem wnioskodawcy, a w wielu wypadkach generuje koszty administracyjne wyższe niż łączna wysokość zwracanej kwoty.
197.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 157 Dodanie zapisu, że w przypadku sporządzenia operatu szacunkowego na zlecenie właściwego organu, a następnie przekazaniu sprawy na drogę sądową, ocenie podlega ten operat zgodnie z art. 157 ust. 1, a dopiero w przypadku oceny negatywnej, o której mowa w art. 157 ust. 1a, na zlecenie sądu może być sporządzony nowy operat.	W postępowaniu aktualizacyjnym wysokości opłaty rocznej najpierw sporządzany jest operat szacunkowy na zlecenie właściwego organu, a następnie kolejny w przypadku rozpatrywania sprawy przez sąd.
198.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Proponuje się usunięcie ust. 2 pkt 3 art. 216.	Potrzebne jest ograniczenie możliwości ubiegania się o zwrot na podstawie ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości, ponieważ obecny kształt przepisu pozwala ubiegać się o zwrot nawet osobie, która dobrowolnie zbyła nieruchomość na rzecz Skarbu Państwa po dacie wejścia w życie ww. ustawy. W ten sposób – za sprawą ogólnej reguły, iż zwrotowi podlegają nieruchomości wywłaszczone (art. 136 ust. 3) – możliwość ubiegania się o zwrot zostanie ograniczona tylko do wywłaszczeń na podstawie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości z 29 kwietnia 1985 r., a nie innych formach nabycia, jak umowa sprzedaży. Będzie to przywrócenie regulacji obowiązującej przed wejściem w życie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 141, poz. 1492).

199.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 216 Dodanie ust. 3: „3. Przepisów rozdziału 6 działu III nie stosuje się do nieruchomości wywłaszczonych przed dniem 1 września 1939 r.”	W przypadku odległych czasowo wywłaszczeń ustalenie realizacji celu wywłaszczenia (lub jego braku) jest bardzo trudne, a niejednokrotnie wręcz niemożliwe z uwagi na fakt, iż archiwalne dokumenty wskutek działań wojennych mogły ulec zniszczeniu. Ponadto należy mieć na uwadze, iż w okresie II Rzeczypospolitej wywłaszczenia odbywały się z pełnym poszanowaniem zasad praworządności.
200.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	Art. 229 Zmiana brzmienia dotychczasowego art. 229, a także przenieśnięcia – obecna treść oznaczona zostałaby jako ust. 1, zaś po nim dodany byłby nowy ust. 2: „1. Roszczenie, o którym mowa w art. 136 ust. 3, nie przysługuje, jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego utraciła prawo własności nieruchomości albo ustanowiono na niej prawo użytkowania wieczystego na rzecz osoby trzeciej i prawo to zostało ujawnione w księdze wieczystej. 2. Roszczenie, o którym mowa w art. 136 ust. 3, nie przysługuje, jeśli po dacie wywłaszczenia nieruchomość została zabudowana”.	Aktualny kształt przepisu art. 229 stanowi o wyłączeniu roszczenia o zwrot nieruchomości w przypadku, gdy nieruchomość została sprzedana albo oddana w użytkowanie wieczyste przed wejściem w życie ustawy o gospodarce nieruchomościami, pomijając np. umowy wniesienia aportu, umowy zamiany czy inne umowy, akty i orzeczenia, których skutkiem jest utrata prawa własności przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządową. Tymczasem <i>ratio legis</i> regulacji było od początku wyłączenie roszczeń wynikających z art. 136 i nast. ustawy o gospodarce nieruchomościami, gdy zwrot z uwagi na jego stan prawny nieruchomości nie jest możliwy. Ten sposób rozumienia przepisu dominował zresztą w orzecznictwie NSA w początkowym okresie obowiązywania ustawy. Ponadto w wielu przypadkach nieruchomości po wywłaszczeniu zostały zabudowane budynkami wielolokalowymi i w związku z postępowaniami w sprawie zwrotu zbyć lokali mieszkalnych na rzecz najemców jest wstrzymane do czasu zakończenia postępowań w sprawie zwrotu. Dlatego uzasadniona jest zmiana art. 229 w ten sposób, iż dotychczasowa treść przepisu otrzymuje oznaczenie art. 229 ust. 1, a słowa „nieruchomość została sprzedana” zastąpione zostają zwrotem „Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego utraciła prawo własności nieruchomości”. Ponadto proponuje się dodanie ust. 2 w brzmieniu: „Roszczenie, o którym mowa w art. 136 ust. 3, nie przysługuje, jeśli po dacie wywłaszczenia nieruchomość została zabudowana”.
201.	Ustawa z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach	Art. 25	Przepis dot. magazynowania odpadów winien zostać doprecyzowany poprzez określenie niezbędnych wymagań technicznych i minimalnego wyposażenia dla miejsc przeznaczonych do magazynowania odpadów w zależności

		Art. 41 ust. 6	<p>Należałoby szczegółowo określić sposób obliczania wysokości zabezpieczenia oraz zasady dotyczące jego wykorzystania;</p> <ul style="list-style-type: none"> • możliwość uzyskania zezwolenia po otrzymaniu uzgodnień wymaganych przepisami ustawy Prawo budowlane, tj. pozwolenia na użytkowanie lub zgody na zmianę sposobu użytkowania obiektu, w którym będą magazynowane odpady określone we wniosku, lub w przypadku, jeśli nie są one wymagane – pozwolenia na budowę, dokumentu potwierdzającego przyjęcie zgłoszenia robót budowlanych dla takiego obiektu. W przypadku zbierania odpadów w obiekcie budowlanym, który nie posiada dokumentów określających sposób jego przeznaczenia, a wybudowanym przed wejściem w życie ustawy Prawo budowlane (przed 1 stycznia 1995 r.), uzależnia się wydanie zezwolenia na zbieranie od przedstawienia ekspertyzy technicznej dla tego obiektu, przygotowanej przez osobę z uprawnieniami budowlanymi oraz opinii straży pożarnej, które potwierdzą, że stan techniczny obiektu oraz jego wyposażenie pozwalają na prowadzenie w tym obiekcie zbierania odpadów wskazanych we wniosku. <p>Przepisy w zakresie kompetencji organów powinny zostać doprecyzowane. W przypadku prowadzenia w tym samym miejscu więcej niż jednego przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 41 ust. 3, organem właściwym do wydania zezwolenia winien być jeden i ten sam organ (marszałek województwa), niezależnie od tego, czy wnioskowane będzie wydanie jednej decyzji obejmującej zbieranie i przetwarzanie odpadów, czy też dwóch oddzielnych decyzji na poszczególne zakresy działalności.</p>
202.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko	§ 3 ust. 1	Proponuje się wprowadzenie na listę przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko punktów zbierania i przeladunku odpadów nie tylko w postaci złomu, jak to ma miejsce obecnie.
203.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	Art. 11	Wskazane jest określenie w art. 11 terminu opracowania przez marszałków województw wykazu wszystkich cieków, w stosunku do których sprawują zgodnie z art. 11 prawa

		<p>Art. 29</p>	<p>właścicielskie (w stosunku do pozostałych wód). Na podstawie art. 11 ust. 2 i 3 ustawy zostało wydane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie śródlądowych wód powierzchniowych lub ich części stanowiących własność publiczną. Rozporządzenie to nie wymienia wszystkich cieków naturalnych zlokalizowanych na terenie miasta Krakowa. Powyższa informacja jest niezbędna dla prawidłowego zarządzania i utrzymywania cieków wodnych oraz prowadzenia postępowań administracyjnych.</p> <p>Proponuje się, aby w art. 29 doprecyzowano, w jakim czasie przedawnia się roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom np. w okresie 3-letnim. Artykuł ten w brzmieniu obowiązującej ustawy powoduje, iż właściciele nieruchomości często wykorzystują go jako powód do rozwiązywania konfliktów sąsiedzkich. W momencie kiedy następuje konflikt między sąsiadami, argumentami stają się zmiany stanu wody na gruncie u właściciela nieruchomości, które nastąpiły w odległym czasie, czasami nawet kilkanaście lat temu, i w rzeczywistości nie mają nic wspólnego ze zmianami stanu wody na gruncie. Z uwagi na fakt, iż postępowanie administracyjne prowadzone na podstawie ustawy Prawo wodne nie skutkuje wniesieniem opłat w odróżnieniu od postępowania sądowego, często jest wykorzystywane do rozwiązywania sporów. Postępowania te toczą się przez wiele lat, gdyż każda ze stron używa wszelkich możliwych sposobów, ażeby udowodnić swoje racje. Powodują one także niepotrzebne wydatkowanie środków gminnych na różnego rodzaju ekspertyzy.</p> <p>Doprecyzowanie czasu przedawnienia roszczenia spowoduje w większości przypadków wyeliminowanie powyższego proceduru. Wspomnieć należy również, że w ustawie Prawo wodne z 24 października 1974 r. art. 40 zawierał termin przedawnienia.</p> <p>Alternatywnym rozwiązaniem przedstawionego problemu jest przekazanie spraw do rozstrzygnięcia przez sądy powszechne.</p>
--	--	----------------	---

204.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	Art. 14 ust. 4. Zmiana: wprowadzenie zasady, aby ten sam podmiot odpowiadał za wodę w korycie, międzywale i wały przeciwpowodziowe.	Art. 14 ust. 4 określa podmioty, które mają gospodarować innym mieniem związanym z gospodarką wodną, stanowiącym własność Skarbu Państwa, lecz nie precyzuje, który podmiot jakim mieniem ma gospodarować. Taki ogólny zapis budzi wątpliwości interpretacyjne i rodzi spory kompetencyjne. W Krakowie skutkuje to istnieniem wałów przeciwpowodziowych oraz innych urządzeń wodnych, jak np. port rzeczny Przewóz (Kujawy), które nie są przez żaden podmiot utrzymywane. W konsekwencji zły stan techniczny tych urządzeń zagraża bezpieczeństwu mieszkańców. Postuluje się zatem kontynuację rozpoczętych prac nad zmianą ustawy Prawo wodne (projekt nowej ustawy po uzgodnieniach międzyresortowych ostatnio był w rozpatrzeniu Stałego Komitetu Rady Ministrów) zmierzających do wprowadzenia zasady, aby ten sam podmiot odpowiadał za wodę w korycie, międzywale i wały przeciwpowodziowe. Ponadto uregulowania wymaga kwestia odpowiedzialności za własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego w stosunku do pompowni i innych obiektów odwadniających tereny zawala podczas przejścia fali powodziowej, jak również w odniesieniu do obiektów tworzących porty na rzekach żeglownych (kanały, baseny portowe wraz z wałami okalającymi porty oraz inne urządzenia związane z żeglugą). Prawa właścicielskie w stosunku do tych obiektów sprawować powinni właściciele wód, do których one przylegają. Rozstrzygnięcia wymaga również ustalenie podmiotu odpowiedzialnego za planowanie i realizację nowych obiektów w tym zakresie.
205.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	Art. 88d ust. 2 Dodanie litery f w brzmieniu: „f) przelania się wód przez koronę wału przeciwpowodziowego”.	W art. 88d ust. 2 pkt 3 powinien się znaleźć zapis, że na mapach zagrożenia powodziowego przedstawia się również obszary obejmujące tereny narażone na zalanie w przypadku przelania się wód przez koronę wału przeciwpowodziowego. Obecnie przygotowane mapy zagrożenia powodziowego nie wyznaczają zasięgu wylewu w przypadku, gdy założona woda prawdopodobna nie mieści się w obwałowaniach. Jedynie sygnaturą liniową zaznaczono odcinki wałów, przez które woda się przelewa.

			Oznacza to, że sporządzone mapy są niekompletne, bo faktycznie zagrożony obszar nie jest znany. Ponadto może to prowadzić do formułowania błędnych wniosków, że za wałem znajduje się obszar bezpieczny.
206.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	<p>Art. 88 ust. 1</p> <p>„1. Na obszarach szczególnego zagrożenia powodzią zabrania się wykonywania robót oraz czynności utrudniających ochronę przed powodzią lub zwiększających zagrożenie powodziowe, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wykonywania urządzeń wodnych oraz budowy innych obiektów budowlanych; 2) sadzenia drzew lub krzewów, z wyjątkiem plantacji wiklinowych na potrzeby regulacji wód oraz roślinności stanowiącej element zabudowy biologicznej dolin rzecznych lub służącej do wzmocnienia brzegów, obwałowań lub odsypisk”. <p>Wykreślenie pkt 2 w ust. 7 art. 88</p>	<p>Proponowane zmiany mają na celu umożliwienie usuwania drzew i krzewów z obszarów położonych między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego w związku z zapewnieniem właściwych warunków przepływu wód powodziowych, oraz z wałów przeciwpowodziowych i terenów w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału dla zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych w sposób efektywny.</p>
207.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	<p>Art. 88n</p> <p>Zmiana:</p> <p>„1. W celu zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych zabrania się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) przejeżdżania przez wały oraz wzdłuż korony wałów pojazdami lub konno oraz przepędzania zwierząt, z wyjątkiem miejsc do tego przeznaczonych; 2) uprawy gruntu, sadzenia drzew lub krzewów na wałach oraz w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału po stronie odpowietrznej”. 	<p>Użyte w art. 88n ust. 7 ustawy Prawo wodne sformułowanie dotyczące usunięcia drzew lub krzewów nie precyzuje, na czym ma polegać „usunięcie” drzewa i z jakimi pracami ziemnymi ma być powiązane. Prawidłowe postępowanie w przypadku wycinki drzew i krzewów rosnących na wałach przeciwpowodziowych oraz w pasie 3 m od stopy wału powinno bezwzględnie obejmować usunięcie pozostałości systemu korzeniowego (karczowanie) oraz zabudowę powstałej wyrwy dowiezionym gruntem, połączone z zagęszczeniem gruntu do parametrów takich, jakie są wymagane w przypadku modernizacji wałów przeciwpowodziowych.</p> <p>Należy mieć na uwadze, że właściciele nieruchomości (pod wałami przeciwpowodziowymi oraz w pasie 3 m od stopy wału), często osoby fizyczne, nie mają możliwości finansowych, prawnych oraz technicznych wykonania prac ziemnych w celu prawidłowego odbudowania stopy czy skarpy wału przeciwpowodziowego. Zatem właściwe wydaje się przerzucenie obowiązku usunięcia drzew na administratora wału.</p>

208.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	<p>Wprowadza się art. 88n-1: „Do usuwania drzew i krzewów znajdujących się na nieruchomościach położonych między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego w związku z zapewnieniem właściwych warunków przepływu wód powodziowych, oraz z wałów przeciwpowodziowych i terenów w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału, dla zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych, z wyłączeniem drzew i krzewów usuwanych z nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, nie stosuje się przepisów o ochronie przyrody w zakresie obowiązku uzyskiwania zezwoleń na ich usunięcie oraz opłat z tym związanych”.</p>	<p>Proponowane zmiany mają na celu umożliwienie usuwania drzew i krzewów z obszarów położonych między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego w związku z zapewnieniem właściwych warunków przepływu wód powodziowych, oraz z wałów przeciwpowodziowych i terenów w odległości mniejszej niż 3 m od stopy wału dla zapewnienia szczelności i stabilności wałów przeciwpowodziowych w sposób efektywny.</p>
209.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	<p>Art. 122 ust. 1 pkt 8 dostosować w brzmieniu po uwzględnieniu zmian, które zostały wprowadzone ustawą z dnia 16 grudnia 2015 r. i weszły w życie z dniem 31 grudnia 2015 r.</p>	<p>Zgodnie z art. 122 ust. 1 pkt 8 ustawy Prawo wodne na odwadnianie obiektów budowlanych oraz zakładów górniczych jest wymagane pozwolenie wodnoprawne. W poprzednim brzmieniu artykuł ten regulował również sprawy odwodnienia wykopów budowlanych. Po wprowadzeniu zmiany ustawy Prawo wodne na podstawie art. 123a ust. 1 pkt 6 zgłoszenia właściwemu organowi wymaga obecnie odwadnianie wykopów budowlanych oraz odprowadzanie wód z wykopów budowlanych. Równocześnie art. 123 ust. 7 stanowi, że właściwy organ wnosi sprzeciw, jeżeli wykonanie czynności, robót, urządzeń wodnych lub innych działań, a także korzystanie z wód: zasięg oddziaływania wykracza poza granice nieruchomości, na której będzie realizowane przedsięwzięcie. Natomiast art. 124 pkt 6 stanowi, że pozwolenia wodnoprawnego albo zgłoszenia nie wymaga odwadnianie obiektów lub wykopów budowlanych, a także wykonywanie służących do tego urządzeń wodnych, jeżeli zasięg oddziaływania nie wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem. Po wprowadzeniu ww. zmiany zaistniała sytuacja, w której wymagane jest zgłoszenie odwadniania wykopów budowlanych, jeżeli zasięg oddziaływania wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, do którego</p>

			<p>właściwy organ musi wnieść sprzeciw. Faktycznie nie jest możliwe dokonanie skutecznego zgłoszenia odwadniania wykopów budowlanych.</p> <p>W związku z powyższym nasuwa się pytanie, czy ustawodawca dopuszcza przypadek odwadniania wykopów budowlanych, jeżeli zasięg oddziaływania wykracza poza granice terenu, którego zakład jest właścicielem, a jeżeli tak, to czy taki przypadek wymaga uzyskania pozwolenia wodnoprawnego czy zgłoszenia? Jeżeli wymaga zgłoszenia, to jak skutecznie takie zgłoszenie przyjąć?</p>
210.	Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne	Art. 127 ust. 7 pkt 6 dostosować w brzmieniu po uwzględnieniu zmian, które zostały wprowadzone ustawą z dnia 16 grudnia 2015 r. i weszły w życie z dniem 31 grudnia 2015 r.	<p>Art. 127 ust. 7 pkt 6 otrzymał brzmienie, że stroną postępowania o wydanie pozwolenia wodnoprawnego jest uprawniony do korzystania oraz uprawniony do rybactwa w zasięgu oddziaływania zamierzonego korzystania z wód lub planowanych do wykonania urządzeń wodnych.</p> <p>Art. 127 ust. 7a stanowi, że jeżeli liczba stron postępowania w sprawie o wydanie pozwolenia wodnoprawnego przekracza 20, do stron innych niż m.in. uprawniony do korzystania z wód lub uprawniony do rybactwa stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>W związku z powyższym nasuwa się pytanie jakiego korzystanie z wód miał na myśli ustawodawca. Zgodnie z art. 31 ustawy Prawo wodne korzystanie z wód polega na korzystaniu powszechnym, zwykłym oraz szczególnym. Na podstawie art. 34 ustawy każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania ze śródlądowych powierzchniowych wód publicznych.</p> <p>W ocenie tut. urzędu nie będzie możliwe wydanie decyzji w sprawach dot. śródlądowych powierzchniowych wód publicznych z uwagi na brak możliwości wyznaczenia kręgu stron postępowania, gdyż każdy będzie mógł żądać wznowienia takiego postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 kpa (w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu).</p>
211.	Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 11 maja 2015 r. w sprawie odzysku odpadów poza instalacjami i urządzeniami	Załącznik do rozporządzenia, liczba porządkowa 2 tabeli	„Warunki odzysku” odpadów określone w pozycji 2 tabeli załącznika do rozporządzenia przewidują możliwość wykorzystania niektórych rodzajów odpadów, także ziemi, do utwardzenia powierzchni terenów na podstawie

			<p>zgłoszenia dokonywanego w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane.</p> <p>Przepis rozporządzenia dopuszczający taką możliwość jest niespójny z przepisami ustawy Prawo budowlane, gdyż zgodnie z art. 29 ust. 2 pkt 5 ustawy Prawo budowlane, w brzmieniu obowiązującym od dnia 28 czerwca 2015 r., pozwolenia na budowę nie wymaga wykonanie robót budowlanych polegających na utwardzeniu powierzchni gruntu na działkach budowlanych. Jednocześnie zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy obowiązkowi zgłoszenia właściwemu organowi podlega wykonanie robót budowlanych, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1b, 6, 9 oraz 11–12a, tym samym prace polegające na utwardzaniu powierzchni gruntu na działkach budowlanych nie wymagają dokonania zgłoszenia do organu administracji architektoniczno-budowlanej.</p> <p>W praktyce mają miejsce liczne przypadki wykorzystywania odpadów, w tym mas ziemnych, do podnoszenia poziomu terenu działek (również rolnych przewidzianych jako działki budowlane w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego), nawet do wysokości znacznie przewyższającej 1 m. Działania takie kwalifikowane są przez właścicieli działek jako ich „utwardzenie”. Przepisy ustawy Prawo budowlane ani też żadnej innej ustawy nie określają warunków pozwalających na taką kwalifikację (np. podając maksymalną wysokość warstwy utwardzającej teren) ani też nie regulują konieczności wskazania funkcji utwardzenia terenu.</p> <p>Wskazane jest zatem zweryfikowanie rozporządzenia w sprawie odzysku odpadów poza instalacjami i urządzeniami, tak aby „utwardzanie” terenu odbywało się w granicach określonego reżimu prawnego. W chwili obecnej, zwłaszcza po ww. zmianie przepisów ustawy Prawo budowlane, działania polegające na „utwardzeniu” nie podlegają ograniczeniom normatywnym, skutecznie chroniącym przed nadsypywaniem terenu; tymczasem eskalują one liczne konflikty sąsiedzkie i kierowanie skarg do organów ochrony środowiska, których działania ze względu na brak narzędzi prawnych nie mogą być skuteczne.</p>
--	--	--	--

212.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska	Proponuje się wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach dotyczących ochrony przed hałasem, które zwolnią z obowiązku doprowadzenia do standardów jakości środowiska w przypadku rozbudowy dróg istniejących.	Aktualnie zarządzający drogą, realizując inwestycję drogową polegającą często na nieznacznej rozbudowie drogi (a mającą na celu np. poprawę klimatu akustycznego poprzez polepszenie stanu nawierzchni drogi, stanu torowiska itp.), jest zobowiązany do dotrzymania dopuszczalnych poziomów hałasu określonych w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku (Dz. U. z 2014 r. poz. 112). Z uwagi na to, iż duża część modernizowanych dróg biegnie w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej (centrum miasta), dotrzymanie standardów jakości środowiska jest niemożliwe, co zgodnie z obowiązującymi przepisami skutkuje obowiązkiem wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania lub odmową wydania przez organy ochrony środowiska decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.
213.	Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska	Po art. 96a dodanie art. 96b w brzmieniu: „1. Rada gminy w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko w związku z emisją z transportu może ustanowić, w drodze uchwały będącej aktem prawa miejscowego, strefę ograniczonej lub zakazanej emisji z transportu. 2. Uchwała, o której mowa w ust. 1, określa: 1) granice obszaru objętego strefą ograniczonej lub zakazanej emisji z transportu; 2) wymogi w zakresie emisji zanieczyszczeń zawartych w spalinach w odniesieniu do rodzajów pojazdów dopuszczonych do poruszania się w strefie, o której mowa w ust. 1; 3) sposób organizacji, ograniczenia lub zakazy ruchu pojazdów napędzanych silnikiem spalinowym, niespełniających wymogów, o których mowa w pkt 2; 4) dodatkowe sposoby podania do publicznej wiadomości treści uchwały o ustanowieniu strefy ograniczonej lub zakazanej emisji z transportu. 3. Uchwała, o której mowa w ust. 1, może także określać wyłączenia z ograniczeń lub zakazów dla pojazdów należących do mieszkańców strefy, o której mowa w ust. 1 i pojazdów uprzywilejowanych.	W art. 96b proponuje się wprowadzenie możliwości ustanowienia w drodze uchwały rady gminy strefy ograniczonej emisji komunikacyjnej poprzez zakaz wjazdu do strefy dla pojazdów niespełniających ustalonych norm emisji Euro. Szczegółowe zasady w zakresie oznakowania pojazdów i dystrybucji oznakowań będzie określać rozporządzenie ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Istnieje również potrzeba zmiany rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie znaków i sygnałów drogowych w celu ustalenia znaków określających początek i koniec strefy. Średni wiek samochodów w Polsce wynosi wg różnych szacunków od 14 do 17 lat, co oznacza, że dla wielu z nich emisja spalin jest znacznie wyższa niż standardy Euro 3 (od 2000 r.) lub Euro 4 (od 2005 r.). Tymczasem poziom emisji pyłu z samochodów z silnikiem Diesla spełniającym wymagania normy Euro 4 jest o 64% niższy niż dla normy Euro 1. W przypadku emisji tlenków azotu i węglowodorów ta różnica wynosi 73%. Ponadto spotykana jest praktyka usuwania filtrów cząstek stałych (tzw. DPF-ów), co powoduje, że rzeczywista emisja nawet nowszych pojazdów jest znacznie wyższa niż wynikająca

		<p>4. Pojazdy poruszające się w strefie, o której mowa w ust. 1, powinny mieć przypisane klasy emisji pojazdów odpowiednio do spełnianych przez nie norm w zakresie emisji zanieczyszczeń zawartych w spalinach, ustalane na podstawie badania technicznego przeprowadzonego przez stacje diagnostyczne i powinny być opatrzone odpowiednim oznakowaniem.</p> <p>5. Oznakowanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4, wydaje starosta na wniosek właściciela pojazdu, podmiotu, o którym mowa w art. 73 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, oraz podmiotu, któremu powierzono pojazd w trybie określonym w art. 73 ust. 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska i ministrem właściwym do spraw transportu, z uwzględnieniem celu ustanowienia strefy, o której mowa w ust. 1, określi w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) zasady oznakowania pojazdów, odpowiednio do spełnianych przez nie norm w zakresie emisji zanieczyszczeń zawartych w spalinach;</p> <p>2) wzór wniosku o wydanie oznakowania, o którym mowa w pkt 1;</p> <p>3) wysokość opłat za wydanie oznakowania, o którym mowa w pkt 2, uwzględniającą koszty związane z ich wydaniem oraz dystrybucją”.</p>	<p>z norm emisji spalin Euro. Na potrzebę wprowadzenia do przepisów tego instrumentu prawnego zwróciła także uwagę Najwyższa Izba Kontroli we wnioskach z przeprowadzonej w 2014 r. kontroli „Ochrona powietrza przed zanieczyszczeniami”. Również ostatnie doniesienia medialne wskazują, że posiadanie fabrycznie nowego pojazdu nie daje gwarancji spełnienia wymaganych od producenta europejskich standardów emisji zanieczyszczeń.</p>
214.	Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2014 r. w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów	Proponuje się określenie standardów emisyjnych dla kotłów małej mocy oraz minimalnych wymagań dla paliw sprzedawanych indywidualnym odbiorcom.	Obecnie obowiązujące rozwiązania ustawowe są niewystarczające do prowadzenia działań naprawczych jakości powietrza na skalę wyznaczoną w programach ochrony powietrza. Określenie standardów emisyjnych dla kotłów o małej mocy pozwoli na zwiększenie kontroli nad użytkowaniem tych kotłów.
215.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	<p>Art. 2</p> <p>Po pkt 5 dodanie pkt 6 zawierającego definicję podmiotu odbierającego odpady komunalne utożsamianego jako podmiot, który rzeczywiście świadczy usługi odbioru odpadów komunalnych lub przejawia gotowość prowadzenia takiej działalności poprzez posiadanie wpisu do rejestru działalności regulowanej podmiotów odbierających odpady komunalne od właścicieli nieruchomości.</p>	W celu określenia wszystkich adresatów ww. ustawy, warto doprecyzować w formie definicji ustawowej pojęcia podmiotu odbierającego odpady komunalne. Powyższe uregulowanie pozwoli organom administracji na precyzyjne określenie podmiotów, w stosunku do których wójt, burmistrz lub prezydent miasta może prowadzić postępowania administracyjne o nałożenie kar pieniężnych z tytułu naruszenia przepisów ustawy

216.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 4 Dodanie następujących przepisów: – art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. d) dotyczący estetyki nieruchomości, w tym elewacji budynków, – art. 4 ust. 2 pkt 9 dotyczący wymogów w zakresie prowadzenia działalności reklamowej, mających na celu ochronę przed uciążliwością tego rodzaju usług oraz przed zanieczyszczeniem terenów dostępnych dla publiczności.	Wprowadzenie niniejszych zmian pozwoli gminom na uchwalenie przepisów: – precyzujących kwestie dotyczące estetyki nieruchomości i umożliwi ich egzekucję, co w chwili obecnej jest niemożliwe; – regulujących wymogi w zakresie prowadzenia działalności reklamowej, które pozwolą na wyeliminowanie obecnie występujących uciążliwości i zapobieżenie zanieczyszczeniu szeroko rozumianymi materiałami reklamowymi miejsc dostępnych dla publiczności.
217.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 6j ust. 3b Zmiana: wprowadzenie granicznego terminu, do którego gminy są zobligowane uchwalić opłatę ryczałtową.	W art. 6j ust. 3b, występuje obowiązek ustanowienia opłaty ryczałtowej, o którym mowa w tym przepisie, jednak ustawodawca nie zawarł żadnego terminu w przeciągu którego miałyby zostać wprowadzona opłata ryczałtowa, a także nie zawarł żadnej sankcji za brak terminowego wprowadzenia takiej opłaty.
218.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 9j ust. 2 pkt 2 Uzupełnienie o wskazanie warunków, których wystąpienie równoznaczne jest z „trwałym zaprzestaniem wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej na terenie gminy objętej wpisem”. Proponujemy, aby jedną z przesłanek było złożenie przez podmiot odbierający odpady komunalne dwa razy z rzędu zerowych półrocznych sprawozdań z działalności związanej z odbieraniem odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, o jakich mowa w art. 9n ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.	W niniejszym przepisie jako jedną z przyczyn wykreślenia z rejestru działalności regulowanej podmiotów odbierających odpady komunalne wskazano „trwałe zaprzestanie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej na terenie gminy objętej wpisem”. Powyższy zapis nie precyzuje w sposób dostateczny, jakie warunki muszą zostać spełnione, aby organ administracyjny miał prawo stwierdzić, że wystąpiła podstawa do zastosowania ww. przepisu, a tym samym powoduje, że powyższy przepis jest martwy.
219.	Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	Art. 9e ust. 1 Dodać pkt 3, w którym zezwolono by podmiotom odbierającym odpady komunalne na przekazywanie osobom fizycznym prowadzącym gospodarstwa rolne odebranych odpadów zielonych jako paszy dla zwierząt gospodarczych.	Na takie rozwiązanie zezwala posiadaczom odpadów rozporządzenie ministra środowiska z dnia 21 kwietnia 2016 r. w sprawie listy rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz. U. z 2006 r. Nr 75 poz. 527 z późn. zm.). Jednakże zasada nadrzędności aktów rangi ustawowej nad rozporządzeniami uniemożliwia podmiotom odbierającym odpady komunalne skorzystanie z takiej ewentualności. Powoduje to, że trawa pochodząca z koszenia placów i parków, zamiast zostać wykorzystana w gospodarce rolnej, musi zostać

			zdeponowana w RIPOK – co zwiększa ogólna masę wytworzonych odpadów i generuje ogromne koszty związane z ich zagospodarowaniem.
220.	Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14 sierpnia 2001 r. w sprawie określenia rodzajów siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie Rozporządzenie z dnia 13 kwietnia 2010 r. w sprawie siedlisk przyrodniczych oraz gatunków będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (...)	W rozporządzeniach umieścić zapis, że siedliska te stanowią ostoję gatunków roślin, zwierząt i grzybów podlegających ochronie prawnej i w związku z tym również podlegają ochronie.	Zapis taki byłby logiczną konsekwencją i doprecyzowaniem obowiązujących obecnie przepisów. Zgodnie z zapisami rozporządzeń Ministra Środowiska odpowiednio w sprawie roślin, grzybów i zwierząt podlegających ochronie prawnej ochronie podlegają zarówno siedliska (miejsca występowania chronionych gatunków), jak i ostoje (miejsca sprzyjające ich występowaniu). Zgodnie z wiedzą przyrodniczą, zawartą m.in. w poradniku ochrony siedlisk udostępnionym na stronie Ministerstwa Środowiska, z siedliskami wymienionymi w ww. rozporządzeniach związane są liczne gatunki chronione. Jako miejsce występowania, jak i miejsce umożliwiające występowanie gatunków roślin, zwierząt i grzybów podlegających ochronie prawnej spełniają więc one niewątpliwie kryteria siedliska i ostoi określone w art. 5 pkt 12, pkt 18 ustawy o ochronie przyrody.
221.	Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach	Art. 3	Proponuje się zmianę/poszerzenie definicji lasu. Na terenie dużych miast pojawia się często problem skutecznej ochrony terenów stanowiących las w sensie przyrodniczym (nieobjętych w ewidencji gruntów klasoużytkiem Ls). niespełniających kryteriów aktualnej definicji lasu określonej w ustawie o lasach.
222.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 5 pkt 21	Proponuje się doprecyzowanie definicji terenów zieleni poprzez wprowadzenie zapisów je określających jako tereny stanowiące własność lub współwłasność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego.
223.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 5 pkt 26b Wykreślenie z definicji krzewów słów „nie będącą pnączem”	Wyjaśnienie: obecny zapis skutkuje wyłączeniem z ochrony prawnej wszystkich pnaczy.
224.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83a ust. 7 Wykreślenie ustępu w całości	Przepis ten znacznie wydłuża postępowanie, interesy współwłaścicieli na terenach osiedli mieszkaniowych i wspólnot, których najczęściej on dotyczy, chronione są w art. 83 ust. 4.
225.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83a ust. 4	Przywrócenie poprzedniej zasady przesyłania projektu zezwolenia na usunięcie drzew z terenu pasa drogowego. Obecne rozwiązanie zobowiązujące organ do przesyłania

			do uzgodnienia RDOŚ akt sprawy powoduje, że po upływie 30 dni, tj. okresu, wg którego domniemywa się uzgodnienie decyzji, organ nie dysponuje aktami sprawy umożliwiającymi wydanie decyzji.
226.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83b ust. 1 pkt 9 Usunięcie sformułowania, „jeżeli są planowane”.	Obecne rozwiązanie umożliwi obejście przez inwestorów wykonywania kompensacji przyrodniczej poprzez wskazywanie, że nie planuje na terenie inwestycji żadnych nowych nasadzeń. Brak spójności z art. 75 ustawy Prawo ochrony środowiska.
227.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 1 pkt 3	Zmiana wysokości pomiarów drzew na usunięcie, których nie jest wymagane zezwolenie, na 130 cm od ziemi.
228.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83b ust. 1 pkt 9	Zmiana zapisu dot. kompensacji przyrodniczej w zamian za usunięte krzewy poprzez wprowadzenie zapisu sztuk krzewów zamiast metrów kwadratowych w liczbie nie mniejszej niż ilość metrów kwadratowych usuwanych krzewów.
229.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 1 pkt 14b Zmiana treści	Dot. usuwania złomów i wywrotów – usunięcie sformułowania „po przeprowadzeniu oględzin przez organ właściwy do wydawania zezwolenia” i wprowadzenie zapisu „po przesłaniu do organu właściwego do wydania zezwolenia zdjęć potwierdzających, że drzewa i krzewy stanowią złom lub wywrot”.
230.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 83f ust. 3 Usunięcie w całości	Jeżeli w art. 83f ust. 1 pkt 14b zostanie wykreślony obowiązek przeprowadzania oględzin, to nie ma racji bytu przepis art. 83f ust. 3 określający, jakie informacje ma zawierać protokół z oględzin.
231.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 85 ust. 7	Brak aktualnych rozporządzeń wykonawczych określających stawki na usunięcie drzew i współczynniki różnicujące zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody.
232.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 84 ust. 4, 5, 7, 8	Brak wskazania, który organ jest właściwy do prowadzenia postępowania dotyczącego terenów miast na prawach powiatu w przypadku wydania decyzji zezwalającej na wycinkę drzew i krzewów przed przejściem kompetencji do urzędu marszałkowskiego.
233.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 84 ust. 7	Brak wskazania terminu pobrania opłaty w przypadku niezrealizowania warunku nasadzeń zastępczych. Proponuje się termin zaraz po okresie wskazanym jako termin do wykonania nasadzeń zastępczych.

234.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 89 ust. 6 Wykreślenie słów: „złomu lub wywrotu”	Wycięcie złomu lub wywrotu nie wymaga uzyskania decyzji zezwalającej, dlatego też nie powinno być objęte karą.
235.	Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody	Art. 117 ust. 1 pkt 2	Proponuje się doprecyzowanie zapisów dot. korytarzy migracji np. o wyznaczenie minimalnej szerokości i sposobu zachowania poszczególnego rodzaju korytarzy: wzdłuż cieków wodnych, pasów zadrzewień itp., przy uwzględnieniu wymagań gatunków wykorzystujących korytarze.
236.	Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt	Art. 11a ust. 3 Wnioskuje się o zmianę w zapisie z obecnego „Program, o którym mowa w ust. 1, może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie”, na: „Program, o którym mowa w ust. 1, może obejmować plan znakowania zwierząt w gminie oraz odławianie w celu kastracji, sterylizacji, także poza schroniskiem dla zwierząt, wolno żyjących kotów”.	Stanowisko, że koty wolno żyjące nie są zaliczane do zwierząt bezdomnych w rozumieniu art. 4 ust. 16 ustawy o ochronie zwierząt, a zatem nie trzeba stosować do nich zapisów art. 11 i 11a tej ustawy, prezentuje w tej chwili większość miast polskich, które prowadzą kastrację i sterylizację tych zwierząt poza schroniskami dla bezdomnych zwierząt przy udziale organizacji zajmujących się ochroną zwierząt. Jak jednak wskazuje analiza omawianych przepisów, mogą one budzić poważne wątpliwości interpretacyjne. Stan taki znacznie utrudnia stosowanie ich w praktyce i może być przyczyną kontrowersji co do legalności działania organów gminy. W związku z powyższym konieczna wydaje się interwencja ustawodawcy w celu jednoznacznego ujęcia w przepisach norm prawnych regulujących problematykę kotów wolno żyjących i opieki nad nimi, jaką powinna pełnić gmina, w tym problematykę ich kastracji i sterylizacji poza schroniskami dla bezdomnych zwierząt.
237.	Ustawa z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych	Art. 10a Rozszerzenie poprzez dodanie: „Przepisów rozdziału 2 oraz 3 nie stosuje się do gruntów rolnych położonych w granicach administracyjnych miast”.	Rezygnacja z zezwalania na wyłączenie z produkcji rolnej gruntów na terenie miast ułatwiłaby i przyspieszyła realizację inwestycji zarówno samorządowych, jak i osób fizycznych. Poza tym zmniejszyłyby się koszty inwestycji, gdyż nie byłyby naliczane opłaty z tytułu wyłączeń gruntów z produkcji rolnej. Opłaty, o których mowa, nie zwiększają budżetów gmin, gdyż są uiszczane na rzecz urzędów marszałkowskich. W razie konieczności ochrony w miastach gruntów rolnych można je chronić, wprowadzając odpowiednie zapisy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

			Należy dodać, iż od września 2014 r. przywrócono ochronę gruntów rolnych na terenach miast – zlikwidowaną w 2009 r. Nowelizacja ustawy doprowadziła do spowolnienia realizacji inwestycji, gdyż przed wydaniem pozwolenia na budowę wymagana jest decyzja o wyłączeniu gruntów z produkcji rolnej. Znacznie wzrosły także koszty inwestycji, ponieważ wyłączenie gruntów wysokich klas pod inwestycje niemieszkalne jest dotkliwie finansowo dla inwestorów.
238.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	<p>Art. 2 Dodanie punktu 49b podającego definicję w brzmieniu: „pojazd wolnobieżny pasażerski – pojazd wolnobieżny, przeznaczony do przewozu osób, wykorzystywany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej”.</p> <p>Art. 65 Uzupełnienie treści o ww. rodzaj pojazdu. Artykuł otrzymałby brzmienie: „Zawody sportowe, rajdy, wyścigi, przewóz osób pojazdem wolnobieżnym pasażerskim oraz kolejką turystyczną i inne imprezy, które powodują utrudnienia w ruchu lub wymagają korzystania z drogi w sposób szczególny, mogą się odbywać pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa porządku podczas trwania imprezy oraz uzyskania zezwolenia na jej przeprowadzenie”.</p> <p>Art. 65j Uzupełnienie treści o ww. rodzaj pojazdu. Artykuł otrzymałby brzmienie: „Do przewozu osób pojazdem wolnobieżnym pasażerskim oraz kolejką turystyczną stosuje się przepisy Oddziału 5 z wyłączeniem przepisów art. 65a ust. 2 pkt 2–5, 7–8, ust. 3 pkt 3, 6–11, ust. 4, art. 65b ust. 4 pkt 4 oraz art. 65h”.</p> <p>Art. 66 ust. 5a Uzupełnienie treści o ww. rodzaj pojazdu. Ustęp otrzymałby brzmienie: „Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, warunki techniczne pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego i pojazdów wchodzących w skład kolejki turystycznej oraz zakres ich niezbędnego wyposażenia”.</p>	W związku z brakiem aktów prawnych regulujących kwestię wykorzystywania elektrycznych pojazdów wolnobieżnych (meleksów) do działalności gospodarczej głównie o charakterze usług turystycznych, zachodzi konieczność wprowadzenia ustawowej definicji nowego rodzaju pojazdu. Propozycja ta skutkuje możliwością rejestracji takich pojazdów, a co za tym idzie obowiązkiem przeprowadzania corocznych badań technicznych. Zmiany w powyższym zakresie prowadzą ponadto do określenia szczegółowych wymagań technicznych w stosunku do meleksów, co ma istotne znaczenie w kontekście bezpieczeństwa osób przewożonych takimi pojazdami.

		<p>Art. 73 ust. 1 i 3 Uzupełnienie treści: – ust. 1 o ww. rodzaj pojazdu. Ustęp otrzymałby brzmienie: „Dokumentem stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest dowód rejestracyjny albo pozwolenie czasowe. Przepis ten nie dotyczy pojazdów, o których mowa w ust. 3”.</p> <p>– ust. 3 w następujący sposób: „Pojazd niewymieniony w ust. 1, przyczepa motocyklowa oraz przyczepa specjalna przeznaczona do ciągnięcia przez ciągnik rolniczy lub pojazd wolnobieżny za wyjątkiem pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego jest dopuszczony do ruchu, jeżeli odpowiada warunkom określonym w art. 66”.</p> <p>Art. 81 ust. 1 Uzupełnienie treści o ww. rodzaj pojazdu. Ustęp otrzymałby brzmienie: „Właściciel pojazdu samochodowego, ciągnika rolniczego, pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, pojazdu wolnobieżnego wchodzącego w skład kolejki turystycznej, motoroweru lub przyczepy jest obowiązany przedstawiać go do badania technicznego”.</p>	
239.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	<p>Art. 34 Dodanie pkt 6 o treści: „Kierujący pojazdem zaprzęgowym obowiązany jest podczas prowadzenia pojazdu, posiadać dokument uprawniający do kierowania pojazdem zaprzęgowym”.</p>	<p>Naszym zdaniem z tego obowiązku nie może być zwolniona osoba kierująca pojazdem zaprzęgowym po drogach publicznych oraz drogach wewnętrznych. Szczególnie dotyczy to dorożkarzy jeżdżących w centrach zabytkowych miast z wydzieloną strefą dla pieszych. Dawniej kierujący zaprzęgiem zobowiązani byli do posiadania tzw. karty woźnicy.</p>
240.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	<p>Art. 72 Zmiana polegająca na odstąpieniu od weryfikacji dowodu własności pojazdu sprowadzonego z zagranicy</p>	<p>W obecnym stanie prawnym ocenie organu podlega każdy dowód własności załączony do wniosku o zarejestrowanie pojazdu. W rzeczywistości jednak organ rejestrujący posiada ograniczone możliwości weryfikacji dowodu własności, jeśli zbywcą pojazdu jest osoba (podmiot) posiadająca miejsce zamieszkania (siedzibę) poza granicami kraju. Zmiana winna podlegać na przyjęciu założenia, że posiadacz zagranicznego dowodu rejestracyjnego jest równocześnie uprawnionym do</p>

			zarejestrowania pojazdu (jest właścicielem). Nadto organ mógłby przyjąć od strony stosowne oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej z art. 233 kk.
241.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	Art. 74 Wprowadzenie zmiany polegającej na zniesieniu dwuetapowego procesu rejestracji pojazdu	W obecnym stanie prawnym rejestracja pojazdu odbywa się dwuetapowo. Po złożeniu wniosku o zarejestrowanie pojazdu wydawane jest pozwolenie czasowe, natomiast odebranie dowodu rejestracyjnego wiąże się z koniecznością ponownej wizyty strony w urzędzie. Obecne rozwiązanie nie znajduje uzasadnienia, a to w szczególności w przypadku, gdy organ nie prowadzi żadnych czynności wyjaśniających dotyczących rejestrowanego pojazdu (ok. 95% spraw). Personalizacja dowodu rejestracyjnego powinna odbywać się w siedzibie organu rejestrującego. Wówczas w większości spraw wydanie dowodu rejestracyjnego mogłoby nastąpić natychmiast po złożeniu wniosku o zarejestrowanie pojazdu.
242.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	Art. 78 ust. 4	Rozszerzenie obowiązku wskazania na żądanie uprawnionego organu, komu powierzono pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, także na sprawców innych wykroczeń popełnianych przy użyciu pojazdu, np. art. 144 § 1 czy art. 145 Kodeksu wykroczeń.
243.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach	Art. 80b Wprowadzenie zmiany polegającej na zniesieniu obowiązku gromadzenia w systemie CEP informacji o roku produkcji § 11 załącznika nr 1 rozporządzenia Zniesienie obowiązku wpisywania roku produkcji w dowodzie rejestracyjnym	Większość krajów UE stosuje dowody rejestracyjne bez rubryki określającej rok produkcji. Konieczność wpisania informacji o roku produkcji prowadzi do nadużyć, m.in. poprzez próby wprowadzania organów rejestrujących w błąd. Konieczność ustalania przez organ prawidłowego roku produkcji wydłuża postępowanie administracyjne, zwiększa także ryzyko wydania dowodu z nieprawidłowym parametrem. Proponowane rozwiązanie zmniejszy pole do nadużyć na linii obywatel – urząd.
244.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	Art. 81 ust. 2 Dopisanie badania pojazdów przeprowadzanego w związku z wprowadzeniem strefy ograniczonej lub zakazanej emisji z transportu	W art. 96b ustawy Prawo ochrony środowiska proponuje się wprowadzenie możliwości ustanowienia w drodze uchwały rady gminy strefy ograniczonej emisji komunikacyjnej poprzez zakaz wjazdu do strefy dla pojazdów niespełniających ustalonych norm emisji Euro. Szczegółowe zasady w zakresie oznakowania pojazdów i dystrybucji oznakowań będzie określać rozporządzenie ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Istnieje również

			<p>potrzeba zmiany rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie znaków i sygnałów drogowych w celu ustalenia znaków określających początek i koniec strefy. Średni wiek samochodów w Polsce wynosi wg różnych szacunków od 14 do 17 lat, co oznacza, że dla wielu z nich emisja spalin jest znacznie wyższa niż standardy Euro 3 (od 2000 r.) lub Euro 4 (od 2005 r.). Tymczasem poziom emisji pyłu z samochodów z silnikiem Diesla spełniającym wymagania normy Euro 4 jest o 64% niższy niż dla normy Euro 1. W przypadku emisji tlenków azotu i węglowodorów ta różnica wynosi 73%. Ponadto spotykana jest praktyka usuwania filtrów cząstek stałych (tzw. DPF-ów), co powoduje, że rzeczywista emisja nawet nowszych pojazdów jest znacznie wyższa niż wynikająca z norm emisji spalin Euro. Na potrzebę wprowadzenia do przepisów tego instrumentu prawnego zwróciła także uwagę NIK we wnioskach z przeprowadzonej w 2014 r. kontroli „Ochrona powietrza przed zanieczyszczeniami”. Również ostatnie doniesienia medialne wskazują, że posiadanie fabrycznie nowego pojazdu nie daje gwarancji spełnienia wymaganych od producenta europejskich standardów emisji zanieczyszczeń.</p>
245.	<p>Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym</p> <p>Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń</p>	<p>Art. 129b i 129d</p> <p>Art. 91</p>	<p>Analiza zgłoszeń przekazywanych przez mieszkańców do Straży Miejskiej Miasta Krakowa wykazała, że oczekiwania wobec jednostki dotyczą m.in. skutecznego podejmowania interwencji wobec kierujących pojazdami zanieczyszczających lub zaśmiecających drogę. W aktualnym stanie prawnym działania strażników miejskich są ograniczone i polegają na odnotowaniu numeru rejestracyjnego pojazdu, którego kierujący zanieczyścił drogę. Strażnicy nie mają uprawnień do zatrzymania tego kierującego, co uniemożliwia im podjęcie czynności wobec sprawcy czynu na miejscu zdarzenia, tym samym ustalenia danych osobowych sprawcy czynu karalnego. Efektem wskazanych interwencji jest konieczność przeprowadzenia czynności wyjaśniających, które nie dają gwarancji ujawnienia osoby odpowiedzialnej za wykroczenie. Mając powyższe na względzie, zasadne jest umożliwienie zatrzymywania przez funkcjonariuszy straży gminnych (miejskich) kierujących pojazdami, którzy zanieczyszczają drogi, zarówno publiczne, jak i inne.</p>

246.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	Art. 129b	<p>W związku z nasilającymi się w okresie jesienno-zimowym problemami z czystością powietrza zasadne jest wyposażenie funkcjonariuszy straży gminnych (miejskich) w możliwość kontroli jakości spalin emitowanych przez pojazdy poruszające się po drogach publicznych i wewnętrznych.</p> <p>Mając na względzie wyznaczone ustawowo zadanie czuwania nad porządkiem w ruchu drogowym, zasadne wydaje się umożliwienie funkcjonariuszom straży gminnych (miejskich) podczas dokonywania kontroli ruchu drogowego badania w celu ustalenia zawartości w organizmie alkoholu.</p>
247.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym	Art. 129b	<p>Mając na względzie specyfikę miejsc / ograniczenie dostępu zasadne jest wyłączenie z zakresu działania straży gminnych (miejskich) kontroli ruchu drogowego na terenach zamkniętych lub ogrodzonych, na których została wprowadzona organizacja ruchu i stosowane są zasady zgodnie z art. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.</p>
248.	Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym		<p>Proponuje się wprowadzenie przepisów pozwalających na tworzenie stref ograniczonej emisji komunikacyjnej.</p>
249.	Ustawa z dnia 27 lutego 2015 r. o drogach publicznych	<p>Art. 10 ust. 3</p> <p>Proponowany zapis: „Pozbawienie drogi dotychczasowej kategorii jest możliwe jedynie w sytuacji:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wyłączenia drogi z użytkowania, 2) jednoczesnego zaliczenia tej drogi do nowej kategorii, 3) pozbawienia drogi kategorii drogi gminnej i pozostawienia w użytkowaniu jako drogi wewnętrznej stanowiącej własność gminy. <p>Pozbawienie i zaliczenie nie może być dokonane później niż do końca trzeciego kwartału danego roku, z mocą od dnia 1 stycznia roku następnego”.</p>	<p>W świetle zapisów obowiązującej ustawy gmina praktycznie pozbawiona jest możliwości przekwalifikowania drogi publicznej na drogę wewnętrzną.</p> <p>Po wejściu w życie ustawy o drogach publicznych w 1985 r. dokonano kwalifikacji dróg na terenie gminy w oparciu o różne przesłanki. Zmiany w planach zagospodarowania przestrzennego, jak również żywiołowo rozwijające się inwestowanie spowodowały, że niektóre z ciągów zaliczonych w drodze uchwały Rady Miasta Krakowa z racji miejsca w układzie komunikacyjnym nie powinny lub nie muszą mieć kategorii drogi publicznej (nie będą mogły uzyskać parametrów drogi publicznej). Ustawa w aktualnym kształcie praktycznie uniemożliwia zmianę drogi publicznej na drogę wewnętrzną, pozostającą własnością gminną.</p> <p>Wprowadzenie zmian w ustawie ułatwi realizację polityki przestrzennej gminy. Pozwoli ponadto na urealnienie wykazów dróg publicznych i ściślejsze powiązanie kategorii dróg z funkcją pełnioną przez nie w układzie komunikacyjnym oraz parametrami technicznymi.</p>

250.	Ustawa z dnia 27 lutego 2015 r. o drogach publicznych	<p>Art. 13b ust. 4 Proponowany zapis: „4. Rada gminy (rada miasta), ustalając strefę płatnego parkowania:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ustala wysokość opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, z tym że opłata za pierwszą godzinę postoju pojazdu samochodowego nie może przekraczać 3 zł; 2) może wprowadzić opłaty abonamentowe lub zryczałtowane oraz zerową stawkę opłaty dla niektórych użytkowników drogi; 3) określa sposób pobierania opłaty, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1. <p>Art. 13b ust. 5 Skreśla się</p> <p>Proponowana wysokość opłat:</p> <ul style="list-style-type: none"> – za pierwszą godzinę parkowania – 6,00 zł – za drugą godzinę parkowania – 7,00 zł – za trzecią godzinę parkowania – 8,20 zł – za czwartą i kolejne godziny parkowania – po 6,00 zł za każdą 	<p>Jednym z narzędzi realizacji polityki transportowej w centrum miasta jest opłata za parkowanie na drogach publicznych. Ustawa narzuca maksymalną wysokość opłat. Zapis w ustawie wprowadzony został ponad 9 lat temu, w listopadzie 2003 r. Od tego czasu zmieniły się zasadniczo zarówno przychody mieszkańców, jak i koszty eksploatacji pojazdów (w szczególności ceny paliwa). W chwili wprowadzania zmian w ustawie cena paliwa wynosiła ok. 3,3 zł za litr, obecnie ok. 6,0 zł. Wzrosły również średnie dochody mieszkańców. Jednocześnie koszty parkowania na parkingach komercyjnych w rejonie centrum wynoszą obecnie od 5 zł wzwyż. W tej sytuacji zamrożony na poziomie 3,0 zł koszt parkowania stracił funkcję motywującą odnośnie do wyboru środka transportu oraz czasu parkowania w centrum. Osłabiła tym samym możliwość oddziaływania miasta na zachowania użytkowników samochodów i skutecznego realizowania założeń polityki transportowej.</p> <p>Należy rozważyć podniesienie maksymalnej stawki opłaty za pierwszą godzinę parkowania do poziomu co najmniej 6,0–7,0 zł.</p> <p>Zmiana zapisów ustawy pozwoli samorządowi gminy na samodzielne kreowanie polityki transportowej i elastycznego reagowania na zmiany w zachowaniach komunikacyjnych mieszkańców. Opłaty stanowią podstawowy czynnik w kształtowaniu dostępności komunikacją indywidualną do obszarów o deficycie miejsc postojowych. W związku z tym znaczne ograniczenie napływu samochodów do centrum miasta spowodowane wzrostem kosztów parkowania finalnie może spowodować zmniejszenie wpływów do budżetu Gminy Miejskiej Kraków. Jednakże w zamian zaistnieją istotne korzyści społeczno-ekonomiczne, takie jak: ograniczenie ruchu kołowego, zmniejszenie negatywnego wpływu transportu na środowisko, zwiększenie udziału transportu zbiorowego w przewozach w obszarze śródmiejskim, uwolnienie przestrzeni ulicznych dla ruchu pieszego i rowerowego.</p>
------	---	--	--

			<p>Wskazania przy tym wymaga, że obecnie cena 1 litra benzyny kształtuje się na poziomie 4,3–4,7 zł za litr a jeszcze przed kilkoma miesiącami zbliżała się do poziomu 6,0 zł czyli 1,8 razy wyższego niż w roku 2003. Natomiast średnie wynagrodzenie w grudniu 2014 r. osiągnęło poziom 4379 zł, tj. blisko dwukrotnie wyższy niż w roku 2003.</p> <p>W tej sytuacji zamrożony na poziomie 3,0 zł koszt parkowania przestał być czynnikiem wpływającym na wybór środka transportu oraz czas parkowania w centrum. Osłabiła tym samym możliwość oddziaływania władz samorządowych na zachowania użytkowników samochodów i skutecznego realizowania założeń polityki transportowej.</p> <p>Mając powyższe na uwadze, wydaje się, że maksymalne stawki opłaty za pierwszą godzinę parkowania powinny wzrosnąć do poziomu co najmniej 6,0–7,0 zł, co pozwoliłoby zachować relację pomiędzy maksymalną opłatą za parkowanie a średnimi zarobkami na poziomie zbliżonym do roku 2003.</p> <p>Należy jednak zauważyć, że wprowadzenie podwyższonej stawki za 1 godzinę parkowania w niedługim czasie ponownie przestanie oddziaływać na zachowania kierowców, wskutek wzrostu dochodów mieszkańców, podobnie jak miało to miejsce z regulacjami ustawowymi z roku 2003. Dlatego też właściwsze wydaje się wprowadzenie ustawowo możliwości dynamicznego regulowania wysokości maksymalnej stawki opłaty poprzez uzależnienie jej od wysokości np. wspomnianej wyżej średniej płacy krajowej.</p>
251.	Ustawa z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 13f ust. 2 Należy rozważyć podniesienie maksymalnej stawki opłaty do kwoty 150 zł.	Podniesienie opłaty dodatkowej ograniczy ilość pojazdów parkujących na terenie objętym strefą płatnego parkowania bez wniesionej opłaty za postój pojazdu i tym samym umożliwi pełniejszą realizację celów ustanowienia na danym obszarze strefy płatnego parkowania.
252.	Ustawa z 21 marca 1985 r. o drogach publicznych	Art. 40d ust. 1 Zmiana na: „w przypadku nieterminowego uiszczenia opłat, o którym mowa w art. 40 ust. 3, i kar pieniężnych, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2, art. 29 a ust. 1 i 2 i art. 40 ust. 12, pobiera się odsetki ustawowe”.	Obecne brzmienie tego art. budzi wątpliwości, czy opłaty za zajęcie pasa drogowego, kary za zajęcia pasa drogowego bez zezwolenia oraz dodatkowe opłaty za parkowanie w strefie płatnego parkowania bez uiszczenia opłaty są należnościami publicznymi ze względu na naliczanie

			odsetek ustawowych w przypadku nieterminowego uiszczenia tych opłat. Skoro ustawodawca nakazał naliczanie odsetek ustawowych za nieterminowe uiszczenie tych opłat, może to wskazywać, że nie traktuje on tych opłat jako należności wskazanych w art. 60 ustawy z 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.
253.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach	Dyspozycja oznakowywania miejsc postojowych znakami poziomymi i pionowymi	Konieczne jest wprowadzenie odstępstwa od oznakowywania poziomego w zabytkowych rejonach miasta (szczególnie w rejonach wpisanych na listę Światowego Dziedzictwa UNESCO) z uwagi na niszczący wpływ farb na strukturę zabytkowych nawierzchni dróg.
254.	Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe	Art. 8 „Zgoda organu wydającego zezwolenie nie jest wymagana, jeżeli ograniczenie obowiązku przewozu następuje na okres nie dłuższy niż 7 dni”.	Brak ustawowego uregulowania kwestii częstotliwości, w jakich przewoźnik może skorzystać z prawa ograniczenia przewozu, rodzi wątpliwości. Stwarza to trudności przy naliczaniu opłat za korzystanie z przystanków, jak również z uwagi na krótki okres ograniczenia przewozu może być przyczyną dezinformacji pasażerów (brak informacji na tabliczkach informacyjnych na przystankach, za której wywieszenie odpowiedzialny jest przewoźnik).
255.	Rozporządzenie Ministra, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 10 kwietnia 2012 r. w sprawie rozkładów jazdy	§ 3.1 ust. 7 pkt 3 Zmiana	Zapis taki stwarza trudność w numeracji przystanków w mieście, gdzie jest ich co najmniej kilka na danej ulicy (występują skrzyżowania), na której brak jest zachowania ciągłości numeracji posesji. W przypadku pojawienia się na danej trasie nowego przystanku brak jest możliwości nadania numeru z zachowaniem zasady wzrastającej numeracji bez zmiany numeracji pozostałych. Sugestia, aby zastosowano zasadę: nazwa przystanku, numer dwucyfrowy oraz ulica, na której dany przystanek się znajduje.
256.	Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym	Art. 16 ust. 4. Do aktualnego brzmienia: „Za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców, których właścicielem albo zarządzającym jest jednostka samorządu terytorialnego, mogą być pobierane opłaty. Stawka opłaty jest ustalana w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego, z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad”, proponuje się dopisanie:	Sugestia rozszerzenia zapisu związana jest z próbą interpretacji przewoźników prywatnych w zakresie naliczania opłat (wysokości opłaty) za zatrzymywanie się na przystankach komunikacyjnych i dworcach w zależności od pojemności/wielkości pojazdu/liczby przewożonych osób i różnicowania stawki, co z punktu widzenia organizatora nie jest zasadne. Przystanek komunikacyjny lub dworzec traktowane są jako miejsca wymiany pasażerów przysto-

		„odnośnie niefaworyzowania żadnego operatora lub przewoźnika względem pozostałych korzystających z tych samych przystanków komunikacyjnych lub dworców”.	sowanych/przygotowanych do takiej wymiany, co niesie za sobą konieczność poniesienia nakładów finansowych.
257.	Ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym	Art. 23 „1. Organizator publikuje ogłoszenie o zamiarze przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia w trybie, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 1 i 2, lub bezpośredniego zawarcia umowy, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 1–3, w terminie nie krótszym niż: 1) ~~jeden rok~~ [zmienić jeden rok na sześć miesięcy] 2) ~~sześć miesięcy~~ [zmienić sześć miesięcy na trzy miesiące] – w przypadku gdy umowa o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego ma dotyczyć świadczenia tych usług w wymiarze ~~mniejszym niż 50 000 kilometrów rocznie~~ [zmienić na 300 000 kilometrów rocznie]”.	Długie terminy ogłaszania zamiaru przeprowadzenia postępowania o udzieleniu zamówienia w trybie zamówień publicznych lub bezpośredniego zawarcia umowy paraliżują możliwość wprowadzania dynamicznych zmian. Dodatkowo w związku z rozwojem infrastruktury, a co za tym idzie, zmianą wielkości pracy przewozowej, często po tak długim okresie publikacji zapisy zawarte w ogłoszeniu muszą ulegać korektom. Obecnie ze względu na okres wymagany w postępowaniu w zamówieniach publicznych oraz czas potrzebny na zakup taboru przez oferenta oczekiwanie na zawarcie umowy wydłuża się do ok. 2 lat. Limit 50 tys. kilometrów rocznie to praca przewozowa, jaką wykonuje jedna, krótka linia (np. ok. 5 km) o niewielkiej częstotliwości (np. 10 kursów dziennie). W przypadku Krakowa linie o pracy 50 tys. km rocznie stanowią jedynie ok. 5,7% wszystkich linii. Pozostałe linie znacząco przekraczają wyznaczony pułap.
258.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami	Art. 13 ust. 1 pkt 1 lit. b Wykreślenie	Zapis ten powoduje, że osoby będą zmuszone do wymiany prawa jazdy w przypadku zakończenia oraz przedłużenia okresu próbnego. Wydanie nowego prawa jazdy będzie dopiero możliwe po zakończeniu okresu próbnego, czyli kierowca przez ok. 2 tygodnie nie będzie posiadał ważnego dokumentu. Narazi to także strony na niepotrzebne koszty. Informacja o okresie próbnym dla osoby, która po raz pierwszy uzyskała prawo jazdy kategorii B, winna być ujawniona w drodze odpowiedniej adnotacji w dokumencie prawa jazdy. W ten sposób uniknie się opisanych niedogodności.
259.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami	Art. 46 ust. 7 Proponowane brzmienie: „W przypadku skreślenia z ewidencji instruktora lub wykładowcy ze względu, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 pkt 3, ponowny wpis może być dokonany: 1) nie wcześniej niż po upływie 1 roku od dnia, w którym decyzja o skreśleniu stała się ostateczna, oraz	W obecnym stanie prawnym niewywiązanie się instruktora z nałożonego obowiązku, tj. nieprzedstawienie zaświadczenia o warsztatach w wymaganym terminie, obliguje starostę do zastosowania art. 46 ust. 1 pkt 3 nakazującego skreślenie instruktora z ewidencji (w UMK to kilkaset decyzji rocznie). Osoby skreślone po spełnieniu wymagań określonych w art. 33 ust. 1 i art. 46 ust. 7

		2) po odbyciu warsztatów doskonalenia zawodowego, o których mowa w art. 35 ust. 6”.	ustawy o kierujących pojazdami ponownie występują o wpis. Proponowane rozwiązanie: Wprowadzenie sankcji w postaci okresu karencji 1 roku od dnia ostateczności decyzji o skreśleniu z ewidencji przed ponownym wpisem spowoduje zmniejszenie ilości decyzji o skreśleniu, gdyż osoby, które i tak ponownie wystąpią o wpis, nie będą chciały być eliminowane z tego zawodu na tak długi okres czasu.
260.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami	Art. 102 ust. 3 Obecne brzmienie: „Jeżeli sprawa o naruszenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 lub 5, została skierowana do rozpoznania przez sąd lub organ orzekający o sprawie w postępowaniu dyscyplinarnym i nie zakończyła się prawomocnym rozstrzygnięciem w okresie 3 miesięcy od dnia zatrzymania dokumentu, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1d – w okresie 6 miesięcy, podlega on zwrotowi”. Propozycja zmiany: „Starosta nie wydaje decyzji administracyjnej o zatrzymaniu prawa jazdy lub pozwolenia na kierowanie tramwajem, jeżeli sprawa o naruszenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 lub 5, została skierowana do rozpoznania przez sąd lub organ orzekający o sprawie w postępowaniu dyscyplinarnym do czasu otrzymania prawomocnego wyroku sądu lub ostatecznego rozstrzygnięcia w postępowaniu dyscyplinarnym”.	Proponowana zmiana ma na celu wskazanie, że decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy wydaje się tylko w sytuacji niebudzącej wątpliwości, że kierujący pojazdem przekroczył dopuszczalną prędkość o więcej niż 50 km/h na obszarze zabudowanym. Obecne regulacje nie wskazują jednoznacznie, czy w przypadku jeżeli sprawa o ww. naruszenie została skierowana do rozpoznania przez sąd, starosta winien zawiesić postępowanie, czy też bezwzględnie wydać decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy.
261.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 22 lipca 2002 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów	§ 17 ust. 3 Uzupełnienie treści o pojazd wolnobieżny pasażerski. Ustęp otrzymałby brzmienie: „Dla ciągnika rolniczego, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, o którym mowa w art. 2 pkt 49b ustawy, pojazdu wolnobieżnego oraz przyczepy (przyczep) dostosowanej do przewozu osób, wchodzących w skład kolejki turystycznej, o której mowa w art. 2 pkt 49a ustawy, w zależności od miejsca konstrukcyjnie przeznaczonego do umieszczenia tablic, mogą być stosowane, ze względu na wielkość, tablice samochodowe lub motocyklowe”.	W konsekwencji wprowadzenia w ustawie Prawo o ruchu drogowym definicji pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, a co za tym idzie, możliwości jego rejestracji, nastąpiła konieczność zmiany szczegółowych przepisów w zakresie dopuszczania pojazdów do ruchu oraz ich oznaczania.

		Uzupełnienie treści ust. 7 w § 25 o ww. rodzaj pojazdu. Ustęp otrzymałby brzmienie: „W przypadku ciągnika rolniczego, którego konstrukcja ogranicza prędkość jazdy do 25 km/h, pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, o którym mowa w art. 2 pkt 49b ustawy i pojazdu wolnobieżnego, wchodzących w skład kolejki turystycznej, o której mowa w art. 2 pkt 49a ustawy, tablice umieszcza się z przodu i z tyłu albo tylko z tyłu, w zależności od miejsca konstrukcyjnie do tego przeznaczonego. W przypadku przyczepy dostosowanej do przewozu osób wchodzącej w skład kolejki turystycznej tablicę umieszcza się tylko z tyłu”.	
262.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach	W załączniku nr 4 do rozporządzenia „Klasyfikacja pojazdów”, tabela nr 1 „Rodzaje i podrodzaje pojazdów” dodanie następujących pozycji: L.p. 74 – Rodzaj pojazdu: „pojazd wolnobieżny pasażerski” L.p. 74 – Podrodzaj pojazdu: „bez podziału”	W konsekwencji wprowadzenia w ustawie Prawo o ruchu drogowym definicji pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego nastąpiła konieczność rozszerzenia klasyfikacji pojazdów.
263.	Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 2 czerwca 2010 r. w sprawie warunków technicznych pojazdów wchodzących w skład kolejki turystycznej oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia	Uzupełnienie nazwy i treści rozporządzenia o szczegółowe warunki techniczne pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, przeznaczonego do przewozu osób, wykorzystywanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej	W konsekwencji wprowadzenia w ustawie Prawo o ruchu drogowym definicji pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego nastąpiła konieczność określenia szczegółowych wymagań w zakresie warunków technicznych, jakie powinien spełniać taki pojazd.
264.	Rozporządzenia Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zakresu i sposobu przeprowadzania badań technicznych pojazdów oraz wzorów dokumentów stosowanych przy tych badaniach	W punkcie 10.3 załącznika nr 1 do rozporządzenia „Dział I – Tabela: przedmiot i zakres badania, czynności kontrolne, metody oceny stanu technicznego pojazdu oraz usterki skutkujące uznaniem stanu technicznego za niezadowalający” uzupełnienie treści w następujący sposób: „Ciągnik rolniczy wchodzący w skład kolejki turystycznej, pojazd wolnobieżny pasażerski”. Ponadto rozszerzenie metody badania do stanu: „ogłędziny i pomiary”. Uzupełnienie treści ust. 1 w §1 „Działu II – Szczegółowy sposób badania skuteczności i równomierności działania hamulców podczas przeprowadzania badania technicznego pojazdu”. Ustęp otrzymałby brzmienie: „Dział określa szczegółowy sposób badania skuteczności i równomierności hamowania pojazdów samochodowych, ciągników rolniczych, pojazdów wolnobieżnych pasażerskich, pojazdów wolnobieżnych wchodzących w skład kolejki turystycznej, motorowerów oraz przyczep, zwanych dalej »pojazdami«”.	W konsekwencji wprowadzenia w ustawie Prawo o ruchu drogowym definicji pojazdu wolnobieżnego pasażerskiego, a co za tym idzie, możliwości jego rejestracji, nastąpiła konieczność uzupełnienia szczegółowych przepisów dotyczących sposobu i zakresu przeprowadzania badań technicznych takiego pojazdu.

265.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	<p>§ 15</p> <p>Dodanie ust. 6 w brzmieniu:</p> <p>„6. W przypadku cofnięcia licencji na wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką, na podstawie której przedsiębiorca osobiście wykonywał przewozy, kierowca ten nie może być zatrudniony przez innego przedsiębiorcę wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu licencji stała się ostateczna”.</p>	<p>Uniemożliwienie taksówkarzowi, któremu cofnięto licencję za dwukrotne oszukanie klienta (zawyżenie opłaty), zatrudnienia się u innego przedsiębiorcy. W Krakowie stwierdzono już kilkanaście ww. przypadków; najczęściej występuje sytuacja założenia działalności gospodarczej na figuranta (członka rodziny, znajomego) i dalsze świadczenie usług przewozowych przez tego samego kierowcę i tym samym pojazdem, ale pod szyldem innego przedsiębiorcy. Dotychczasowa sankcja w postaci 3-letniej karencji w udzieleniu ponownej licencji nie jest skuteczna z uwagi na ww. praktykę. Wprowadzenie proponowanego zapisu usunęłoby lukę prawną w tym zakresie.</p>
266.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	<p>Art. 92 ust. 1</p> <p>Proponuje się podnieść wysokość grzywny do kwoty 5000 zł. Ust. 1 otrzymałby następujące brzmienie: „kierujący wykonujący przewóz drogowy z naruszeniem obowiązków lub warunków przewozu drogowego, podlega karze grzywny w wysokości do 5000 złotych”.</p> <p>W załączniku nr 1 proponuje się dodać naruszenia obowiązków lub warunków przewozu drogowego o treści: „wykonywanie transportu drogowego bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub bez wymaganej licencji dotyczy kierującego, niebędącego przedsiębiorcą, a wykonującego transport na rzecz innego podmiotu lub na własny rachunek. Popołnienie przez kierującego pojazdem ww. naruszeń proponuje się sankcjonować grzywną w wysokości 5000 zł”.</p>	<p>Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w obecnym brzmieniu nie przewiduje żadnych kar wobec kierujących pojazdem (niebędących przedsiębiorcami), świadomie wykonujących transport drogowy, a nieposiadających do tego celu uprawnień w postaci zezwolenia lub licencji. Biorąc pod uwagę zwiększającą się aktualnie skalę tego procederu, opisana propozycja zmiany jest zasadna, a wysoka kara w postaci grzywny stanowi skuteczny argument dyscyplinujący kierujących pojazdami bez wymaganych uprawnień transportowych. Dodać należy, że pomimo decyzji administracyjnych o nałożeniu kar dla przedsiębiorców za popełnione naruszenia, ścigalność należności ma charakter marginalny. Zasadne w tej sytuacji wydaje się sankcjonowanie kierowców wykonujących transport na własny rachunek lub na rzecz przedsiębiorcy. Stwierdzić należy ponadto, że zmiana obowiązujących przepisów będzie miała zastosowanie niezależnie od faktu, czy Inspekcja Transportu Drogowego zostanie w przyszłości włączona w struktury Policji.</p>
267.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	<p>Art. 7 ust. 1 pkt 11</p> <p>Ustawodawca powinien wydać akt prawny rangi ustawy lub rozporządzenia do ustawy o samorządzie gminnym, który dałby gminie podstawy prawne dla wykonania tego zadania.</p>	<p>Do zadań własnych gminy należą w szczególności sprawy targowisk i hal targowych. Realizacja tego zadania została utrudniona po uchyleniu z dniem 1 stycznia 2001 r. dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o targach i targowiskach (Dz. U. Nr 41, poz. 312 z późn. zm.), który szczegółowo określał zadania gminy w zakresie organizacji targów i targowisk, tj. ustalania lokalizacji targowisk i ich regulaminów.</p>

268.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 24h ust. 3 Wystarczające byłoby składanie oświadczenia majątkowego w dwóch egzemplarzach wraz z jednym egzemplarzem PIT-u, który pozostawałby u osoby przyjmującej oświadczenie.	Aktualnie oświadczenia majątkowe składa się w dwóch egzemplarzach wraz z kopią zeznania podatkowego PIT (także w dwóch egzemplarzach). W sytuacji, kiedy coraz więcej podatników składa zeznanie podatkowe drogą elektroniczną, składanie oświadczenia majątkowego wraz z PIT-em, który następnie przekazywany jest do właściwego urzędu skarbowego, mija się z celem (urząd skarbowy już nim dysponuje).
269.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 24h ust. 5, zdanie trzecie Postuluje się wydłużenie terminu na złożenie ostatniego oświadczenia majątkowego i zastosowanie w art. 24 h ust. 5, zdanie trzecie, następującego zapisu: „Kolejne oświadczenia majątkowe są składane przez nich co roku do dnia 30 kwietnia, wg stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego oraz w terminie 30 dni od dnia odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę wg stanu na dzień odwołania ze stanowiska lub rozwiązania umowy o pracę”.	Należycie wypełnione oświadczenie majątkowe wymaga podania wielu informacji, których ustalenie i skrupulatne wskazanie zajmuje niejednokrotnie wiele dni (np. zobowiązania pieniężne, stan zasobów pieniężnych itp.).
270.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	Art. 24h ust. 6–10 Zmiana: „6. Analizy oświadczenia majątkowego pod kątem terminowości jego złożenia i kompletności danych w nim zawartych dokonują osoby, którym złożono oświadczenie majątkowe. Osoby, którym złożono oświadczenie majątkowe, przekazują jeden egzemplarz urzędowi skarbowemu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenie majątkowe. Oświadczenie majątkowe przechowuje się przez 6 lat. 7. Analizy danych zawartych w oświadczeniu majątkowym dokonuje urząd skarbowy właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenie majątkowe. Analizując oświadczenie majątkowe, urząd skarbowy uwzględnia również zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT) małżonka osoby składającej oświadczenie. 8. Podmiot dokonujący analizy, o której mowa w ust. 7, jest uprawniony do porównania treści analizowanego oświadczenia majątkowego oraz zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT) z treścią uprzednio złożonych oświadczeń majątkowych oraz kopiami zeznań o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym (PIT).	Aktualnie podmiotami uprawnionymi do analizy oświadczeń majątkowych są urzędy skarbowe i osoby, którym składa się oświadczenia majątkowe. Niejednokrotnie osoby te/urzędy mają inny pogląd na ich analizę. Biorąc pod uwagę, że urzędy skarbowe dysponują znacznie szerszą wiedzą na temat osób składających oświadczenia (będących podatnikami rozliczającymi się w danym US) oraz większymi możliwościami weryfikacji podawanych danych, postuluje się jasny podział kompetencji i zapisanie, że osoby przyjmujące oświadczenia majątkowe analizują je wyłącznie pod kątem terminowości złożenia i kompletności, a w pozostałym zakresie analiza wraz z żądaniem ewentualnych wyjaśnień bezpośrednio od składającego oświadczenie majątkowe należy do urzędów skarbowych.

		<p>9. W przypadku podejrzenia, że osoba składająca oświadczenie majątkowe podała w nim nieprawdę lub zataiła prawdę, podmiot dokonujący analizy, o której mowa w ust. 7, występuje do dyrektora urzędu kontroli skarbowej właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby składającej oświadczenie z wnioskiem o kontrolę jej oświadczenia majątkowego.</p> <p>10. W przypadku odmowy wszczęcia kontroli oświadczenia majątkowego podmiotowi, który złożył wniosek w tej sprawie, przysługuje odwołanie do Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej”.</p>	
271.	Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym	<p>Art. 101 Doprecyzowanie, że w przypadku skargi na uchwałę lub zarządzenie organu gminy stroną postępowania przed sądem administracyjnym jest gmina.</p>	Wymaga to szczególnego doprecyzowania w sprawie skarg na uchwały rad gmin. Kwestia była rozbieżnie rozstrzygana przez sądy administracyjne. Przez pewien okres czasu sądy w sprawach skarg na uchwały rady gmin jako stronę uznawały radę gminy, a nie gminę. Zasadą powinno być, iż nawet jeśli skarga dotyczy uchwały organu gminy (także kolegialnego), stroną postępowania sądowo-administracyjnego winna być gmina, a nie dany organ.
272.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych	<p>Art. 6 ust. 3 Doprecyzowanie pojęcia „nieposzlakowana opinia”</p> <p>Art. 6 ust. 4 Jednoznaczne określenie koniecznego minimalnego stażu pracy wymaganego do pracy na kierowniczym stanowisku urzędniczym.</p>	<p>Zgodnie z art. 6 ustawy pracownikiem samorządowym zatrudnionym na stanowisku urzędniczym, w tym kierowniczym stanowisku urzędniczym, może być osoba, która cieszy się nieposzlakowaną opinią. Pojęcie to jest nieostre i subiektywne, a wymóg posiadania tejże „nieposzlakowanej opinii” trudny do zweryfikowania na etapie postępowania rekrutacyjnego. Stąd postuluje się podjęcie próby jego zdefiniowania lub wykreślenie z katalogu wymogów formalnych weryfikowanych na etapie procedury naboru.</p> <p>Zgodnie z ustawą o pracownikach samorządowych pracownikiem samorządowym zatrudnionym na kierowniczym stanowisku urzędniczym może być osoba, która posiada m.in. co najmniej trzyletni staż pracy lub wykonywała przez co najmniej 3 lata działalność gospodarczą o charakterze zgodnym z wymaganiami na danym stanowisku, zgodnie zaś z rozporządzeniem regulującym kwestie wynagradzania pracowników samorządowych minimalny wymagany staż pracy na stanowisku kierowniczym jest różny w zależności od</p>

	<p>Art. 15a Proponuje się zapis: „Art. 15a. Na stanowiska urzędnicze w tym kierownicze stanowiska urzędnicze może zostać przeniesiony członek korpusu służby cywilnej w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej w drodze porozumienia pracodawców”.</p> <p>Skreślenie art. 19 ust. 7</p> <p>Proponuje się przywrócenie zapisu z poprzedniej ustawy o pracownikach samorządowych i przywrócenie idei utworzenia wspólnego samorządowo-rządowego korpusu służby publicznej. Pracownicy rządowi i samorządowi tworzą wspólnie administrację publiczną. Z uwagi na fakt, że administracja samorządowa wykonuje część zadań zleconych zapisanych ustawowo dla administracji rządowej, oraz ze względu na wspólny charakter realizowanych zadań powinien być przywrócony przepływ pomiędzy tymi dwoma grupami pracowników.</p> <p>Rozszerzenie możliwości zawierania umów o pracę na czas zastępstwa:</p> <p>Art. 16 ust. 1 Zdanie drugie otrzymuje brzmienie: „Jeżeli zachodzi konieczność zastępstwa pracownika w czasie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy lub w czasie korzystania przez niego z obniżonego wymiaru etatu,</p>	<p>rodzaju stanowiska i wynosi 4 lub 5 lat. Powyższe zapisy budzą wątpliwości interpretacyjne.</p> <p>Poprzez skreślenie art. 19 ust. 7 pojawi się możliwość całkowitego zwolnienia pracownika z obowiązku odbycia służby przygotowawczej.</p> <p>W urzędach zatrudniani są niejednokrotnie pracownicy posiadający bardzo wysokie kwalifikacje, dysponujący dużą wiedzą zawodową. Dotyczy to np. radców prawnych, osób posiadających tytuły naukowe, specjalistów z wyjątkowymi uprawnieniami. Odbywanie przez nich służby przygotowawczej mija się z celem. Szczegółowe zasady zwalniania winien określić pracodawca w przepisach wewnętrznych.</p> <p>Zapis ten ułatwi przepływ pracowników pomiędzy administracją rządową a samorządową.</p> <p>Przepisy prawa pracy przewidują aktualnie szereg uprawnień (głównie rodzicielskich) umożliwiających pracownikom korzystanie przez okres nawet kilku lat z ograniczenia wymiaru etatu. Dla pracodawcy samorządowego powodują one niejednokrotnie dezor-</p>
--	--	---

		<p>pracodawca może w tym celu zatrudnić innego pracownika na podstawie umowy o pracę na czas określony, obejmujący czas tej nieobecności lub korzystania z obniżonego wymiaru etatu”.</p> <p>Wydłużenie terminu rozpatrzenia odwołania od okresowej oceny:</p> <p>Art. 27 ust. 6 Otrzymuje on brzmienie: „Odwołanie rozpatruje się w ciągu 30 dni od dnia wniesienia”.</p>	<p>ganizację pracy w sytuacji braku możliwości ogłoszenia naboru – nie ma bowiem wolnego stanowiska. Rozważając nawet zatrudnienie pracownika w trybie otwartego i konkurencyjnego naboru z zastrzeżeniem, że zatrudnienie dotyczy określonego tylko czasu (umowa na czas określony), liczyć należy się z utrudnieniami powodowanymi wchodzącymi w życie w 2016 r. ograniczeniami w zakresie zawierania umów czasowych. Umożliwienie zatrudnienia pracownika w niepełnym wymiarze czasu pracy na czas zastępstwa za pracownika korzystającego z ograniczonego wymiaru etatu pozwoli na uzupełnienie brakujących zasobów kadrowych i zapobiegnie destabilizacji wykonywanych obowiązków.</p> <p>Rozpatrzenie odwołania wymaga podjęcia dodatkowych czynności wyjaśniających i szczegółowego zbadania sprawy. W dużych jednostkach, zwłaszcza gdy liczba odwołań jest znaczna, dochowanie ustawowego terminu jest bardzo trudne.</p>
273.	Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych	Art. 13 ust. 4	<p>Zgodnie z tym przepisem informacje o kandydatach, którzy zgłosili się do naboru stanowią informację publiczną w zakresie objętym wymaganiami związanymi ze stanowiskiem określonym w ogłoszeniu o naborze. Wystarczające byłoby ujawnienie takich informacji wyłącznie innym kandydatom starającym się o zatrudnienie na tym samym stanowisku. Takie stanowisko też prezentowane jest w doktrynie (por. A. Szewc, <i>Ustawa o pracownikach samorządowych. Komentarz</i>, Legalis 2011; także R. Skwarło w: S. Płazek, S. Sieńko-Smaga, K. Kawecki, D. Babiak-Kowalska, R. Skwarło, <i>Ustawa o pracownikach samorządowych. Komentarz ze wzorami regulaminów, zarządzeń i uchwał</i>, Warszawa 2009).</p> <p>Wskazać także należy, że regulacja zawarta w ustawie o pracownikach samorządowych jest odmienna od regulacji zamieszczonej w ustawie z dnia 28 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Zgodnie z art. 29 ustawy o służbie</p>

			cywilnej informacją publiczną w świetle tej ustawy są imiona i nazwiska kandydatów, którzy spełniają wymagania formalne. Należałoby zatem ujednoczyć wskazane regulacje i wyraźnie uregulować we wskazanych ustawach, czy w ogóle, a jeśli tak, to jakie konkretnie informacje o kandydatach na wolne stanowisko urzędnicze stanowią informację publiczną, a w szczególności, czy informacją publiczną są imiona i nazwiska osób, które zgłosiły swój udział w naborze na wolne stanowisko urzędnicze, lecz zrezygnowały z takiego udziału lub nie wygrały naboru, a także jakie dokumenty tworzone w ramach procedury naboru stanowią informację publiczną.
274.	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 marca 2009 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników samorządowych	<p>Proponuje się uzupełnienie załącznika nr 3 do przedmiotowego rozporządzenia (tabela IV F „we wszystkich urzędach”) o grupę stanowisk samodzielnych i specjalistycznych. W grupie tej obok stanowiska głównego specjalisty powinno się znaleźć także stanowisko radcy prawnego. Z kategorią zaszeregowania wynagrodzenia zasadniczego: XIII. Wnioskuje się ponadto o rozszerzenie grupy stanowisk urzędniczych o stanowisko starszego inspektora (kategoria zaszeregowania: XIII).</p> <p>Konieczne jest ponadto, dostosowanie liczby i nazewnictwa stanowisk urzędniczych zajmujących się problematyką BHP do tej, jaką przewiduje rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy: inspektor ds. BHP, starszy inspektor ds. BHP, specjalista ds. BHP, starszy specjalista ds. BHP, główny specjalista ds. BHP.</p> <p>Aktualnie obowiązujące rozporządzenie nie przewiduje dwóch pierwszych typów stanowisk. Proponuje się dopisanie w tabeli IV F „we wszystkich urzędach” następujących stanowisk: Inspektor ds. BHP (wymagania kwalifikacyjne wg odrębnych przepisów, kategoria zaszeregowania wynagrodzenia zasadniczego: VIII), starszy inspektor ds. BHP (wymagania kwalifikacyjne wg odrębnych przepisów, kategoria zaszeregowania wynagrodzenia zasadniczego: IX).</p>	Brak takich stanowisk jest szczególnie odczuwalny w urzędach samorządowych funkcjonujących w dużych ośrodkach miejskich jak Miasto Kraków. Powyższa opinia znalazła odzwierciedlenie w przeprowadzonym kilkakrotnie przez UMK badaniu satysfakcji pracowników Urzędu, którzy zwracali uwagę na brak takich stanowisk. Generalnie w Urzędzie Miasta Krakowa zatrudnia się osoby z wykształceniem wyższym, co oznacza, że już po 3 latach stażu pracy (bez korzystania z możliwości jego skrócenia) zdecydowana większość pracowników osiąga maksimum możliwości zawodowych. Nie ma bowiem możliwości awansu tak szerokiej grupy osób na stanowisko kierownicze. Tabela przewiduje co prawda stanowisko głównego specjalisty (umieszczone w grupie stanowisk urzędniczych), gdzie wymóg stażu pracy jest wyższy, ale jego ranga, uwzględniając usytuowanie stanowiska w tabeli wynagrodzeń i minimalny poziom wynagrodzenia zasadniczego, jest identyczna jak dla stanowiska inspektora. Ponadto z uwagi na jego specyfikę możliwość zaszeregowania dużej grupy pracowników jest ograniczona. Stanowisko głównego specjalisty dotyczy bowiem osób posiadających bardzo dużą, często unikatową wiedzę merytoryczną, posiadających umiejętności tworzenia i wdrażania nowych rozwiązań, dysponujących wiedzą niejednokrotnie wyższą niż kadra kierownicza, która zorientowana jest w większym stopniu na zarządzanie. Istnieje oczywiście możliwość zróżnicowania tych

			stanowisk w Regulaminie wynagradzania np. poprzez przyznanie dodatków funkcyjnych – takie rozwiązanie funkcjonuje w UMK, ale nie jest ono wystarczające. Biorąc pod uwagę powyższe, wprowadzenie nowego stanowiska starszego inspektora pomoże pracodawcy samorządowemu w prowadzeniu właściwej polityki kadrowej. Rozwiązania podobne znaleźć można w pragmatykach odnoszących się do pracowników służby cywilnej.
275.	Ustawa z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych	Art. 14a Dopisanie ust. 4 w brzmieniu: „W stosunku do mienia, które stało się własnością gmin z mocy prawa na podstawie art. 7, co do którego nie została wydana decyzja wojewody, postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia mienia przez gminy z mocy prawa wojewoda wszczyna z urzędu”.	Wprowadzenie zmiany zniosłoby obowiązek powoływania Komisji Inwentaryzacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych.
276.	Ustawa z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną	Art. 73 Modyfikacji wymaga sposób zawiadamiania stron postępowania o deklaratoryjnej decyzji stwierdzającej nabycie własności w tym trybie – wojewoda powinien zawiadamiać o decyzjach i innych czynnościach zainteresowane podmioty na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Doręczenie na adres wskazany w katastrze powinno być skuteczne. W przypadku osób nieznanymi lub nieznanymi z miejsca pobytu powinien mieć zastosowanie art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego.	Powyższa regulacja pozwoliłaby w trybie przyspieszonym na regulacje dróg publicznych głównie na terenach wielkich miast.
277.	Ustawa z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną	Art. 87 ust. 2 Zmiana słów „art. 17–20” na „art. 18–20” oraz dopisanie w tym ustępie zdania drugiego w brzmieniu: „Postępowanie w sprawie stwierdzenia nabycia mienia przez gminy z mocy prawa wojewoda wszczyna z urzędu”.	Wprowadzenie zmiany zniosłoby obowiązek powoływania Komisji Inwentaryzacyjnej, o której mowa w ustawie z dnia 10 maja 1990 r. Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych.
278.	Ustawa z 23 lutego 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie	Art. 38 Proponuje się nowe brzmienie ust. 2: „Kwoty dotacji, o których mowa w ust. 1 ustalane są w wysokości 100% kosztów realizacji przejmowanych zadań”.	Przedstawiona propozycja pozwoli na uniknięcie sytuacji, w której Ministerstwo Finansów w przypadku ustalania wysokości dotacji dla gmin dokonywać będzie „każdorazowo w toku wykonywania budżetu korekty na podstawie art. 128 ust. 2 ustawy o finansach publicznych”. Proponowany zapis pozwoli na uwzględnienie w budżecie gminy stałej kwoty dotacji na realizację zadań, o których mowa w art. 38 ust. 1, bez jednoczesnej obawy, że kwota dotacji w ciągu roku budżetowego ulegnie obniżeniu,

			poprzez zastosowanie ww. korekty. Ponadto określenie wysokości dotacji na realizację zadań, o których mowa w art. 38 ust. 1, daje gwarancję, że wysokość tych środków pozostanie na takim samym poziomie, na jakim gminy otrzymywałyby fundusze na te zadania, gdyby nadal pozostawały one zadaniami z zakresu administracji rządowej.
279.	Ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi	Art. 10 ust. 1b i 1c Proponuje się, aby otrzymały one brzmienie: „1b. Nagroda roczna może być przyznana osobie, o której mowa w ust. 2a, która zajmowała swoje stanowisko przez cały rok obrotowy i w tym okresie nie naruszyła swoich obowiązków w sposób powodujący wymierzenie kary z tytułu odpowiedzialności porządkowej pracowników, kary za naruszenie dyscypliny finansów publicznych lub kary dyscyplinarnej albo z którą nie rozwiązano umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy lub nie rozwiązano umowy o zarządzanie, albo której nie odwołano z zajmowanego stanowiska z przyczyn stanowiących podstawę rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. 1c. W przypadku zmiany formy organizacyjno-prawnej podmiotu wypłata nagrody rocznej za zakończony rok obrotowy może nastąpić, o ile osoba, o której mowa w ust. 2a, zajmowała stanowisko zarówno przed, jak i po zmianie formy organizacyjno-prawnej tego podmiotu, która nastąpiła w ciągu roku obrotowego”.	Art. 111 ustawy z 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2015 r. poz. 1322; zm.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1830.) dokonano nowelizacji ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi. Prócz przepisów dotyczących ściśle Agencji Mienia Wojskowego (art. 10 ust. 1a, 4 i 9) wprowadzono przepisy obowiązujące wszystkie osoby uprawnione do otrzymywania nagrody rocznej (art. 10 ust. 1b, 2c). Jako że celem ustawy z dnia 10 lipca 2015 r., o czym świadczy zarówno art. 1, jak i treść uzasadnienia projektu ustawy, było uregulowanie kwestii połączenia Agencji Mienia Wojskowego i Wojskowej Agencji Mieszkaniowej”, należy przyjąć, że w przepisach art. 10 ust. 1b i 1c brakuje odwołania do osób zatrudnionych w AMW (analogicznie do art. 10 ust. 1a). Ustawowe uregulowanie zasad przyznawania nagród rocznych osobom zarządzającym innymi podmiotami niż AMW stoi w sprzeczności z zapisem art. 10 ust. 7, gdzie istnieje odpowiednia delegacja dla właściwych ministrów, zarządów powiatów i województw, wójtów (burmistrzów, prezydentów miast).
280.	Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego	Art. 105 Proponuje się zmianę: „§ 1. Gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. § 2. Organ administracji publicznej może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której żądanie postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony, oraz gdy nie jest to sprzeczne z interesem społecznym.	Przepis art. 97 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi o obowiązku organu administracji publicznej obligatoryjnego zawieszenia postępowania m.in. w razie śmierci strony lub jednej ze stron, jeżeli wezwanie spadkobierców zmarłej strony do udziału w postępowaniu nie jest możliwe i nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 30 § 5, a postępowanie nie podlega umorzeniu jako bezprzedmiotowe (art. 105); w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony; w razie

		<p>§ 3. Organ administracji publicznej może umorzyć zawieszone postępowanie, po upływie trzech lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania z powodu śmierci strony lub jednej ze stron, śmierci przedstawiciela ustawowego strony albo utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych, jeżeli nie zagraża to uzasadnionemu interesowi stron lub interesowi społecznemu”.</p>	<p>utrata przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych.</p> <p>W przypadku zawieszenia z powodu śmierci strony lub jednej ze stron postępowania wydanie stosownego postanowienia poprzedza ustalenie przez organ administracji publicznej braku możliwości wezwania następców prawnych zmarłej strony. Niemożność wezwania spadkobierców wynika najczęściej z braku możliwości ich ustalenia.</p> <p>Zgodnie bowiem z przepisem art. 1027 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny: „Względem osoby trzeciej, która nie rości sobie praw do spadku z tytułu dziedziczenia, spadkobierca może udowodnić swoje prawa wynikające z dziedziczenia tylko stwierdzeniem nabycia spadku albo zarejestrowanym aktem poświadczenia dziedziczenia”.</p> <p>Orzecznictwo wskazuje natomiast na brak legitymacji procesowej organów administracji publicznej do inicjowania postępowań o nabycie spadku po zmarłych w toku postępowania stronach. Ponadto w przeważającej większości przypadków brak jest także przesłanek do powołania kuratora spadku nieobjętego, bowiem zgodnie z poglądem wyrażonym przez przedstawicieli judykatury, spadek uważa się za nieobjęty, jeżeli spadkobierca lub spadkobiercy nie objęli spadku faktycznie w przechowanie, zarząd lub użytkowanie.</p> <p>Brak zainteresowania spadkobierców zmarłej strony postępowania lub brak możliwości prawnych ustalenia tytułu dziedziczenia, skutkują brakiem możliwości podjęcia zawieszono postępowania administracyjnego, co prowadzi do zawieszenia postępowań na czas nieskończony. W takim wypadku powstaje stan niepewności, niepożądany z punktu widzenia porządku prawnego i interesów pozostałych stron postępowania oraz sprzeczny z jedną z naczelných zasad postępowania administracyjnego – zasadą szybkości postępowania.</p> <p>Proponowany okres 3 lat na usunięcie przeszkody, jaką jest brak możliwości ustalenia spadkobierców, jest okresem wystarczająco długim do uzyskania postanowienia</p>
--	--	---	---

			<p>o nabyciu spadku lub aktu poświadczenia dziedziczenia albo też wezwania do udziału w postępowaniu uprzednio ustalonych spadkobierców.</p> <p>Proponowanym warunkiem ograniczającym stosowanie instytucji umorzenia postępowania administracyjnego jest wykazanie przez organ administracji publicznej braku zagrożenia dla uzasadnionego interesu stron lub dla interesu społecznego. Ocena dokonywana byłaby każdorazowo przez organ administracji publicznej i podlegałaby kontroli instancyjnej i sądowno-administracyjnej.</p> <p>Należy zwrócić uwagę, iż analogiczna regulacja zawarta jest:</p> <ul style="list-style-type: none"> – w przepisie 182 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego: „Sąd umarza postępowanie zawieszone na zgodny wniosek stron lub na wniosek spadkobiercy, jak również z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6, jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu roku od daty postanowienia o zawieszeniu. Ponadto sąd umorzy postępowanie w razie stwierdzenia braku następcy prawnego strony, która utraciła zdolność sądową, a w każdym razie po upływie roku od daty postanowienia o zawieszeniu z tej przyczyny. Sąd także umorzy postępowanie w razie śmierci strony po upływie lat pięciu od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania z tej przyczyny”; – w przepisie art. 130. § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi: „Sąd umarza zawieszone postępowanie: <ol style="list-style-type: none"> 1) jeżeli wniosek o podjęcie postępowania zawieszonego na zgodny wniosek stron albo z przyczyn wskazanych w art. 125 § 1 pkt 3, nie został zgłoszony w ciągu trzech lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu; 2) w razie stwierdzenia braku następcy prawnego strony, która utraciła zdolność sądową, a w każdym razie po upływie trzech lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu z tej przyczyny; 3) w razie śmierci strony, po upływie pięciu lat od dnia
--	--	--	---

			<p>wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania z tej przyczyny”.</p> <p>Z uwagi na wskazane powyżej argumenty proponuje się rozszerzyć możliwość umorzenia postępowania po upływie 3-letniego okresu zawieszenia postępowania także w przypadku zaistnienia innych przesłanek obligatoryjnego zawieszenia postępowania, tj.: śmierci przedstawiciela ustawowego strony albo utraty przez stronę lub przez jej ustawowego przedstawiciela zdolności do czynności prawnych.</p>
281.	Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego	<p>Art. 138 § 2</p> <p>Doprecyzowanie w części dotyczącej merytorycznego rozpoznawania spraw przez organ II instancji, względnie w przypadku uchylania decyzji do ponownego rozpoznania związania organu I instancji poglądem prawnym organu II instancji</p>	<p>Organ II instancji powinien co do zasady rozpoznawać odwołanie poprzez zmianę decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy. Obecna redakcja przepisu 138 § 2 kpa częstokroć prowadzi do sytuacji, kiedy to organ I instancji wydaje decyzję, która po zaskarżeniu jest uchylana i przekazana do ponownego rozpoznania nie z powodu braków w przeprowadzonym postępowaniu, lecz z uwagi na przeciwny pogląd prawny. Organ I instancji niezwiązany poglądem prawnym II instancji ponownie wydaje decyzję o treści jak uprzednio, strona ponownie skarży decyzję i sytuacja powtarza się bez końca, czego skutkiem jest skarga na przewlekłość postępowania.</p>
282.	Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego	Zmiana art. 156 § 2	<p>W związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 12 maja 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 702) art. 156 § 2 w zakresie, w jakim nie wyłącza dopuszczalności stwierdzenia nieważności decyzji wydanej z rażącym naruszeniem prawa, gdy od wydania decyzji nastąpił znaczny upływ czasu, a decyzja była podstawą nabycia prawa lub ekspektatywy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP i traci moc w tym zakresie z dniem 21 maja 2015 r. Niemniej jednak w dalszym ciągu ustawodawca nie zmienił art. 156 § 2 kpa poprzez jego zmianę (uwzględnienie przesłanki z art. 156 § 2 pkt 2 kpa) oraz określenie ram czasowych dla niestwierdzenia nieważności.</p>
283.	Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne	<p>Art. 20c</p> <p>Dodanie ustępu w brzmieniu: „1a. Profil zaufany potwierdza się osobiście”.</p>	<p>Brak regulacji określającej możliwość potwierdzenia profilu zaufanego przez pełnomocnika.</p> <p>Ze względu na szczególny charakter czynności potwierdzenia profilu zaufanego należy zbliżyć warunki</p>

			jego potwierdzania do czynności odbioru dowodu osobistego i co do zasady wykluczyć możliwość działania przez pełnomocnika. Ze względu na fakt, że uprawnienie do działania przez pełnomocnika jest zawarte w ustawie, należy dokonać wykluczenia w akcie tej samej rangi oraz odpowiednio skonstruować delegację dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do określania sytuacji, w której potwierdzanie profilu zaufanego może nastąpić poza punktem potwierdzającym (np. choroba, niepełnosprawność lub inna niedająca się pokonać przeszkoda).
284.	Ustawa z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne	<p>Uzupełnienie przepisów dot. odpowiednich skalowalnych narzędzi świadczenia przez administrację publiczną usług elektronicznych, w tym mechanizmy wymiany danych.</p> <p>Uzupełnienie o przepisy dotyczące:</p> <ul style="list-style-type: none"> – gospodarza platformy ePUAP, – nadzoru nad platformą ePUAP, – implementowania nowych usług przez podmioty zobowiązane, – aktualizowania już zaimplementowanych usług przez podmioty zobowiązane, – ograniczenia platformy ePUAP, – promocji darmowego e-podpisu profilem zaufanym, – miejsca realizacji e-usługi (ePUAP, BIP, serwisy internetowe Urzędu, dedykowane serwisy internetowe). 	<p>Nie ma żadnych działań, które wskazywałyby na kompleksowe i systemowe podejście w kwestii likwidowania barier prawnych uniemożliwiających lub utrudniających realizację e-usług (przykład: przy nowelizacji ustawy o informatyzacji próbuje się zmieniać tylko przepisy kpa, Ordynacji podatkowej i postępowania przed sądami).</p> <p>Nie ma kompleksowego i systemowego podejścia do zapewnienia odpowiednich skalowalnych narzędzi świadczenia przez administrację publiczną usług elektronicznych, w tym mechanizmy wymiany danych. (przykład: dziś wszystkie podmioty administracji publicznej muszą samodzielnie każdy z osobna ponosić ciężar budowania systemów obiegu dokumentów i systemów wymiany danych. co jest dalece nieefektywne i niegospodarne).</p> <p>Chroniczny brak opieki Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji nad już zaimplementowanymi rozwiązaniami:</p> <ul style="list-style-type: none"> – brak gospodarza platformy ePUAP, – brak nadzoru nad platformą ePUAP, – brak dbałości o implementowanie nowych usług przez podmioty zobowiązane, – brak dbałości o aktualizowanie już zaimplementowanych usług przez podmioty zobowiązane, – ograniczenia platformy ePUAP, – brak promocji darmowego e-podpisu profilem zaufanym. <p>Brak również regulacji prawnych, jak i gdzie systemowo realizować e-usługi: czy to ma być ePUAP, BIP, serwisy</p>

			internetowe Urzędu, dedykowane serwisy internetowe. Bardzo niski jest poziom usługi płatności elektronicznych oferowany przez KIR na ePUAP (brak obsługi banków, w których klientami jest większość potencjalnych użytkowników e-usług). Bardzo niski jest także poziom współpracy MAiC z jednostkami samorządu terytorialnego przy modelowaniu dalszego rozwoju e-usług.
285.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej	Doprecyzowanie przepisów w zakresie: – kwalifikacji informacji publicznej; – określenia relacji serwisu miejskiego a BIP; – zdefiniowania reklamy w kontekście § 11 ust. 2 rozporządzenia; – określenia, czy strona BIP to dokument urzędowy; – archiwizowania treści; – wersjonowania (zmiany odnotowywane w dzienniku zmian); – niespójnych przepisów dot. BIP (informacje o środowisku w Ekoportalu i jednocześnie w BIP); – stosowania metody osadzania na stronach serwisu BIP stron innych serwisów – stosowanie znaczników iframe; – umieszczania linków w serwisie BIP do innych serwisów, które zawierają zarówno informację publiczną, jak i reklamy.	Niejasne zapisy ustawy i rozporządzenia
286.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej	Uzupełnienie przepisów o: – gospodarza platformy BIP, – nadzór nad platformą BIP, – standardy dla BIP.	Brak opieki Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji nad już zaimplementowanymi rozwiązaniami: – brak gospodarza platformy BIP, – brak nadzoru nad platformą BIP, – brak standardów dla BIP, – brak planów dalszego rozwoju BIP. Wątpliwości dotyczące relacji pomiędzy BIP a platformą świadczenia e-usług – czy możliwość publikowania innych informacji w BIP oznacza, że BIP może być traktowany jako platforma rozwoju e-usług
287.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 stycznia 2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej	Art. 8 ust. 6 ustawy	Art. 8 ust. 6 zobowiązał podmioty do oznaczania publikowanych informacji publicznych określonymi danymi, nie określa natomiast, co w przypadku stron „sterujących”, które są tworzone przez automaty, lub stron, które stanowią zlepek z innych stron, a co za tym idzie stron tworzonych przez wielu autorów. Art. 8 ust. 6 pkt 5 „zobowiązuje zabezpieczenia możliwości

			identyfikacji czasu rzeczywistego”, nie wyjaśnia jednak czym jest czas rzeczywisty – czy jest to oznaczenie „ważności informacji” (informacja aktualna/archiwalna)? Jeśli tak, to należy określić sposób oznaczenia ważności oraz sposób oznaczenia czasu jego udostępniania (np. czas od opublikowania do archiwizacji).
288.	Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej	Uzupełnienie przepisów dot. ponownego wykorzystania informacji	Brak jasnych wytycznych i standardów realizacji ponownego wykorzystania informacji
289.	Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny	Art. 534 Dotychczasowy przepis art. 534 staje się § 1, dodaje się § 2 w brzmieniu następującym: „Jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku lub jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego z zachowaniem terminu określonego w § 1 z tym zastrzeżeniem, że nie może on skończyć się przed upływem jednego roku od dnia, kiedy wierzyciel uzyska możliwość dochodzenia roszczenia na drodze egzekucji”.	Bieg terminu rozpoczyna się od dnia „dokonania” czynności, czyli jej dośścia do skutku (zazwyczaj chwila zawarcia umowy). Bez znaczenia jest, kiedy wystąpił jej skutek w postaci uzyskania korzyści przez osobę trzecią. Termin z art. 534 jest terminem zawitym, należącym do terminów prekluzji sądowej (tak m.in. Grzybowski, w: <i>System</i> , t. I, s. 652; Radwański, Olejniczak 2012, s. 35; Pyziak-Szafnicka, <i>Ochrona</i> , s. 178; Machnikowski, w: Gniewek, Machnikowski, <i>Komentarz KC</i> 2014, s. 1061; Janiak, w: Kidyba, <i>Komentarz KC</i> 2010, t. III, s. 859) i uwzględnianym przez sąd z urzędu. Z jego upływem roszczenie wygasa, brak jest uzasadnienia stosowania do niego, w drodze analogii, przepisów o przedawnieniu (Pietrzykowski, <i>Komentarz do KC</i> t. II). Termin zawity z art. 534 kc ma, jak się wydaje, na względzie pewność obrotu prawnego, tj. ustawodawca wykluczył możliwość wystąpienia z żądaniem po upływie lat 5 od dokonania czynności z pokrzywdzeniem wierzycieli. W sytuacji jednak, gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku lub jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel winien mieć możliwość wystąpienia ze stosownym żądaniem w okresie dłuższym niż określony termin zawity w art. 534 kc, albowiem osoby te winny podlegać słabszej ochronie aniżeli inne osoby trzecie, która uzyskała korzyść majątkową i o której mowa w art. 527 § 1 kc.

290.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego	Art. 132 Zmiana w zakresie zniesienia obowiązku bezpośredniego doręczania pism przez profesjonalnych pełnomocników	Należałoby zostawić przepis w wersji obowiązującej do 18 kwietnia 2010 r. Sąd mógł zobowiązać pełnomocników do wzajemnego doręczania sobie pism. Obecnie w sytuacji, kiedy jest np. wielu uczestników postępowania i tylko pewna część podmiotów reprezentowana jest przez pełnomocników, brak jest <i>ratio legis</i> dla przepisu, który zobowiązuje pełnomocników do wzajemnego doręczania pism i przewiduje skutek w postaci zwrotu pism w sytuacji braku udowodnienia nadania pisma (w nowej wersji kpc – oczekującej – w braku oświadczenia o takim doręczeniu). Wnioskuje się o wykreślenie zdania drugiego bądź powrót do brzmienia art. 132 kpc obowiązującego do 18 kwietnia 2010 r.
291.	Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego	Art. 1046 § 10	Zmiana przepisu poprzez zniesienie obowiązku wezwania dłużnika do odbioru ruchomości w terminie nie krótszym niż 30 dni i zastąpienie go zapisem, na mocy którego po upływie określonego terminu np. 30 dni możliwe będzie dokonanie ich zniszczenia bez konieczności składania wniosku do sądu o ich sprzedaż lub wyrażenia zgody na zniszczenie. Aktualnie pozostawione przez dłużnika ruchomości w lokalu mieszkalnym lub użytkowym pozostawiane są w dozorze wierzyciela (czyli w zakresie egzekucji z lokali komunalnych – Gmina Miejska Kraków), który musi wezwać dłużnika do odbioru ruchomości. W przypadku nieobecności dłużnika podczas czynności eksmisyjnych na wierzycielu spoczywa obowiązek zapewnienia innego miejsca składowania powyższych ruchomości, ich transportu, a następnie poszukiwania dłużnika, który po eksmisji najczęściej nie posiada innego adresu, co powoduje konieczność ustanowienia kuratora. Najczęściej dłużnik nie jest zainteresowany odbiorem ruchomości, co powoduje konieczność składania do sądów wniosków o sprzedaż ruchomości lub wskazania innego sposobu rozporządzenia nimi, nie wyłączając ich zniszczenia. Cała procedura jest długotrwała, zajmuje nawet kilka lat, co powoduje generowanie kosztów po stronie dozorczy – Gminy Miejskiej Kraków. Ruchomości pozostawiane

			<p>w lokalach przez użytkowników najczęściej nie przedstawiają żadnej wartości handlowej, a często nawet użytkowej. W związku z powyższym składowanie ich przez długi czas i ponoszenie ww. kosztów dozoru, kosztów sądowych, kosztów komorniczych (w przypadku orzeczenia przez sąd sprzedaży ruchomości), a także kosztów utylizacji, wydaje się nieuzasadnione. Należy dodać, iż w przypadku orzeczenia przez sąd sprzedaży ruchomości, rzeczy te w zdecydowanej większości nie znajdują nabywców, a nieliczne sprzedane nie pokrywają nawet kosztów komorniczych (licytacji).</p> <p>W celu zapewnienia możliwości odbioru swojej własności dłużnik powinien mieć zapewniony odpowiedni czas na odbiór ruchomości, np. 30 dni. W celu pouczenia dłużnika o możliwości i terminie odbioru ruchomości oraz o skutkach ich ewentualnego nieodebrania można dodać odpowiedni zapis w wezwaniu komornika do dobrowolnego wykonania wyroku, zaś w przypadku obecności dłużnika podczas czynności eksmisyjnych pouczać go i czynność tę utrwalić w protokole z ww. czynności.</p>
292.	Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych	<p>Art. 89</p> <p>Dodanie sądowi obowiązku przesłania stronom rachunku biegłego przed przyznaniem mu wynagrodzenia i zwrotu wydatków w celu oceny prawidłowości wyliczenia przez biegłego tego wynagrodzenia i wydatków</p>	<p>W ostatecznym rozrachunku to strony ponoszą koszty opinii biegłego, powinny zatem mieć realną możliwość oceny prawidłowości wyliczenia tych kosztów. Z uwagi na siedmiodniowy termin zażalenia na postanowienie sądu o przyznaniu wynagrodzenia oraz długie terminy oczekiwania na zapoznanie się z aktami sprawy w sekretariatach sądów strony częstokroć nie mają realnych możliwości zapoznania się z rachunkiem złożonym przez biegłego do akt sprawy i wywiedzenia zażalenia na postanowienie sądu o przyznaniu temu biegłemu wynagrodzenia.</p>
293.	Ustawa z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z ustawą z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach	<p>W sprawach dotyczących nadzoru nad stowarzyszeniami, o których mowa w ustawie Prawo o stowarzyszeniach, wszczynanych przez starostę, nie pobiera się opłat sądowych.</p>	<p>Zgodnie z art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach nadzór nad działalnością stowarzyszeń należy do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wojewody właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia – w zakresie nadzoru nad działalnością stowarzyszeń jednostek samorządu terytorialnego, 2) starosty właściwego ze względu na siedzibę stowarzyszenia.

			<p>Organ nadzoru na mocy ww. ustawy posiada legitymację do wszczynania postępowań przed właściwym sądem w przedmiocie rozwiązania stowarzyszenia, ustanowienia kuratora, udzielenia upomnienia władzom stowarzyszenia, uchylecia niezgodnej z prawem lub statutem uchwały stowarzyszenia. Postępowania prowadzone są przed sądem rejestrowym, jednak zarówno ustawa Prawo o stowarzyszeniach, jak i ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie zawierają przepisu wskazującego, czy starosta jako organ nadzoru zobowiązany jest uiszczać opłaty sądowe od wniosków w ww. sprawach.</p> <p>Stosownie do treści art. 59 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych opłatę stałą w kwocie 300 zł pobiera się od innych wniosków niż wymienione w art. 52–58, jeżeli należą do właściwości sądu dokonującego wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym. Stosowanie powołanego przepisu do spraw inicjowanych przez organ nadzoru budzi zasadnicze wątpliwości, gdyż sprawy te nie zostały wprost wskazane w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, a norma zawarta w art. 59 jest niejednolicie stosowana przez sądy orzekające. Dlatego też celowe jest jednoznaczne uregulowanie ww. kwestii poprzez dodanie w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przepisu wskazującego wprost, że w sprawach dotyczących nadzoru nad stowarzyszeniami, o których mowa w ustawie Prawo o stowarzyszeniach, wszczynanych przez starostę nie pobiera się opłat sądowych.</p> <p>Jednocześnie postulowane jest zwolnienie starosty z konieczności uiszczania opłat, gdyż sprawy z zakresu nadzoru wszczynane są w interesie publicznym celem doprowadzenia do zgodności z prawem działań organów stowarzyszenia bądź do jego rozwiązania i likwidacji majątku w sytuacjach określonych w ustawie.</p>
294.	Ustawa z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych	Art. 47 Zmiana	<p>Komentowany przepis, nie daje możliwości dokonania zgłoszenia faktu utraty/uszkodzenia dowodu osobistego przez pełnomocnika. Ustawodawca przewidział szczególne formy dokonania zgłoszenia przez osobę posiadającą pełną zdolność do czynności prawnych, tj. osobiście w siedzibie urzędu lub drogą elektroniczną, przy wykorzystaniu</p>

			<p>kwalifikowanego podpisu elektronicznego albo profilu zaufanego platformy ePUAP. Tego typu regulacja stanowi problem dla osób starszych, niepełnosprawnych, chorych, niemogących stawić się osobiście w urządzie, a jednocześnie „wykluczonych” cyfrowo.</p>
295.	Ustawa z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności	<p>Art. 18: „2. Wniosek o nadanie numeru PESEL zawiera wskazanie podstawy prawnej oraz udokumentowane dane, o których mowa w art. 8 pkt 1–9, 11–13, 15 i 22–24, z uwzględnieniem art. 9 i 12”.</p> <p>Art. 28: „1. Obywatel polski dokonuje zameldowania się na pobyt stały lub czasowy w formie pisemnej na formularzu w organie gminy właściwym ze względu na położenie nieruchomości, w której zamieszkuje, przedstawiając do wglądu dowód osobisty lub paszport”.</p>	<p>Komentowany przepis stanowi podstawę prawną do nadania numeru PESEL obcokrajowcowi, niebędącemu obywatelem Unii Europejskiej, który realizuje na terytorium RP obowiązek meldunkowy. Ostatnimi czasy mamy do czynienia z ogromną falą obcokrajowców – obywateli Ukrainy. Ustawodawca umożliwia takiej osobie otrzymanie numeru PESEL wyłącznie po wskazaniu we wniosku przepisu polskiej ustawy, z której ściśle wynika obowiązek posiadania takiego identyfikatora. Z uwagi na fakt, iż większość systemów komputerowych administracji publicznej (ZUS, NFZ, urzędy skarbowe) lub instytucji prawa prywatnego (np. banki, firmy ubezpieczeniowe) wykorzystują numer PESEL, jako podstawowy identyfikator osób fizycznych, obywatele państw obcych niebędących członkami UE spotykają się w praktyce z ogromnymi utrudnieniami w załatwianiu podstawowych spraw w ww. instytucjach.</p> <p>Komentowany przepis ogranicza dokonanie zameldowania wyłącznie do formy papierowej, podczas, gdy pozostałych czynności meldunkowych (wymeldowanie, zgłoszenie wyjazdu/powrotu z terytorium RP) obywatel może dokonać również w formie elektronicznej. Strona formalna dokonania zameldowania wymaga okazania oryginału dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do nieruchomości, w której dokonujemy zameldowania. W sytuacji, gdy organ meldunkowy ma dostęp do elektronicznych ksiąg wieczystych, rejestrów podatków od nieruchomości lub rejestrów geodezyjnych, a więc jest w stanie we własnym zakresie potwierdzić tytuł prawny do nieruchomości, ustawodawca powinien rozważyć możliwość dokonywania zameldowania również drogą elektroniczną.</p>

296.	Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego	<p>Art. 10</p> <p>Zmiana treści art. 10 poprzez dodanie ust. 4 w taki sposób, aby kierownik Urzędu Stanu Cywilnego mógł udzielić pisemnego upoważnienia pracownikowi do przeniesienia aktu stanu cywilnego sporządzonego w formie papierowej do elektronicznego rejestru stanu cywilnego oraz jego uwierzytelnienia przez złożenie podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą certyfikatu wydanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.</p>	<p>Od 1 września 2015 r. wszedł w życie przepis, który nakłada na USC wydawanie odpisów aktów stanu cywilnego z ogólnopolskiego rejestru stanu cywilnego. Rejestr ten co do zasady jest pusty. USC, chcąc wydać odpis klientowi, musi w pierwszej kolejności przenieść do rejestru akt papierowy, który musi zostać uwierzytelniony przez kierownika USC lub jego zastępcę. Wymóg ten spowodował istotne dociążenie pracą kierownika USC i jego zastępców, którzy przede wszystkim powinni skupić się na bieżącej rejestracji zdarzeń z zakresu stanu cywilnego, a nie na migracji sporządzonych wcześniej aktów. Ponadto zwiększył on koszty realizacji zadań zleconych przez gminę w zakresie rejestracji stanu cywilnego poprzez zatrudnienie dodatkowych osób na stanowisku zastępcy kierownika USC (tylko do uwierzytelniania aktów) i wydłużył czas oczekiwania klientów na odpis do ok. miesiąca. Po zmianie aktualnie obowiązujących przepisów zadanie to mogliby wykonywać pracownicy USC z upoważnienia kierownika USC, co przyczyni się do usprawnienia czynności urzędowych związanych z wydaniem obywatelowi żądanych dokumentów.</p>
297.	Ustawa z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych	<p>Dodanie przepisów w następujących kwestiach:</p> <ul style="list-style-type: none"> – jednoznaczne zdefiniowanie pojęcia dysponenta grobu i prawa do dysponowania grobem, – rola i udział zarządcy cmentarza w procedurze ekshumacji zwłok, – szczegółowe warunki przejęcia grobu przez zarząd cmentarza w wyniku braku opłaty, – zakaz prywatnego obrotu miejscami pod grób i grobami, – szczegółowe zasady odbierania zgody (forma czynności prawnej) na pochówek, ekshumację. 	<p>Brak szczegółowej regulacji w ustawie, jak również w przepisach wykonawczych do tej ustawy. Obecnie kwestie te regulują jedynie prawo miejscowe i akty wewnętrzne.</p>
298.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 sierpnia 1961 r. w sprawie stwierdzenia zgonu i jego przyczyny	<p>Cały akt prawny wymaga aktualizacji, ponieważ zapisy rozporządzenia są niejasne i nieprzystające do obecnego stanu prawnego i faktycznego.</p>	<p>Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w dniu 3 sierpnia 1961 r. wydał rozporządzenie w sprawie stwierdzenia zgonu i jego przyczyny, w którym w § 2 ust. 1 precyzuje, iż</p>

			<p>„wystawienie karty zgonu jest obowiązkiem lekarza, który ostatni w okresie 30 dni przed dniem zgonu udzielał choremu świadczeń leczniczych”. Jednocześnie § 3 określa, że w przypadku, gdy nie ma lekarza, o którym mowa w § 2 ust. 1 bądź zamieszkuje on w odległości większej niż 4 km od miejsca, gdzie znajdują się zwłoki, albo z powodu choroby lub z innych uzasadnionych przyczyn nie może dokonać oględzin zwłok w ciągu 12 godzin od chwili wezwania, kartę zgonu wystawia inny lekarz, felczer, położna wiejska lub pielęgniarz. W takim przypadku zgodnie z § 9 ww. osobom za wykonanie czynności związanych z wystawieniem karty zgonu przysługuje wynagrodzenie, włączając w to zwrot kosztów przejazdu, jeśli odległość miejsca, w którym znajdują się zwłoki, jest większa niż 1 km od miejsca zatrudnienia lub zamieszkania tych osób. Wydatki te zgodnie z § 9 ust. 4 mają być pokrywane przez „właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydentów powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych”. Przedstawione powyżej i nieprzystające do aktualnego stanu prawnego, jak i faktycznego, regulacje budzą wątpliwości interpretacyjne co najmniej w następujących zakresach:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Zgodnie z § 3 pkt 2 rozporządzenia kartę zgonu powinien wystawić „lekarz lub starszy felczer zatrudniony w przychodni bądź ośrodku zdrowia lub jego placówce terenowej (wiejski, felczerski punkt zdrowia) i sprawujący opiekę zdrowotną nad rejonem, w którym znajdują się zwłoki”. Powyższy przepis nie przystaje do systemu powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, w którym nie ma rejonizacji (w sensie geograficznym), a wybór lekarza (świadczeniodawcy) pozostaje w gestii pacjenta. 2) Kto w przypadku, gdy jest znany lekarz leczący zmarłego, a z był osobą samotną, jest odpowiedzialny za zabezpieczenie/poniesienie kosztów zabezpieczenia miejsca zgonu do czasu przyjazdu lekarza, który zobowiązany jest do przyjazdu do 12 godzin od chwili
--	--	--	---

			<p>wezwania (czyli teoretycznie czas oczekiwania może wynosić nawet 12 godzin).</p> <p>3) Czy w przypadku założenia, że w obecnej strukturze administracyjnej Powiatowej Radzie Narodowej odpowiada samorząd terytorialny na szczeblu powiatu, wydatki, które będą ponoszone na zabezpieczenie zadania, należy zakwalifikować jako zadanie własne czy też zlecone powiatu zwłaszcza w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego podkreślającego, że obowiązek poniesienia wydatków na określone cele przez jednostkę samorządu terytorialnego powinien być przewidziany w ustawie (wyrok TK z dnia 24 marca 1998 r., K 40), a nie jak w omawianym przypadku w rozporządzeniu.</p> <p>4) Rozporządzenie nie uwzględnia zmiany stanu prawnego w zakresie organizacji służby zdrowia, co czyni ten akt niewykonalnym.</p>
299.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie wydawania pozwoleń i zaświadczeń na przewóz zwłok i szczątków ludzkich z dnia 27 grudnia 2007 r.	§ 2 ust. 2	Należy rozważyć zasadność komentowanego przepisu w sytuacji, gdy mamy do czynienia z urną z prochami, a nie zwłokami osoby zmarłej.
300.	Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o rzeczach znalezionych	<p>Art. 5 ust. 1 „Kto znalazł rzecz i nie zna osoby uprawnionej do jej odbioru lub nie zna jej miejsca pobytu, niezwłocznie zawiadamia o znalezieniu rzeczy starostę właściwego ze względu na miejsce zamieszkania znalazcy lub miejsce znalezienia rzeczy (właściwy starosta)”.</p> <p>Art. 7 „1. Kto znalazł rzecz w budynku publicznym, innym budynku lub pomieszczeniu otwartym dla publiczności albo środka transportu publicznego, oddaje rzecz zarządcy budynku, pomieszczenia albo środka transportu publicznego (właściwy</p>	<p>Komentowany przepis stanowi podstawę prawną do ustalenia właściwości miejscowej organu również poprzez miejsce zamieszkania znalazcy. Tego typu konstrukcja powoduje utrudnienia w poszukiwaniu rzeczy zagubionej przez osobę uprawnioną do jej odbioru. W sytuacji, gdy przedmiot został znalezionych na terenie Krakowa przez mieszkańca Warszawy, prawidłowym byłoby pozostawienie go w wyłącznej dyspozycji Prezydenta Miasta Krakowa. Osoba, która zagubiła przedmiot będzie go poszukiwała przede wszystkim w Biurze Rzeczy Znalezionych Urzędu Miasta Krakowa, a nie Warszawy.</p> <p>Apelujemy o wydłużenie terminu przechowywania rzeczy przez zarządcę. W praktyce bardzo często zdarza się, iż osoba uprawniona do odbioru poszukuje rzeczy w miejscu, gdzie ją utraciła, i robi to po upływie bardzo krótkiego, 3-dniowego terminu.</p>

		zarządca), który po upływie 3 dni od dnia otrzymania rzeczy przekazuje ją właściwemu staroście, chyba że w tym terminie zgłosi się osoba uprawniona do odbioru rzeczy”.	
301.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Art. 53b, 53e i 53l Zmiana w zakresie terminów przyjmowania zgłoszeń, a następnie wysyłki pakietów korespondencyjnych do wyborców i terminu pierwszej próby doręczenia	W obecnej sytuacji w przypadku dużej ilości zgłoszeń, jest to przedsięwzięcie o dużym ryzyku niedotrzymania terminów ze względu na potrzebę wykonania szeregu czynności związanych z przygotowaniem pakietów do wysyłki. I tak np. 12 października minął termin przyjmowania zgłoszeń, więc sprawdzenie wyborców w rejestrze, przypisanie właściwego obwodu, zaproszenie komisji do opieczutowania kart cały skład, minimum kworum) oraz poskładanie pakietu musiało odbyć się w czasie 2 dni, tak aby poczta miała szansę dostarczyć pakiet wyborcy w terminie do 19 października. W przypadku małych gmin / małej ilości zgłoszeń jest to wykonalne, w przypadku większej ilości zgłoszeń logistycznie pozostaje bardzo mało czasu, nawet przy zwiększonej obsadzie pracowników urzędu
302.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Art. 182 § 1 i §5 Zmiana w zakresie terminów powoływania obwodowych komisji wyborczych w wyborach do Sejmu, Senatu, na Prezydenta RP i do Parlamentu Europejskiego	Terminy aktualnie obowiązujące, tj. przyjmowanie zgłoszeń do 23. dnia przed dniem wyborów i powoływanie komisji w 20. dniu przed dniem wyborów, powodują ogromne utrudnienie dla dużych gmin, np. Krakowa. Wiąże się to z koniecznością bardzo szybkiej weryfikacji kilku tysięcy zgłoszeń kandydatów do komisji, często potrzebą losowania składów (w ciągu 3 dni), a następnie w ciągu ok. 10 dni wysyłką powiadomień o szkoleniach i przeprowadzeniem szkoleń członków komisji. W sytuacji powoływania ponad 4 tys. osób do 494 komisji wymaga to ogromnego wysiłku organizacyjnego i finansowego (konieczność pracy dużej liczby urzędników w dni wolne od pracy). Zastosowanie przy powoływaniu obwodowych komisji wyborczych w wyborach do Sejmu, Senatu, na Prezydenta RP i do Parlamentu Europejskiego terminów takich jak w przypadku wyborów samorządowych czy referendum ogólnokrajowego (nabór kandydatów na członków komisji do 30. dnia przed wyborami/referendum) znacznie ułatwiłoby sprawne przeprowadzenie akcji wyborczej w zakresie powoływania i szkolenia obwodowych komisji wyborczych.

303.	Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Art. 182 § 1 i § 4 Zmiana w zakresie wymagań, jakie muszą spełniać kandydaci do składów okręgowych komisji wyborczych.	Wnioskuje się o zmiany legislacyjne celem umożliwienia, w częściowym zakresie, funkcjonowania stałych/zawodowych składów komisji. Olbrzymia część problemów związanych z szybkim zakończeniem prac komisji czy prawidłowym sporządzeniem protokołów wynika z niezajomości podstawowych zasad, braku doświadczenia czy nieumiejętności pracy w zespole.
304.	Uchwały Państwowej Komisji Wyborczej w sprawie sposobu drukowania kart do głosowania oraz trybu ich przekazania wraz z nakładkami na karty do głosowania sporządzonymi w alfabecie Braille'a obwodowym komisjom wyborczym w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w 2015 r. w wykonaniu art. 223 Ustawa z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Np. ust. 6 załącznika do Uchwały Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 9 czerwca 2015 r. w sprawie sposobu drukowania kart do głosowania oraz trybu ich przekazania wraz z nakładkami na karty do głosowania sporządzonymi w alfabecie Braille'a obwodowym komisjom wyborczym w wyborach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w 2015 r.	Drukowanie większej ilości niż 80% kart i w konsekwencji dostawa w przeddzień wyborów do wszystkich komisji większej ilości kart. W przypadku nagłej kumulacji i zwiększonej frekwencji w dużych gminach występuje problem logistyczno-organizacyjny dotyczący sprawnego, szybkiego i efektywnego dostarczenia uruchamianej rezerwy kart.
305.	Rozporządzenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie spisu wyborców przebywających za granicą	W rozporządzeniu winien figurować zapis o obligatoryjnym powiadomieniu właściwego urzędu gminy o zgłoszeniu przez wyborcę zamiaru głosowania korespondencyjnego za granicą i umieszczeniu wyborcy w spisie w obwodzie głosowania właściwym dla obwodowej komisji wyborczej dla celów głosowania korespondencyjnego.	Art. 53 d § 2 Kodeksu wyborczego daje legitymację zgłoszenia przez wyborcę zamiaru głosowania korespondencyjnego w obwodzie głosowania utworzonego za granicą. Przepisy rozporządzenia określają sposób sporządzenia i aktualizacji przez właściwego konsula spisu wyborców przebywających za granicą oraz powiadamiania urzędów gmin o objętych spisem wyborców osobach stale zamieszkałych w kraju. § 9 stanowi, że konsul powiadamia właściwy urząd gminy o wpisaniu osoby stale zamieszkałej w kraju do spisu wyborców lub dopisaniu jej na dodatkowym formularzu spisu wyborców. Proponowany zapis pozwoli uniknąć możliwości oddania przez wyborcę głosu w dwóch komisjach wyborczych, tj. poprzez głosowanie korespondencyjne, jak również w przypadku pobrania zaświadczenia o prawie do głosowania w urzędzie gminy miejsca stałego zameldowania w dowolnej komisji wyborczej w kraju i za granicą.

			Aktualne przepisy przewidują jedynie obowiązek powiadomienia organu gminy miejsca pobytu stałego wyborcy o dopisaniu do spisu wyborców w obwodzie głosowania utworzonym za granicą.
306.	Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie trybu odbierania oraz przechowywania kopert zwrotnych dostarczonych przez wyborcę do urzędu gminy przed dniem głosowania	Zmiana w zakresie § 5	Ilość czynności dot. postępowania z pakietami wyborczymi jest bardzo duża. W dniu wyborów pakiety zostawione przez wyborców w urzędzie doręczane są przez upoważnionego urzędnika do właściwych obwodowych komisji wyborczych., gdzie członkowie komisji w obecności pracownika mogą stwierdzić nienaruszenie dostarczanych kopert. Angażowanie przewodniczącego albo zastępcy okręgowej komisji wyborczej w przeddzień wyborów do wykonania tej czynności (w sytuacji, gdy mogą to zrobić w dzień wyborów) jest irracjonalne – powoduje wzrost kosztów po stronie urzędu, a także ze strony przewodniczących, którzy mając w tej samej wysokości diety co inni przewodniczący, wypełniają zdecydowanie więcej obowiązków.
307.	Rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji w sprawie sposobu prowadzenia oraz aktualizacji wykazu pakietów wyborczych z dnia 20 stycznia 2015 r.	§ 3 ust. 3 Zmiana: „w zakresie prowadzonego wykazu. W wykazie odnotowuje się także datę doręczenia pakietu wyborczego na podstawie potwierdzenia doręczenia otrzymanego z placówki pocztowej operatora wyznaczonego”.	Niestety Poczta Polska nie dostarcza do urzędu takich danych. Dane te sprawdzane są przez pracownika urzędu na stronie internetowej Poczty Polskiej przez podanie numeru przesyłki. Z informacji telefonicznych uzyskanych od koordynatora ze strony poczty w Krakowie wynika, że brak wytycznych w tym zakresie od PKW dla operatora pocztowego.
308.	Wytyczne Państwowej Komisji Wyborczej w zakresie realizacji ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy	Zmiana przepisów dot. opieczetowania kart potrzebnych do pakietów korespondencyjnych	Zmiana przepisów dot. opieczetowania kart potrzebnych do pakietów korespondencyjnych – w wyborach na Prezydenta RP wykonywali to upoważnieni przez Prezydenta Miasta Krakowa pracownicy, od referendum komisja w pełnym składzie. Uwaga: oszczędność czasu, jeśli pieczęcie wykonywaliby pracownicy (tak jak było w wyborach na Prezydenta RP), a ponadto członkowie komisji, którzy mając w tej samej wysokości diety co inni, wypełniają zdecydowanie więcej obowiązków.
309.	Ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach	Art. 3 ust. 1 Wykreślenie wyrażenia „w sprawach publicznych” lub wprowadzenie normatywnej definicji tego wyrażenia	Poprzez dodanie wyrażenia „w sprawach publicznych” nowa ustawa zawęży katalog spraw, które mogą być przedmiotem zgromadzeń publicznych. Ustawa ta nie wprowadza definicji tego wyrażenia. Rodzi to wątpliwości interpretacyjne wobec okoliczności, że wyrażenie to jest trudne do jednoznacznego zdefiniowania.

		<p>Art. 22 ust. 3 Zmiana: „Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane także telefonicznie lub na adres poczty elektronicznej”.</p>	<p>Nowe przepisy ustawy o zgromadzeniach wprowadzają postępowanie uproszczone w sprawach zgromadzeń. Dotyczy to zgromadzeń, które w ocenie organizatora zgromadzenia nie będą powodować utrudnień w ruchu drogowym, a w szczególności powodować zmiany w jego organizacji. W takim wypadku zawiadomienie o tym zgromadzeniu organizator przekazuje telefonicznie lub na adres poczty elektronicznej. W związku z brzmieniem tego artykułu powstaje wątpliwość, czy zgłoszenie takiego zgromadzenia w sposób tradycyjny, tj. w formie pisemnej lub faksem, może być dopuszczalne, chociaż art. 22 ust. 3 wskazuje tylko telefoniczny lub mailowy sposób zawiadomienia organu o takim zgromadzeniu.</p>
310.	Ustawa z dnia 24 lipca 2015 r. Prawo o zgromadzeniach	<p>Art. 10 ust. 1 pkt 1 obliguje organizatora zgromadzenia do podania numeru telefonu i adresu poczty elektronicznej.</p> <p>Art. 10 ust. 1 pkt 3 obliguje organizatora do podania celu zgromadzenia – w tym wskazania spraw publicznych, których ma dotyczyć zgromadzenie.</p> <p>Ustawodawca wprowadził 3 kategorie zgromadzeń: zgłaszane w trybie zwykłym (6 dni przed terminem), w trybie uproszczonym (2 dni przed terminem – w tym trybie można zgłaszać zgromadzenia, których przebieg nie spowoduje utrudnień w ruchu) oraz zgromadzenia spontaniczne (nienotyfikowane).</p>	<p>Ustawa pozbawia możliwości organizowania zgromadzeń publicznych osoby nieposiadające telefonu i adresu poczty elektronicznej.</p> <p>Rodzi to spore problemy interpretacyjne wobec okoliczności, że fraza „sprawy publiczne” jest bardzo trudna do jednoznacznego zdefiniowania. Takie zawężenie stoi w ewidentnej sprzeczności ze stanowiskiem Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z 18 stycznia 2006 r. (sygn. akt K21/05) stwierdził: „Trybunał Konstytucyjny przyjmuje szerokie rozumienie zgromadzeń jako zgrupowania osób rozważających wspólne sprawy publiczne, jak i niepubliczne”.</p> <p>Art. 12 wskazuje szczegółowo sposób postępowania gminy w przypadku zgłoszenia dwóch lub większej ilości zgromadzeń w tym samym miejscu i czasie – zapis tego artykułu dotyczy tylko zgromadzeń zgłoszonych w trybie zwykłym. Ustawa w ogóle nie odnosi się do zgromadzeń zgłaszanych w trybie uproszczonym, które zostają zgłoszone w tym samym miejscu i czasie. Czyli w przypadku zgłoszenia np. dwóch antagonistycznych zgromadzeń stacjonarnych, zgłoszonych w trybie uproszczonym (przykładowo ONR i Antifa) pod Krzyżem Katyńskim, gmina nie ma żadnych instrumentów do działania, nie może wezwać organizatora zgromadzenia</p>

		<p>W ustawie brak jest możliwości wydania zakazu odbycia zgromadzenia zgłaszanego w trybie uproszczonym. Ustawa w ogóle nie przewiduje takiej możliwości.</p>	<p>zgłoszonego później do zmiany miejsca lub/i czasu przeprowadzenia manifestacji (ma taką możliwość tylko w przypadku zgromadzenia zgłoszonego w trybie zwykłym). Ustawa nie wskazuje też sposobu postępowania w przypadku kolizji miejsca i czasu zgromadzenia zgłaszanego w trybie zwykłym ze zgromadzeniem zgłaszanym w trybie uproszczonym.</p> <p>W przypadku zgłoszenia w takim trybie zawiadomienia o zgromadzeniu publicznym, które może powodować zagrożenie dla życia bądź zdrowia ludzi albo którego tematem może być prezentowanie treści sprzecznych z prawem (np. ideologii faszysty) organ gminy nie ma żadnych możliwości wydania zakazu odbycia takiego zgromadzenia.</p>
311.	Ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym	<p>Art. 2 Zmiana brzmienia artykułu poprzez nadanie mu następującej treści: „Zarządzanie kryzysowe to działalność organów administracji publicznej będąca elementem kierowania bezpieczeństwem narodowym, która polega na zapobieganiu sytuacjom kryzysowym lub sytuacjom, których wystąpienie może skutkować wystąpieniem sytuacji kryzysowej, reagowaniu w przypadku ich wystąpienia, przygotowaniu do przejmowania nad nimi kontroli w drodze zaplanowanych działań, usuwaniu ich skutków oraz odtwarzaniu zasobów i infrastruktury krytycznej”.</p> <p>Art. 26 ust. 4 Zmiana brzmienia artykułu poprzez nadanie mu następującej treści: „W budżecie jednostki samorządu terytorialnego tworzy się rezerwę celową na realizację zadań własnych z zakresu zarządzania kryzysowego oraz na zapobieganie, przeciwdziałanie i usuwanie skutków innych zdarzeń mogących prowadzić do sytuacji kryzysowych w wysokości nie mniejszej niż 0,5% wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego, pomniejszonych o wydatki inwestycyjne, wydatki na wynagrodzenia i pochodne oraz wydatki na obsługę długu.</p>	<p>W obecnym brzmieniu przepisy art. 2 oraz art. 26 ust. 4 nie dają możliwości wykorzystania rezerwy celowej na zarządzanie kryzysowe w sytuacji wystąpienia zdarzenia, które samo w sobie nie posiada znamion sytuacji kryzysowej, a którego pośrednim lub bezpośrednim następstwem może być wystąpienie sytuacji kryzysowej. Wprowadzenie niniejszych regulacji umożliwi podejmowanie przez odpowiednie organy jednostki samorządu terytorialnego szerszych działań o charakterze prewencyjnym polegających na zapobieganiu oraz eliminowaniu potencjalnych następstw zdarzeń skutkujących zaistnieniem sytuacji kryzysowych.</p>

312.	Ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym	Art. 26 ust. 4 Propozycja zmiany (wprowadzenie dodatkowego zapisu): „W budżecie jednostki samorządu terytorialnego tworzy się rezerwę celową na realizację zadań własnych z zakresu zarządzania kryzysowego oraz na zapobieganie, przeciwdziałanie i usuwanie skutków innych zdarzeń mogących prowadzić do sytuacji kryzysowych w wysokości nie mniejszej niż 0,5% wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego, pomniejszonych o wydatki inwestycyjne, wydatki na wynagrodzenia i pochodne oraz wydatki na obsługę długu”.	
313.	Ustawa o monitoringu wizyjnym		Zachodzi potrzeba uchwalenia ustawy kompleksowo regulującej zagadnienie monitoringu wizyjnego. W tym celu należy wykorzystać projekty założeń do ustawy o monitoringu wizyjnym wypracowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w latach 2013 i 2014. Założenia te były konsultowane w kilkudziesięciu jednostkach szczebla rządowego i samorządowego, służbach oraz instytucjach pozarządowych.
314.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 38 § 1 w związku z art. 156 § 1–5 i 6 Kodeksu postępowania karnego	Na podstawie art. 38 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w procedurze wykroczeniowej stosowany jest odpowiednio m.in. art. 156 § 1 i 5 Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z treścią ww. przepisów stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej. Jeżeli nie zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów lub kopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kopie; prawo to przysługuje stronom także po zakończeniu postępowania przygotowawczego. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom. Odpowiednie stosowanie na gruncie procedury wykroczeniowej przywołanych regulacji nastęrcza trudności z uwagi na treść zapisów kpsw, które na etapie czynności wyjaśniających prowadzonych w sprawie

			o wykroczenie nie ustanawiają stron procesowych. Stąd też istnieje konieczność doprecyzowania przedstawionych regulacji.
315.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 58 § 1	Rozszerzenie możliwości umieszczenia we wniosku o ukaranie wniosku o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzania rozprawy o sytuacjach, w których osoba, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie, nie została przesłuchana na etapie czynności wyjaśniających, ale nadesłała pisemne wyjaśnienia, w których wyraziła taką chęć, co skróci czas prowadzonych postępowań.
316.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 96 § 1a ust. 2 Proponuje się zastąpienie treści: „można nałożyć grzywnę w wysokości do 2000 zł”, następującym: „można nałożyć grzywnę w wysokości do 5000 zł”.	Opisana propozycja zmiany kodeksu jest następstwem i niezbędną konsekwencją uzupełnienia wykazu naruszeń, tj. załącznika nr 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. W wykazie dodano naruszenia kierującego pojazdem, wykonującego transport drogowy, za popełnienie których wyciąga się sankcję w postaci grzywny w wysokości 5000 zł. Stwierdzić należy ponadto, że zmiana obowiązujących przepisów będzie miała zastosowanie niezależnie od faktu czy Inspekcja Transportu Drogowego zostanie w przyszłości włączona w struktury Policji.
317.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 97 § 1 pkt 2	Celem usprawnienia realizowanych zadań w toku czynności wyjaśniających zasadne jest usunięcie z treści przepisu wyrazu „naocznie”, co wyeliminuje istniejące wątpliwości dot. możliwości nałożenia mandatu karnego na podstawie wykonanych zdjęć czy nagranych przez świadków „cywilnych” filmu, gdy nie zachodzi wątpliwość co do osoby sprawcy czynu.
318.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 97 § 1	Wydłużenie do roku czasu od daty ujawnienia czynu, w którym może nastąpić nałożenie grzywny w drodze mandatu karnego w wypadkach, o którym mowa w art. 97 § 1 pkt 2 oraz w pkt 3, oraz do 30 dni w wypadku, o którym mowa w pkt 1 art. 97 § 1, co pozwoli uniknąć konieczności kierowania wniosku o ukaranie do sądu i wszczynania postępowania sądowego.
319.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 98 § 2 i 3	W świetle obowiązujących przepisów możliwe jest nakładanie grzywien w drodze mandatu karnego kredytowanego i gotówkowego na osoby posiadające

			miejsce stałego zamieszkania lub pobytu na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Koniecznym jest wskazanie jednej możliwości celem wykluczenia różnego sposobu postępowania w takiej samej sytuacji.
320.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 99	Umożliwienie na etapie czynności wyjaśniających nałożenia grzywny w drodze mandatu karnego na sprawcę wykroczenia, który na miejscu podejmowanej interwencji pierwotnie odmówił jego przyjęcia, a w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających wyraził zgodę na ukaranie grzywną w drodze mandatu karnego.
321.	Ustawa z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia	Art. 117 i 119 w związku z art. 618a, 618b, 618l, 619 Kodeksu postępowania karnego	<p>Problematyka kosztów postępowania w sprawach o wykroczenia została uregulowana przez przepisy działu XIII Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Zgodnie z treścią art. 117 § 1 niniejszej ustawy wszelkie wydatki w toku postępowania w sprawach o wykroczenia wykląda tymczasowo Skarb Państwa. W art. 119 kpsw ustawodawca wskazał, że do kosztów tych stosuje się odpowiednio przepisy kpk (m.in. art. 618a, 618b, 618l, 619), podkreślając, że wydatkami Skarbu Państwa są także wydatki ponoszone w toku czynności wyjaśniających. Na podstawie art. 618a § 1 i 618b kpk ustawodawca przyznał świadkowi odpowiednio zwrot kosztów podróży oraz zwrot zarobku lub dochodu utraconego z powodu stawiennictwa na wezwanie organu. Zgodnie z przepisami należności te ustala i przyznaje sąd lub organ prowadzący postępowanie przygotowawcze (art. 619 kpk).</p> <p>W świetle przywołanych przepisów brak jest podstaw prawnych do wykładania przez strażę gminne (miejskie) będące jednostkami organizacyjnymi gmin oraz przez same gminy wydatków ponoszonych na etapie czynności wyjaśniających, w tym do zwrotu świadkom należnych im kosztów, gdyż nie są one dysponentami środków, z których należności te winny zostać pokryte (koszty te wykląda tymczasowo Skarb Państwa).</p> <p>W związku ze wskazaną luką prawną zachodzi konieczność uregulowania przedmiotowych kwestii, tak by wnioski świadków składane na etapie czynności wyjaśniających mogły być rozpatrywane bezkolizyjnie.</p>

322.	Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych	Art. 24 pkt 5	Jednym z wymogów warunkujących zatrudnienie osoby w charakterze strażnika w strażach gminnych (miejskich) jest jego nienaganna opinia. Warunek taki wynika wprost z art. 24 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, wskazującego, iż strażnikiem może być osoba, która m.in. „cieszy się nienaganną opinią”. Wspomniana ustawa, przepisy wykonawcze, jak również inne przepisy nie precyzują sposobu weryfikacji tego wymogu. Straż Miejska Miasta Krakowa, realizując wspomniany wymóg, zwracała się do jednostek Policji z prośbą o udzielenie informacji na temat opinii, jaką cieszy się kandydat do pracy w miejscu zamieszkania. Zdaniem Policji jej działanie w kwestii zbierania informacji o osobach bez konkretnej podstawy prawnej może stanowić naruszenie dóbr osobistych takich osób. Również Wojewoda Małopolski nie wskazał możliwego sposobu weryfikacji wspomnianego obowiązku. Z tego też względu zachodzi konieczność podjęcia prac legislacyjnych w celu doprecyzowania sposobu weryfikacji wymogu określonego w art. 24 ust. 5 warunkującego zatrudnienie osoby w charakterze strażnika.
323.	Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny	Dodanie nowego przepisu: „Art. 288a § 1. Kto umieszcza w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym elementy wizualne, np. obrazy, podpisy, rysunki lub napisy, albo wystawia je na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. § 2. Podżeganie i pomocnictwo są karalne. § 3. W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2 sąd orzeka przepadek przedmiotów, służących lub przeznaczonych do popełnienia przestępstwa, choćby nie stanowiły własności sprawcy, oraz nawiązkę w wysokości do 10 000 zł. § 4. W wypadku określonym w § 1 sąd może wymierzyć grzywnę obok kary pozbawienia wolności. § 5. W razie popełnienia czynu określonego w § 1 orzeka się obowiązek przywrócenia do stanu poprzedniego”.	Walka z nielegalnym graffiti

324.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 45 § 1	Wydłużenie możliwości prowadzenia czynności wyjaśniających z 1 roku do 2 lat oraz czasu przedawnienia karalności wykroczenia od chwili jego popełnienia z 2 do 3 lat, co zwiększy możliwość wykrycia sprawcy wykroczenia i pociągnięcia go do odpowiedzialności za popełniony czyn karalny.
325.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 45 § 3	Wydłużenie okresu wykonania orzeczonej kary lub środka karnego z 3 do 5 lat od daty uprawomocnienia się rozstrzygnięcia (dotyczy m.in. kar porządkowych nakładanych w ramach prowadzonych czynności wyjaśniających – podobne uregulowanie znajduje się w ustawie z 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa), co pozwoli na skuteczną egzekucję orzeczonych kar oraz wyegzekwowanie nałożonych kar porządkowych.
326.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 63a. § 1 Zmiana brzmienia: „Kto umieszcza w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenie, plakat, afisz, apel, ulotkę albo wystawia je na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem, podlega karze ograniczenia wolności albo grzywny”.	Walka z nielegalnym graffiti
327.	Ustawa z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń	Art. 144 § 1	W świetle istniejących zapisów art. 144 § 1 Kodeksu wykroczeń znacznie utrudnione jest egzekwowanie zakazu niszczenia zieleni przez pojazdy pozostawione na postój na zieleńcach/trawnikach lub terenach na ten cel przeznaczonych do użytku publicznego, sądy bowiem stoją na stanowiskach, iż nie każdy postój pojazdu powoduje niszczenie zieleni. Modyfikacja obecnych zapisów poprzez wyraźne wskazanie zakazu zatrzymania się i postoju na zieleńcach/trawnikach lub terenach na ten cel przeznaczonych przyczyni się do ochrony tych terenów przed dewastacją.
328.	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego	Dopisanie do § 2 ust. 1 możliwości mandatowania z art. 63b Kodeksu wykroczeń	Z uwagi na dokonane zmiany w ustawach: – Kodeks wykroczeń, – o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, konieczne jest zaktualizowanie uprawnień mandatowych strażników miejskich w zakresie możliwości nakładania grzywien za wykroczenia stypizowane w nowo brzmiących przepisach.

329.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Zmiana art. 59 ust. 2	<p>Wprowadzenie zasady, zgodnie z którą ujemny wynik finansowy zakładu opieki zdrowotnej w zakresie, jaki wynika z udzielenia świadczeń zdrowotnych, pokrywa Narodowy Fundusz Zdrowia. Należy zmienić art. 59 ust. 2 w zakresie dostosowania go do ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, ponieważ pokrycie przez podmiot tworzący samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej (jednostki samorządu terytorialnego) ujemnego wyniku finansowego w następnym roku kalendarzowym jest w praktyce niewykonalne i jedynie pozorne ze względu na brak spójności art. 59 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej w zakresie finansowym z art. 238 ustawy o finansach publicznych. Podmiot tworzący i prowadzący samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, tj. Miasto Kraków, nie ma możliwości zaplanowania w projekcie budżetu wydatków na pokrycie ujemnego wyniku finansowego, skoro na dzień uchwalenia budżetu, a tym bardziej na dzień sporządzenia projektu budżetu Miasta Krakowa, nie dysponuje informacją dotyczącą wystąpienia ujemnego wyniku finansowego, jak również nie zna i nie może znać jego wielkości.</p>
330.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Zmiana art. 59 ust. 4	<p>Należy zmienić art. 59 ust. 4, aby niepokrycie ujemnego wyniku finansowego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej nie stanowiło jedynej przyczyny likwidacji lub zmiany formy organizacyjno-prawnej. Obecna treść wymusza na podmiocie tworzącym rozpoczęcie czynności likwidacyjnych tylko i wyłącznie z przyczyn jednoznacznie ustawowo określonych (ujemny wynik finansowy), pozbawiając w ten sposób podmiot tworzący swobody decyzyjnej i ograniczając wręcz jego kompetencje przy równoczesnym przesunięciu na podmiot tworzący zadania dotyczącego prowadzenia polityki zdrowotnej państwa bez jednoczesnego zabezpieczenia odpowiednich do tego środków finansowych.</p> <p>Nałożenie ustawą na podmiot tworzący w przypadku miejskich szpitali publicznych (samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej) obowiązku pokrycia ujemnego wyniku finansowego jest działaniem mającym na celu przerzucenie odpowiedzialności podmiotu tworzącego za sytuację finansową samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.</p>

331.	Ustawa z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej	Zmiana art. 60	Należy doprecyzować przyczyny likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przy jednoczesnym zapewnieniu dostępności do świadczeń zdrowotnych na niezmiennym poziomie i zapewnieniu ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych. Art. 60 ustawy o działalności leczniczej dotyczy likwidacji samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej przez podmiot tworzący, określając szczegółowo formy, w jakich może zapaść decyzja o jego likwidacji, jak również określając szczegółową procedurę likwidacji, nie ustalając przyczyn likwidacji, szczególnie publicznych szpitali działających w formie samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, dla których podmiotem tworzącym jest jednostka samorządu terytorialnego – z wyjątkiem przyczyny finansowej wskazanej w art. 59 ust. 4 ustawy o działalności leczniczej. Ustawa o działalności leczniczej w art. 60 w związku z art. 59 ust. 3 i 4 dopuszcza możliwość likwidacji przez podmiot prowadzący samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej z powodu niepokrycia ujemnego wyniku finansowego nawet wówczas, gdy w gminie funkcjonowałby tylko jeden samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej.
332.	Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty	Art. 32 i 34	Brak regulacji, kto powinien wystąpić o zgodę sądu opiekuńczego, o której mowa w tych przepisach. Czy powinien to być lekarz, podmiot leczniczy czy też jeszcze inna osoba. Jeżeli ma to być lekarz lub podmiot leczniczy, to czy ten, który ma wykonywać świadczenie, czy ten, który kieruje na świadczenie.
333.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 2 stycznia 2013 r. w sprawie specjalizacji lekarzy i lekarzy rezydentów	Dodanie zapisu określającego zasady finansowania odbywanych specjalizacji w ramach rezydentury	Zmiana ta ma na celu zapewnienie pokrycia pełnych kosztów szkolenia rezydentów dla jednostek prowadzących specjalizacje (czyli odpis na Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, zapłatę za dyżury, dodatek stażowy oraz szkolenia rezydentów i koszty obejmujące m.in. diety, delegacje itp.).
334.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 28 grudnia 2012 r. w sprawie sposobu ustalania minimalnych norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami	Zmiana całej treści rozporządzenia	Zbyt skomplikowany system obliczania minimalnych norm zatrudnienia pielęgniarek i położnych, zawierający wiele składowych, wymagający zaangażowania czasu i wielu osób. Narzuca konieczność częstej aktualizacji.

335.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 14 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie ogólnych warunków umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej	Dodanie dodatkowego paragrafu rozporządzenia	Brak zapisu w sposobie finansowania podwyżek dla pielęgniarek i położnych (rozdzielenie finansowania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej od środków przeznaczonych na wynagrodzenia dla pielęgniarek i położnych)
336.	Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 8 lipca 2015 r. w sprawie zaleceń dotyczących standardu rachunku kosztów u świadczeniodawców	§ 5 ust. 1 Ustawodawca określił w nim wzorcowy plan kont dla świadczeniodawców, który należy rozszerzyć.	Wzorcowy plan kont, który stanowi załącznik nr 1 do rozporządzenia, wydaje się niewystarczający. Świadczeniodawcy powinni stosować także jednolite definicje, słowniki pojęć mające związek z kalkulacją kosztu świadczenia opieki zdrowotnej, dzięki którym określony koszt będzie księgowany w tej samej pozycji i porównywalny dla różnych świadczeniodawców. Samo stworzenie kont księgowych to za mało. Konta powinny uwzględniać dokładnie takie same informacje u wszystkich świadczeniodawców.
337.	Ustawa z 25 czerwca 2010 r. o sporcie Rozporządzenie z dnia 18 października 2011 r. Ministra Sportu i Turystyki w sprawie ewidencji klubów sportowych	Zmiana art. 4 ust. 2–8	Zapisy ustawy o sporcie winny zawierać uregulowania dotyczące ewidencji klubów sportowych analogiczne do zapisów art. 8–12, 14, 16–18 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Ewentualnie rozważona winna zostać co do zasady potrzeba utrzymywania opisywanego w art. 4 ust. 2 i następnego ustawy o sporcie odrębnego trybu rejestracji oraz odrębnego organu rejestracyjnego dla uczniowskich klubów sportowych oraz klubów sportowych działających w formie stowarzyszeń, których statuty nie przewidują prowadzenia działalności gospodarczej. Obecne rozwiązanie nie zabezpiecza interesów osób trzecich. Kluby sportowe, także te nieprowadzące działalności gospodarczej, pozostają uczestnikami obrotu gospodarczego, w tym też realizatorami zadań publicznych. Obowiązujące rozwiązania winny służyć ochronie interesów podmiotów podejmujących współpracę z klubami sportowymi.